

Labdien! Kāpēc Jūs, ar tādām zināšanām, nepiedalāties valsts politiskajā dzīvē?

Būt Lāčausim.

Padomājiet: *“1. Vāciem vajadzēja 700 gadu, lai no noziedzīgajiem laupītājiem vikingiem un viņu barbariskajiem pēctečiem izveidotu zemniekus, no kuriem daži uzrādīja saimniecisku domāšanu un darba spējas.*

2. Pēdējos 300 gadus vajadzēja Krieviem, lai vietējos iedzīvotājos parādītos zinātkāre, kultūrtieksme un dažos pat valstiska un sabiedriski atbildīga domāšana un rīcība, kā Kārlim Ulmanim un nedaudziem Ulmaņa laika cilvēkiem Latvijā.

3. 45 gadus Padomju Savienībā Latvija kļuva par agrotehniski un industrializēti attīstītu zemi ar labi izglītotiem un kvalificētiem iedzīvotājiem, starp kuriem bija manāma iepuvusi un nodevīga "mākslas un kultūras" inteliģence.

4. Tikai 26 gadus vajadzēja Amerikāņiem, lai šīs zemes saimniecību un rūpniecību izputinātu, iedzīvotājus sanaidotu, izklīdinātu svešumā un te atkal sazeltu vikingiskā nelikumība, netiklība, barbarisms, laupītkāre, lai šo zemi atkal pārņemtu svešzemju karakalpi, pārklātu mēsli un nodevēji.”

Katram **nopietnam jautājumam** ir nopietna atbilde. Katra **nopietna atbilde ir daudzpusīga**. Īstenība ir daudzpusīga. Īstenība ir Vienotās Realitātes līdzsvara ass, bet Vienotā Realitāte ir visu Realitāšu sintēze. Katru Realitāti veido tās pretpoli – pozitīvie un negatīvie aspekti, kā arī to sintēze – līdzsvara punkts. Tur, kur ir visu Realitāšu līdzsvaroājumi, tur ir Īstenība. Tāpēc Īstenībai katrā Realitātē ir cits izskats, un, lai to skatītu pilnībā, tā ir jāapskata no vairākiem skatupunktiem un jāatceras, ka **pozitīvie un negatīvie Realitāšu aspekti ir iluzori. Īsta ir tikai Realitātes līdzsvarotā daļa.**

Pirmā nopietnā atbilde rodas, ja atbildam uz jautājumiem:

- Vai tādas zināšanas noder politiskajai darbībai šajā valstī?
- Vai Cilvēkam ar tādām zināšanām ir vieta šīs valsts politiskajā dzīvē?
- Vai zināšanas ir tās, kuras iesaista vai attālina no politiskās darbības?

Varētu uzdot vēl citus šajā loģiskajā secībā, bet mēs paliksim pie šiem.

Tāpat jāatbild uz jautājumu:

- Vai es gribu piedalīties šīs valsts politiskajā dzīvē?

Lai saņemtu pamatotu atbildi uz šo jautājumu, ir jāatbild uz citu, ar to saistītu:

- Kas notiek Latvijā?

Un

- Kas ir šī valsts?

Tāpēc jāatbild uz citu, vēl būtiskāku:

- Kas ir Latvieši?

Uz to mēs varam atrast atbildi, ja zinam:

- Kas notiek pasaulē?

Un tāpēc:

- Kāda ir notikumu iekšējā jēga – Vēsture?

No šī jautājuma sākšu savu atbildi.

Pirms vairāk kā diviem tūkstošiem gadu Eiropā sākās **sistemātiska atkāpe no Dabiskās Kārtības Normu sistēmas noteiktās Cilvēka dzīves kārtības**, kādu to uztur Dabiskajās Tiesībās balstītas Cilvēku un Dabas attiecības. Tādas atkāpes notiek cikliski. **Katras rases, apakšrases, tautas un dzimtas aiziešanu no Evolūcijas aktīvas daļas, iezīmē tādas pazudinošas atkāpes.**

* * *

Involūcija ir attālināšanās no sākotnējā Vienotā un šī attālināšanās ir katra elementa dzīves pilnvērtības zudums. Attālināšanās no Vienotā vienlaicīgi ir arī attālināšanās no blakusesošā – visa un katra sadalīšanās sastāvdaļās un **sastāvdaļu ieslīgšana individuālajā cīņā par savas esamības uzturēšanu.** (*Arī stelpīšu dzimtā notiek tāda pat ievilkšanās individuālajās aliņās, arī tajā kopā ir pie pilnas blodas...*) Tādu sadalīšanos vienmēr pavada komplicētākai sistēmai piemītošās smalkās augstākorganizētās un kvalitatīvi augstvērtīgākās vērtību daļas zaudēšana. Atdalījušās sastāvdaļas saglabā specifiskās specializācijas funkcijas un kvalitātes. Reizē ar tādu vērtību sistēmas orientācijā pieaugošu **atsevišķās daļas specializācijas dominēšanu** pār sistēmā apvienojošajām kvalitātēm, notiek arī elementu vertikālo saišu – hierarhiskās sadarbības zaudēšana.

Visur tur, kur notiek sistēmas sabrukums, un tās elementu deģenerācija, (*ausgtākorganizēta sistēma savos elementos uztur un kāpina tās sistēmas elementu kvalitātes, kuras atsevišķi elementi paši sevī uzturēt nevar*) vienmēr notiek Hierarhijas principa apkarošana, nostāšanās pret subordināciju, “autoritāšu diktatūru”, “tradicionālismu” un Skolotāju, Vadoņu un Līderu neapšaubāmo lomu. Tur varu uzurpē nekvalitatīvais vairākums, kuram to tūdaļ atkal atņem destruktīvie spēki un procesi, kuru rokās vienmēr nonāk bez augstākās vadības palikušais elementu pūlis. **Katru sabrukumu vienmēr pavada individuālo interešu stādīšana augstāk pār kolektīvi hierarhiskajām.** Tur vienmēr tiek uzsvērts, ka “savā atšķirībā visi ir vienādi”, un ka visi ir līdzvērtīgi un līdztiesīgi, katrs pats var lemt par sevi un jebko šajā pasaulē, ka dzīvei nav vajadzīgi īpaši noteikumi, procedūras un hierarhiska kompetenču deleģēšana, ka savā dzīvē katrs var darīt kā pašam ērtāk.

Sabrukumā esošā sistēmā augstākesošajam piedēvē zemākā īpašības, augstāko pakļauj zemākā un tā interešu diktātam, padara par zemākā interešu apkalpotāju un pakļauj zemākā kontrolei. Galējā pagrimumā augstāko vairo zemākā nepilnībās un noziegumos. Tad Skolotāju vairo audzēkņa slinkuma, truluma un neaudzinātības izraisītā nesekmībā, Radītāju divkājaino zvērtību pieļaušanā un Debesis elles darbos!

Evolūcijā vienmēr notiek pretējie procesi. Tur pieaug Hierarhijas principa loma un kolektīvo hierarhisko attiecību dominēšana pār individuālajām tieksmēm. Katrs tiek subordinēts spēju, kompetenču un nozīmības mērā. Katra vērtību nosaka viņa pienesums, bet tiesības izriet no tiem pienākumiem, kādus viņš spēj pildīt hierarhijā. **Evolūcijā elementa universālisms un universālo kvalitāšu dominante vērtību sistēmā un sistēmas attīstībā ieņem vadošo vietu.**

- **Evolūcijā zemākais pakļaujas un kalpo augstākā interesēm un vajadzībām, kontrolei un vērtējumam.**
- **Evolūcijā Skolotāja, Līdera, Vadoņa loma un autoritāte ir neapšaubāma.**

- **Uzticība autoritātei ir sistēmā ienesošā un noturošā vērtība.**

Sistēmas mijiedarbība ar elementu paaugstina un notur elementa augstākās kvalitātes. **Hierarhiska subordinācija** sistēmā stiprina elementu savstarpējās horizontālās un vertikālās saites, kas **uztur elementu darbības (dzīves) saskaņotību** un rezultativitāti. **Evolūcija ir tuvināšanās Vienotajam, kas nozīmē katra elementa un viņa dzīves pilnvērtības pieaugumu.**

- **Katras sistēmas un elementa evolūcija sākas ar pašizziņu** – sevis izpēti un tai sekojošo attīstībā vedošo Autoritāšu meklēšanu un Skolotāju atrašanu.
- **Uzticība Liderim, pienākumu apmērs un rūpju nesavtība ir katra Cilvēka, tautas, sabiedrības un Idejas Evolūcijas mērs.**
- **Personības izaugsmes ceļā iegūtais apziņas plašums** – Kultūras izsmalcinātība - Izglītība, Zināšanas un disciplinētība (*prasme sadarboties*) **ir elementu Hierarhijā subordinējošais lielums.**

* * *

Attīstības sākumā katra rase iekļaujas Evolūcijas ciklā un sasniedz sev pieejamo attīstības pilnību, pēc kā sākās daļēja atgriešanās sākuma stāvoklī, lai nākošajā rasē augšupeja pārsniegtu iepriekšējos sasniegumus. **Mūsu rases augstākā pilnvērtība un sasniegumi ir tālā pagātnē – piektās apakšrases (Teitoņu, pie kuriem piederēja arī Balti) ziedu laikos**, tad, kad tika sasniegts attīstības cikla punkts starp “Sudraba” un “Vara laikmetu”. Pirms 6000 gadu beidzās “Vara” un sākās “Dzelzs” – pilnīga sabrukuma posms rases attīstības ciklā. Tagad arī tas ir beidzies un mēs esam starprasu “naktī”. Mēs esam atgriezušies apmērām tur, kur bija “sarkanādaino” (4. rases) 3. apakšrase un mūsu rases 2. (*tagad jau pilnīgi izzudusī*) apakšrase. **Katras rases attīstības cikla beigās uz īsu brīdi atkal haotiski atgriežas iepriekšējo sasniegumu atspulgi un atbalsis.** Visi mūsdienu “zinātnes” un “tehnikas” sasniegumi ir kādreizējās varenības izkropļoto ēnu murgaini pārfrāzējumi. Tās ir rases apziņā uzpeldējušu zināšanu un spēju elementu **atspulgu** destruktīvas **konstrukcijas.**

Rases pagrimums ir rases Garīgo spēju, Saprātnes un Saprātīguma zudums, kuru pavada katastrofāla apziņas sašaurināšanās. Ar tādām Garīgām spējām un apziņu nevar saskatīt un pieņemt iepriekšējo sasniegumu esamību un saprast to dabu. Ar tādu apziņu nevar aptvert savas darbības īstās sekas, kā dēļ katra darbība tad ir postoša. Tāpēc ir zaudētas agrākās zināšanas un tehnoloģijas, bet mūsdienās “atgūtās” drumstalas vienmēr vēršas pret Cilvēku un izrādās postošas.

Tas, ka rase savu attīstību ir beigusi, nenozīmē tās darbības apstikumu. Tas nozīmēs tās darbības saskaņotības, adekvātuma (*Saprātīguma*) mazināšanos, “izkrišanu” no Evolūcijas gultnes, rases pievienošanos destruktīvai, pašiznīcinošai darbībai. Tad rase parāda visu savu destruktīvo potenciālu un spējas izmanto savas varenības vājināšanai. Bet tad notiek arī iekšējie, slēptie procesi, kas liek pamatus nākošās rases attīstības sākumam. **Pirms sējas sēklai jānobriest – “jāpārziemo”.**

5. (*Āriešu – Aatru*) rases **5. apakšrase Teitoņi deva sākumu diviem atšķirīgiem 6. apakšrases zariem, kuri sevī nes diametrāli pretējus un opozicionāri nesamierināmus psihotipus.** Viens ir “centrālo zemju saimnieka”, bet otrs, tiem pretējais “piekrastes laupītāja” psihotips ar sev atbilstošajiem arhetipiskajiem totēmiem – “saimnieku - Lāci” un “laupītāju - Vilku”.

Apmēram tas pats notika 4. rases laikā, kad tā sava cikla beigās sadalījās divās daļās. Viena saglabāja savu tīrību un izvairījās no melnās maģijas lietošanas, bet otra (*tieši tāpat kā šodienas “vilki”*) to padara par savas dzīves normu. Tīrie – “zelta sejas” kļuva par

mongoloīdo tipu, bet “melnās sejas” par negroīdo tipu. **Austrālijas aborigēni ir trešās rases atkritumi – rases netīrību izpērkošā 7. apakšrase.** Tās sajaukumi ar 4. rases “melnajām sejām” radīja Āfrikas nēģerus – melnās maģijas piekopēju karmas izpircējus. Āfrikā notiekošais ir viņu alga par pievēršanos melnajai maģijai. Tas pats – “vilku” sajaukšanās ar zemākajām rasu daļām un atkritumiem un tā rezultātā “vilku nigeru” parādīšanās Gejropā sagaida 6. apakšrases “vilku daļu”.

Tāpat mūsu rasei aiz Teitoņiem bija jādod nākošā 6. apakšrase, kuru secīgi nomainītu tās negatīvo slogu aiznesošās paliekas – 7. apakšrase, bet Cilvēces attīstība turpinātos jauna Evolūcijas cikla – 6. rases pirmajā apakšrasē. **Apmēram pirms 2000 gadu notika mērķtiecīga un sistemātiska melnās hierarhijas iejaukšanās rases dzīvē un tā rezultātā Eiropas nomalēs sākās “vilku” veidošanās, kas vēlāk pārtapa par atsevišķu 6. apakšrases zaru.**

Melno uzbrukums sākās Vidusjūras krastos – 3. un 4. apakšrases (*semītu un ķeltu*) saskarsmes vietā Grieķijā un pieauga Etrusku zemēs – Itālijā, kur veidojās tās “darba orgāns” – iznīcināšanas ierocis – Romas impērija. Romā notika pilnīga atteikšanās no Dabiskajām tiesībām, Mākslas, Filosofijas un Reliģijas izkropļošana un pārvēršana pretmetos. **Tur atjaunojās senā Atlantū norieta kontrTeistiskā koncepcija par Cilvēka lēmumu (*līgumu*) kā varas un tiesību avotu, kas tālāk piezemēja Grieķijas sabrukuma posma privātīpašumu un verdzību uzturošo kropla sabiedrisko iekārtu – demokrātiju.** Privātīpašuma (*verdzības*) doktrīna paverdzina Radītāja koplietošanai (*komunismam*) dotos planētas resursus un ar to pašu atstumj Radītāju no šo resursu (*īpašumu*) pārvaldīšanas. Romieši izveidoja Romiešu tiesības, kuras, apvienojumā ar Romas oficiālo reliģiju (*kristīgās Filosofijas izkropļojumu – “kristīgo ticību”*) un armiju no visas Eiropas izspieda tur esošo “saimnieka Lāča” (*Romu esot dibinājuši divi vilcenes izbarotie - vilku dabu pieņēmušie.*) psihotipu un tās Kultūru, kuras pieminekļus un atmiņas par to vēl līdz šai dienai iznīcina šī baznīca savienībā ar tās radīto “Vilku zinātni”.

- **“Lāča” psihotips ir Cilvēku normālforma.**
- **Lācis ir Zemes Mātes aktīvās daļas - Ārtemīdas un 5. rases totēms (*pamatīpašība*).**

Romas cīņa ar “barbariem” ir “vilku” uzbrukumi savas zemes saimniekiem, un “barbaru” atbildes uzbrukumi Romai ir “Lāča” cīņa par savu pastāvēšanu. Tomēr **Roma labi pazina Cilvēka sliktākās – tumšākās puses,** prata uz tām iedarboties, spēlēt un pastiprināt. **Romas tiesību, politikas un katoliskā trīsvienība izvilka un iedarbināja sliktāko, kas bija Eiropietī.**

Katrai tautai Dabiskajā Kārtībā un tiesībās ir tai dotā dzīves kārtība (*reliģija, tradīcija un sabiedrisko attiecību pārvaldes sistēma – hierarhija*), kuru ievēroja visi no Dievišķās Gribas nesēja – Valdnieka līdz katram tās iedzīvotājam – izpildītājam. Caur to Dievišķā Griba darbojas politiskās varas apvienotajās saimnieciskās, administratīvās un militārās varas vertikāļu struktūrās, kurās atbilstoši savai dabai un kalpošanas spējai **ir iesaistīts katrs savas zemes un valsts iedzīvotājs.** Tāpat katrā sabiedrībā rodas tās disharmoniskie atkritumi – tie, kuri nav spējīgi sekot kolektīvajai Evolūcijai vai tie, kuros viņu defektu un piesārņotības – netīrības dēļ ir apsīkusi viņu individuālā Evolūcija. Tie tad pievēršas nelikumībām – pretsabiedriskai dzīvei – miesas un mantas kārtībai, izvirtībai, prostitūcijai, krāpšanai, augļošanai, spekulācijai, zagšanai, laupīšanai un slepkavošanai. Tādos savu “trauku” atrod Naidis un tādi pievēršas Naida uzturēšanai. (*Ir neprecīzs Jaunās Derības tulkojums. Tur lieto maldinošus vārdus. Tur pielieto “lēnprātību”, kur patiesībā ir “bez naida”. Iecietība būtībā ir iespaidu asimilācija Saprātnei. Antīkie jēdzieni ir radīti Antīkam prātam, dzīvesveidam, domāšanai un valodai tāpēc mūsdienu vārdos “pārliktie” kļūst maldinoši.*)

Tādi vienmēr nostājas pret sabiedrībā esošajām normām, doto dzīves kārtību. Tādi atsakās iekļauties un kalpot sabiedriskajā subordinācijā, noliedz valsts varu, grib dzīvot kā pašiem tīk un savtīgi izmantot vai izlaupīt sabiedrisko vērtību uzkrājumus. (*Tādi sevi un savu baru (šovinisti) stāda augstāk par citām tautām – stāsta, ka esot “labāki”, “pelnījušāki” un “Dieva izredzēti”.*) **Tādi Evolūcijai nederīgie atkritumi tiek izstumti no sabiedrības uz Cilvēka dzīvei nederīgām vai pierobežas teritorijām, kurās tie laiku pa laikam (savairošanās mērā) tiek iznīcināti.** Ar to nodarbojās armijas un kārtības sardze, sabiedrības atbalsta trūkums, uzturēšanās dzīvei nederīgos, neauglīgos, purvainos un pazemes ūdeņiem pārbagātās vietās, to izraisītas slimības un pašu pretdabiskais dzīvesveids - maģijas piekropšana.

Tomēr novājinātās valstīs, tādi atkritumi - izstumtie var savairoties un sapulcēties lielākos baros. Tad viņi veido agresīvas “vilku” laupītāju bandas, kuras demoralizē un dezorganizē plašus apvidus. Tādi dezorganizēti apvidi veidojās arī ap Eiropu, Ziemeļāfrikā, Arābijas pussalā, Vidusāzijas stepēs, Vidusjūrā, Atlantijas piekrastēs un Baltijas jūras krastos, kur savairojās laupītāju bandas un veidojās **specifiskas atkritumu - “vilku” psihotipa pseidovalstis un laupītājsabiedrības.** Tās visas bija Romas destruktīvās trīsvienības darbības sekas. **Vidusjūras (Dienvideiropas) laupītājus sauca par korsāriem** un viņu “politiskais” centrs bija Sicīlija. **Baltijas jūrā (Ziemeļeiropā) tādus sauca par vikingsiem,** bet viņu “vilku” mentalitātē pārgājušie sakši un norvēģi (*normaņi*) iekaroja Britāniju un terorizēja plašus Baltijas jūras piekrastes apgabalus austrumos no Elbas. **Gotlande savulaik bija Baltijas izlaupītāju – Vikingu citadele.**

Romas impērijai (*caur Kārļa Lielā impēriju*) transformējoties, viņu “vilku” psihotips pārņēma visu Rietumeiropu un ar “kristīgās” baznīcas palīdzību iespiedās arī tālu Austrumeiropā. Tad, kad **Viduslaikos Romiskā trīsvienība atmērdēja “Lāci” Rietumeiropā, tad laupītāju bandas – vikingsi pilnībā dezorganizēja plašus apgabalus Baltijas zemēs** un iespiedās Austrumeiropā līdz pat Melnajai jūrai. Tur lielo upju krastos viņi dibināja savas apmetnes un “pilsētas”. Tā kā pašu spēkiem vien viņi Austrumeiropu pakļaut nevarēja – nebija katoliskās trīsvienības daļas, tad to viņi aizguva no Romas impērijas un baznīcas austrumu daļas – Bizantijas, ar kuru slēdza vienošanos par Austrumeiropas kolonizēšanu un pakļaušanu “vilku” varai. **Tāpēc notika “Krievzemes kristīšana”.**

Lai tautu atrautu no dzīves garīgās un kultūras tradīcijas, pakāpeniski iznīcināja tās sakrālos objektus, kultūras pieminekļus, kultūras darbiniekus, kultūras mantojumu un Kultūras eliti. Vēl šodien “vilku zinātne” sadarbībā ar baznīcu un viņu radīto “folkloras” un “jaunpagānu” kustību turpina Teitoņu Kultūras un Elites apmelošanu, nomelnošanu un vajāšanu. Vēlāk divi katoļu mūki Kirils un Mefodijs sakroploja, vienkāršoja un noplicināja rietumu un austrumu Baltu 49 burtu alfabētu (*Vikingsi iekaroja rietum, austrum, dienvid Baltu teritorijas, kurās vēlāk attīstījās Baltu un Vikingu jaukteņu – Slāvu populācijas un to savstarpēji karojošās kņazistes.*), no kura izgraizīja savu “kirlicu”. Ar to senos rakstu pieminekļus lasīt nevarēja, tāpat kā tas noveda pie katastrofālām valodas izmaiņām, jēdzienu atmīšanas un tam sekojošām pasaules uzskata un dzīvesveida izmaiņām.

- **Tomēr Austrumeiropa tika “kristīta” tūkstošgadi vēlāk un tur izpalika pilnīgā viduslaiku “ievilkošanas” mutācija.**
- **Austrumeiropā neizdevās visus Cilvēkus pārvērst par Vilkačiem.**
- **Austrumeiropā lielā daļā Cilvēku saglabājās “Lāča” – Ārtemīdas līdzgaitnieka psihotips.**

Rietumeiropas “vilku” psihotips iekaroja Amerikas kontinentus un tur izveidoja savu sestās apakšrases “vilku” atzaru, bet Krievijā pa to laiku veidojās 6. apakšrases “Lāču” atzars. Tad, kad rietumeiropieši un šodien Gejropieši rāda uz “šausmīgo Krievu Lāci”, tad tā ir

“vilku” apakšrases vajadzība iznīcināt “Lāci” un izlaupīt “Lāču” resursus. Tad, kad “Lācis” sauc pēc kārtības un miera, tad ar to pašu viņš atņem “vilkam” viņa zobus un barošanās veidu. “Vilki” un “Lāči” nevar vienā pasaulē dzīvot - vai nu ir vieni, vai otri – bet ne abi reizē – tie ir savstarpēji izslēdzoši dzīvesveidi.

- **Saimnieki apkaro laupītājus.**
- **Laupītāji nogalina saimniekus.**
- **Vārnas pārtiek no maitām.**

Tāpēc tagad uz Lāču robežām sapulcējušies Vilki (*vilkači*), visi kā viens gaudo par vajadzību pārmācīt, savaldīt (*nogalināt*) “patvaļīgo un neprognozējamo, viņus apdraudošo Lāci.”

1. turpinājums

Pa to laiku rases dzīves cikls (*kamola kārtas*) ritinās tālāk un dezorganizētajos un pagrimušajos vilku apgabalos iespējas un savu kārtību iedibina visi iepriekšējo rasu atkritumi. Amerikā un Austrālijā tie nāk no Dienvidaustrumāzijas, Indostānas un Āfrikas, kā arī no Latīņamerikas pamatiedzīvotājiem. **Amerikā veidojas Āmurikāņu nigeri (*amerikanoīdie tirlīņi*)**. Gejropā ieplūst Āfrikas, Tuvo Austrumu un Centrālāzijas atkritumi, kā arī Anglosakšu “ārlaulības augļi” - Indusi. Gejropā Gejropas ierēdniecības un ideologu vadībā aktīvi noformējas apvienotā Gejropiešu – ieklīdeņu (7.) apakšrase – **veidojas Gejropas nigeri (*Gejroīdie tirlīņi*)**.

Un te nav svarīgi, kāda ir tava ādas krāsa, kādā valodā tu runā un kas ir tavi vecāki. Svarīgi ir, kā tu dzīvo. Svarīgi ir, ko tu uzskati par izglītību, kādi ir tavi dzīves mērķi un labklājības kritēriji. Svarīgi ir, ko tu uzstādi par savām vērtībām, uz ko tu tiecies un ar ko biedroies, kādas ir tavas intereses, ko tu lasi un ko tu sauc par savu mūziku, par mākslu, kāda ir tava Garīgā orientācija un kas Tev ir pieņemams vai kategoriski noraidāms attiecībā ar Cilvēkiem. **Svarīgi ir – kāpēc tu dzīvo.**

Tu vari būt vistīrāko latviešu bērns septītajā paaudzē, bet ja tur dzīvo kā tirlīņš, ja tev ir moderni reformētā (*kompetenču*) tirlīņizglītība, ja tu domā un runā kā tirlīņš, ja tev ir “Gejropas vērtības”, Gejropiskas intereses, dzīves mērķi un dzīvesveids, ja tavas “kultūras” akadēmijas pasniedzēji slavina šamanismu, ja tavas “mākslas” dzīves vadītāji un “mākslinieki” ir šamaņi, ja tu kopā ar viņiem piekop šamaniskos rituālus un “baro veļus”, ja tu tiecies uz to pašu, uz ko tiecas Gejropas nigeri, ja tu gērbies, pīrsingojies un tetovējies kā nigers, klausies to, ko klausās visi tirlīņnigeri, to pašu sauc par mākslu un tu atļaujies to, ko atļaujas citi tirlīņnigeri, ja tu biedroies ar tirlīņiem, gērbies kā nigers un uzvedies kā nigers, **ja tava dzīve ir Gejroīdā nigera tirlīņdzīve, tad tu arī esi 7. apakšrases Gejroīdais nigers – Gejrotirlīņš.**

* * *

Te mēs likumsakarīgi nonākam pie vienmēr aktuāla jautājuma:

- Kas ir Latvieši?

Tikai atbildot uz šo jautājumu, mēs varam saprast savu pagātņi, šodienas dzīvi un nākotni, tajā saskatāmās problēmas un to risinājumu iespējas. Atbildot uz šo jautājumu, mēs atrodam atbildes uz visiem citiem jautājumiem, kuri izriet no tā, **kas mēs esam**. Tur mēs atrodam sabiedriskās, ekonomiskās un politiskās dzīves atslēgas. Tur redzam Kultūras dzīves ceļus. **Tikai zinot un pieņemot to, kas mēs esam**, mēs varam atbrīvoties no pagātnes sloga

un mainīt esošo uz mums svētīgo. Tikai pieņemot to, kas ir, tādu, kāds tas ir mēs varam izdarīt patiesu izvēli un tālāk būt tādi kādi gribam būt. **Tikai atbildot uz šo jautājumu, mēs varam kļūt par tautu, būt neatkarīgi un piekopt patiesi savu politiku, kā iekšzemē tā arī kaimiņiem tuvu un tālumā.**

Ja kāds patiesi interesējas par Latviešiem, tad viņam vajadzētu zināt to, ka par tautu (*etnosu*) var runāt tur, kur ir sabiedrība un valsts – tas ir – par to cilvēcisko būtņu veidojumu, kāds vienojas ap Ideāliem, pieredzi un audzināšanu, **spējā tos realizēt, aizstāvēt un attīstīt** – ap to, ko mēs saucam par Inteliģenci (*palasiet rakstu „Vienmēr un visur”*). Tur, kur šī spēja atklāti izpaužas Vienotā darbībā, **var runāt par Tautu, Sabiedrību un Valsti, saprotot, ka tas viss ir viens veselums un ir viens un tas pats**, bet terminoloģiskā atšķirība parādības apzīmējumā rodas no skata punkta un izpausmes vides atšķirības. Tur, kur nav **Vienotības Inteliģencē ap Ideāliem, pieredzi un audzināšanu** Inteliģencē – **darbības spējā, tur nav arī Garīgo pamatu** – sakņu Garīgajos Avotos. **Tur, kur nav Vienotības (ar Garīgajiem Avotiem), tur nav Tautas, Sabiedrības un Valsts.**

Ja kāds var man uzrādīt tā kopuma, kuru viņš sauc par Latviešiem, Garīgos Avotus un ar tiem vienojošo reliģiju, tad es sapratīšu, kas ir tas, ko viņš par Latviešiem sauc. Ja viņu “Garīgie avoti” ir baznīcā sludinātās žīdu dogmu un baznīckungu pašsacerētu pastāstiņu moralizējošas kompilācijas, tad latvieši ir tādi caurkrituši žīdi. Ja viņu Garīgie avoti ir tie, kurus daudzina dievturi, visādi “folkloras” rituālu – šamanisma piekopēji, tad latvieši ir melno māgu bars. Lai viņš man parāda to šiem Cilvēkiem (*kopumam*) piemītošo Inteliģenci un tās pārstāvjus eksaktajos, humanitārajos (*intelektuālajos*) un Garīgajos aspektos, un es zināšu, par ko viņš runā. Tad, ja mēs konstatēsim **Garīgo Avotu, reliģijas, Cilvēku kopuma, Vienotības Inteliģencē** (*Ideālu, pieredzes un audzināšanas*) un **darbības spēju klātbūtni**, tad mēs varēsim runāt par Latviešiem – Tautu, sabiedrību vai Valsti, kurā tie izpaužas un par šīs izpausmes atšķirībām uz **citū tādu pašu fona.**

Par Tautu var runāt tikai TĀ sakarā, KAS izpaužas caur Cilvēka augstākās būtības dzīvi.

Tur, kur tā visa nav – tur, kur ir vēsturisku, klimatisku un ģeogrāfisku apstākļu noteiktu **interesu, instinktu un refleksu radīta valodas un darbības līdzība**, tur, kur darbojas personība, fizioloģija un masu viņojumi – **tur var runāt tikai par populāciju un tās grupām.** Populācijai nav ārpus fizioloģijas un ieradumiem esošu vienojošu mērķu, motīvu un darbības mehānismu, tādēļ katra grupa, **personības dzīves līmenī, kuru nosaka resursu pieejamības iespējas, jāapskata atsevišķi šīs resursu pieejamības kontekstā.**

Cita populācijas atšķirību pētniecības izejas punkta un salīdzināšanas iespējas (*salīdzinot centrējošos elementus*) nav. **Centrējošais elements – resursi un to pieejamība**, raksturo kā grupu, tā tās robežas un atšķirības populācijā citu grupu vidū. Lai man norāda **resursu un tā pieejamības līmeni** teritoriāli administratīvajās robežās (*kuru Gejropas Savienībā maldinoši un savu ērtību dēļ par „Latvijas Valsti” sauc*) pastāvošajā populācijā un es zināšu, ko ar to domā interesents – kura ir tā populācijas grupa, kuru viņš sauc par Latviešiem.

Lai mēs varētu runāt par atšķirībām, ir jāzina uz kāda fona – kādā kontekstā mēs tās meklējam.

- Vai mēs sevi salīdzināsim ar Āfrikas, Āzijas un Amerikas kādreiz augsti attīstīto rasu sen pagrimušo tautu pēcteču mežonīgajām paliekām, vai ar esošo pēcviduslaiku mutāciju (*renesansi*), elementāro zināšanu trūkumu, māņticīgo tumsonību un „tradicionālās” baznīcas kultivēto sātānismu (*„nolaidiet latīņu zemāk!” – kā aicina luteriskie spīdekļi savos radio sprediķos, kuriem piebalso jaunais katoliskais arhibīskaps – „mums pietiek ar lūgšanu – zināšanas nav vajadzīgas”*) Gejropā?

- Vai mēs sacentīsimies ar Anglosakšu cilvēkņišanas ideoloģijas standartiem, pēc kuriem dzīvo populācijas jaunā paaudze?
- Vai Latvieši sevi aplūkos uz Gejropeīdo divkājaino dzīvnieku vairošanās un homoseksuālo attiecību fona, kuram ar Gejropas likumu, direktīvu, regulu un pašmāju līdzskrējēju „kultūrā”, ekonomikā un politikā palīdzību piepulcina vietējo populāciju šajā teritoriāli – administratīvajā veidojumā „Latvijas Valsts”?
- Ko mēs pētīsim uz tā Gejropas fona, ko var aprakstīt ar pilnīgu Kultūras neeksistenci un Inteliģences atrofiju?
- Vai mēs pucēsīm savas spalviņas uz Cilvēces atkritumu konteīnera satura kvalitāšu un formu fona?
- Vai mēs lielīsimies ar to, ka esam saglabājuši to, to un vēl šito, no tā kas... neskatoties uz to, ka esam zaudējuši..., mums nav..., nevaram... un vairs nezinām kāpēc..., bet domājam, ka... tur, kur viens saka to, bet otrs šito?
- **Ar kaut kā atliekām, skrandām un lauskām mēs būsim uz citu trūkumu fona?**

Nē, paldies – es tur nepiedalos!

- Ko tad mēs varam objektīvi novērot?

Ja ņemam visplašākajā Gejropas populācijas kontekstā, tad atrodam trīs īpatnības (*dažādos pētījumos esoši dati*).

Pirmā ir tā, ka šeit dzīvojošie neparasti lielā skaitā gadījumu atzīst **Garīgo Avotu eksistenci**. To varētu skaidrot ar atrašanos blakus Krievijai un caur to Āzijas populācijām, virzienā uz kurām šis skaitlis palielinās (*Latviju var uzskatīt par kāda plašāka areāla „astes galu”*). Pie tam – **virzienā no austrumiem uz rietumiem** pieaug šīs Garīgo Avotu atzīšanas formalizācija un plaīsa starp Avotu atzīšanu un šīs atzīšanas fakta pielietošanu dzīvē – reālo dzīves veīdu, kurš nonāk pieaugošā pretrunā ar Garīgo Avotu eksistences fakta atzīšanu.

Otrā ir piemērošanās spēju hipertrofija un savas rīcības patieso iemeslu neatzīšana (*paškritikas un taisnīguma trūkums*) – **to maskēšana aiz augstākiem ideāliem (melīgums) un saskaņas meklējumu trūkums – savtīgums**. Pie tam – šīs piemērošanās spējas nav hameleonisms – formas piemērošana iespaidiem, saglabājot saturu, bet pilnīga iekšējās būtības transformācija. Klasiska aina ir upura pašsaglabāšanās reakcija, pieņemot varmākas diktētās normas par savām. Labi zināms fakts – „Stokholmas sindroms”, darbā ar ilgstošas vardarbības, terorisma un cilvēku nolaupišanas upuriem. **Taisni pārsteīdzoši, cik kāri Latvieši(?) tiecas pieņemt katru sveštautisku ietekmi un kopēt to!**

Tas, ar ko Latvieši(?) izceļas Gejropā, ir **savas izredzētības un mūžīgā pāridarījuma sajūta (žīdisms)**, ar kuru nēsājas visi tie, kuri sevi sauc par Latviešiem. Šīs klasiskais žīdisms nežīdu(?) populācijā ir tas, ar ko Gejropā izceļas šīs populācijas pārstāvji.

Jaunā paaudze žīdismu ir nolaidusi līdz **čīgānismam – līdzekļu neīzvēlībai kombinācijā ar utilitāriem mērķiem** – paņemt visu, ko var, tur, kur var, ar visiem iespējamajiem līdzekļiem, **īzlaidību un klaidonību ieskaitot. Te īzpaužas populācijas degradācija „pilsoniskās sabiedrības” un liberālisma īdeju īetekmē.**

Trešā – no otrās izrietošā, ir **nepateīcība (nodevīgums) un „cietākā elkoņa tiesību atzīšana”, kas īzpaužas kā „īurģošana” – labākā saīmnieka meklēšana (nav apstākļu radītāji, bet gatavu labuma iegūšanas īespēju meklētāji, neveīdo savu dzīvi, bet pieņem īzveīdotās dzīves normas un paņēmienus, kuru laukā darbojas)**. Tiek meklēts tobrīd stiprākais, kuram piesīenas nekritiski – pieņemot visas – arī amorālās un acīmredzami netaisnīgās stiprākā rīcības normas, pat tās, kuras par tādām īr pašu atzītas pirms „saīmnieka” maīņas. **Šīs pats „cietākā elkoņa tiesību princīps” tiek pielietots arī pašas populācijas īekšīenē dažādu grupu attiecībās.**

Arī tajā es nepiedalos.

Mūsdienu Latvieši ir Baltijas jūras areālu demoralizējušo laupītāju bandu – vikingu un citu iekliedžu pēcteči. Te ir saglabātas viņu rakstura iezīmes – kauslība, brutalitāte, skaudība, iztapība, lielība, paštaisnība, nespēja sadarboties, klanīšanās spēka priekšā, paverdzināšana un verdziskums – tuvākā un tālākā apkarošana, galēja piezemība, pašlabuma meklēšana un elkdievība.

Mūsdienu vēstures grāmatās Latvijas vēsture sākas no 12. gs., tad, kad kopš vikingu laupītāju iebrukuma Baltijas zemēs bija pagājis jau pustūkstotis gadu. Par laiku pirms 12. gs. vēsturnieki izsakās, ka te tad toreiz esot bijušas prūšu, leišu, zemgaļu, kuršu un latgaļu ciltis, tādā veidā aiz tām noslēpjot šīs teritorijas sadalītošās un pārvaldošās savstarpēji karojošās laupītāju bandas. **Par laiku pirms 7. gs. viņi vispār klusē – izliekas, ka te tad bijis tuksnesis, par kuru viņi nekā nezina.**

Nupat “valodnieki” ir uzgājuši 4 latviešu (*kuršu*) senču senvārdus, kuri visi attiecās uz 9. gadsimtu un ir dāņu vikingu personvārdi. Nekādu agrāku personvārdu neesot. **Tas liecina par iepriekšējās Kultūras tradīcijas pilnīgu izskaušanu.** Tas būtu cita raksta temats par to, kā mērķtiecīgi tikusi un vēl šobaltdien tiek skausta šīs Zemes – Baltijas Baltu Kultūra, kā to tagad, tāpat kā agrāk pārvācojušies, dara pārbaznīcojušies un pārzinātniskojušies, bet visādā ziņā tomēr tie vispārākie un īstenākie – autentiskākie un dievturiskākie latvieši.

Latvieši kā senas Kultūras iznīcinātāji – skan vareni, vai ne?

Varena tauta ar senu Kultūras nastu...

Ir ar ko lepoties...

Tomēr vēl 1972. gadā Latvijas PSR Vēstures muzeja izdotajā brošūrā “Latviešu senās rotas” mēs skatām **6. gs., 7. gs. un 8. gs. “Latviešu” rotas**, kurās ir redzams tas pats, kas attiecīgajā vēstures periodā (*kā tam arī ir jābūt*) ir atrodams no Britānijas salām rietumos līdz pat Urāliem austrumos. Mēs redzam vienotu Kultūras telpu, kurā **vēlāk ienāk Skandināviskie un (!) Romas elementi.** Izdevuma 11. lpp. tajā, ko tā laika vēsturnieki ir nosaukuši par 12. gs. bronzas “pakavsaktu” mēs redzam Druīdu Kultūras liecinieci – Druīdu Kultūrā populāru motīvu – tā, ko sauc par “Druīdu apkakli” attēlojumu. **Tā tad vēl pirms nieka 50 gadiem bija redzama pavisam cita vēstures aina.** Un tas tā – pavisam virspusēji iemetot aci grāmatu plauktā. Tāpēc nav brīnums, kāpēc bibliotēkās met ārā Padomju izdevumus...

Tā ir tāda kopīga “vilku zinātnes” daba – slēpt un likvidēt visu, kas liecina par agrāko laiku kultūras līmeni, zinātni un Cilvēku dzīvi – stāstīt, ka Cilvēks esot cēlies no pērtiķa un tikai nupat vien no alas izlējis, ka “domāt nespējīgais, eksistenciāli praktiskais, mežonis” esot izdomājis nemateriālu, abstraktu dievu, **ar kuru izskaidrot to, kas tādām nekādu interesi neizraisa un tādēļ skaidrojumu neprasa.** Gaļēdāju neinteresē muskuļaudu veidošanās process. Patērētāju neinteresē produkta izcelsme vairāk, kā no tās izrietošā produkta kvalitāte. Mežonim nav interese par ekosistēmas dzīvi un izcelsmi. **Tāda interese ir tikai tur, kur to ierosina vajadzība pēc tādām zināšanām vai tādu zināšanu esamība un to pielietošana.** Nevienam **internetidiotam** nav vajadzības izdomāt kādu dievu, lai sev izskaidrotu sava datora lēnumu vai datorvīrusu riebeklības. Tādas notiek, tā ir un tā esamībai internetidioti izskaidrojumu tālāk par praktisko darbību nemeklē, tāpat kā dzīvniekiem nav vajadzīgs skaidrojums lietus un vēja esamībai. Peli apēdis kaķis “savai dievietei” paldies nesaka, tai neko neupurē un tempļus neceļ.

- **“Vilku zinātne” visiem spēkiem slēpj patieso Cilvēces vēsturi un šodienas stāvokli.**

Tā jau tagad tāda prakse – ļaundarim parasti ir trīs advokāti, bet cietušajam nav ne liecinieku, ne padomdevēju. Tur, kur sastopas dažādu zinību jomas, izrādās, ka vēsture neorientējas fizikā, fizika neko nezina par tiesību normām (*izņemot savas tiesības darīt visu, kas ienāk prātā*), bet advokātam vēsture un fizika ir viena liela “kaut ko tādu pirmo reizi dzirdu” zeme, viņam ir tikai viens lozungs – mūsējos neaiztiec!

Tieši šis princips – “mūsējie vienmēr ir labie!” vēsturei un uz tās balstītai šodienas dzīvei ar tās diktēto nepieciešamību pieņemt lēmumus, nodara vislielāko postu. Bieži vien tieši pašsaprotamais un visiem vispārzināmais izrādās vislielākie maldi, mulķības un nekad nenotikušā epizodes. Ja kādam dzejniekam tēvs bija Mārtiņš, tad tas nenozīmē to, ka viņa mātes vīrs – saimnieks, vārdā Mārtiņš ir šī dzejnieka tēvs. To pašu māju kalpam (*par kuru vēsture klusē*) arī ir Mārtiņš vārdā un viņas māsas (*pie kuras viņa tovasar tik bieži ciemojās*) vīra brālis tāpat ir Mārtiņš.

“Gudrie vīri” un “mācītās dāmas” neērtos brīžos, lai slēptu savu mazspēju vai negribēšanu pildīt amata pienākumus saka: “Par gaumi nestrīdas.” Tieši **gaume** ir apstrīdams un vienmēr mainīgais, un maināmais, konkrētajā gadījumā piemērojams lielums, tāpat kā celtniecībā pielietojamā betona, tērauda vai skrūvju marka.

- **Gaume ir tā harmonijas pakāpe, kāda pielietojama konkrētajā situācijā.**
- **Gaume ir kanons.**

Gaume nav meklējama subjektīvajā attieksmē pret skaistumu. **Tāda subjektīvā attieksme ir piederības** (*tautai, tās sociālajam slānim, izglītības līmenim, Kultūras tradīcijai*) **rādītājs.** Par to nestrīdas tāpēc, ka savējiem tā ir vienāda, bet svešais pieder citai dzīvei – ir neatkarīgs no mums, kuriem visiem ir viena subjektīvā attieksme. Svešajam ļauj būt neatkarīgam no mums – ar viņu par viņa dabu nestrīdas. **“Mācītie” lieto vārdus un jēdzienus, kuru dabu nezina – viņi nav pietiekami izglītoti, lai darbotos tādu jēdzienu laukā.**

Tas, ka kādi tagad uzskaita savas labās “brāļu tautas”, bet par sliktajiem sauc visus citus, kuri piesaka savas tiesības uz šo zemi, vēl nenozīmē to, ka šīs “brāļu tautas” – viņu senči, ir labie. Tāpat tas nenozīmē arī to, ka šie “labo senču apkarotāji” tāpēc ir sliktie vai labie. Britāniju iekaroja Sakši, bet pēc tam vēl arī Normāņi. **Pamatiedzīvotājiem sliktie ir kā Sakši, tā arī Normāņi,** bet tagadējiem salu apdzīvotājiem ir iespēja izvēlēties savus senčus – to, no kā viņi ir cēlušies – no pamatiedzīvotājiem, kurus paverdzināja Sakši, vai Sakšiem, kuru tiesības uz kundzību apstrīdēja un nīcināja Normāņi vai Normāņus.

Tāpat Baltiem vikingi un viņu pēcteči Brutēņi (*Senprūši, Leiši, Kurši u.c. tautieši*) ir pirmie iebrucēji viņu zemēs un sensejie tās Kultūru iznīcinošie okupanti, kurus pēc tam zem papēža palika vāci. Baltiem vāci ir tādi pat okupanti kā vikingu pēcteču “brāļu tautas”. Vāci izkalpināja “brāļu tautas”, tāpat kā “brāļu tautas” paverdzināja Baltiešus. **Dots devējam atdodas. Sepiņkārt.** Tāpēc mūsdienu Baltijas zemju apdzīvotāji tāpat kā briti šodien var atmest ar roku savu sakņu meklējumiem un paziņot, ka visi tie bārdainie vīri ir viņu senči, **bet tad nav ko brīnīties, ja viņu dvēsele pušu plēšas starp nesaticību, augstprātību, pasaules klaidonību, nodevību, kauslību, sava vēdera pildīšanu un miglainiem sapņiem par savu baltu dvēselīti.**

2. turpinājums

Mūsu nākotne ir mūsu senču ceļu turpinājums, tur iezīmēta un no turienes nākoša negrozāma likteņa nolemta. Tāpēc ir skaidrs, ka katram reiz ir jāpieņem lēmums – kuru par savu senci saukt – to bārdaino jūras laupītāju Prūšu, Leišu un Latvju senci vai viņu paverdzināto zemes kopēju, namdari un viņa zemi un dzīvi kārtībā turošo, bet vikingu

laupītāju nokauto aristokrātu un tempļa saimnieku – to senci, kurš dzīvoja patālāk no jūras krasta, aiz vīksnu būdu iemītnieku zemēm. Ja man, kā **dzejniekam – Mārtiņa dēlam**, būtu jāizvēlas tēvs, tad es noteikti izvēlētos to, kuram lādē dzejas krājumiņi glabājas. Bet aizstāvēt kādu un to par “labo” saukt un vēl par savu senci ņemt tikai tāpēc, ka to kādreiz “sliktā” baznīca esot apkarojusi vai “bargie muižas kungi” pie darba likuši – tā jau nu ir galīga muļķība.

Ir pilnīgi iespējams, ka daudzi, vikingošanas romantikas aizrauti pie viņiem var savus senčus meklēt un arī atrast – tādi ļoti daudziem (*tagad jau atpakaļ uz Britu vai Īru salām aizklīdušiem*) noteikti tur ir atrodami, bet tad nevajag stāstīt tās pasaciņas par lielajām Dainu krātuvēm, senču Gara gudrībām, Viedajiem vīriem un tīrajām, baltajām dvēselītēm. Tiem jūras laupītājiem (*izstumtajiem – ļaudīm*), kuri tur toreiz jūras krastā izkāpa un Romovas ozolu deķiem apkarinājuši, **savas pašu piesmietās atraitnes par vaidelotēm tur turējuši un viņu pēctečiem** ar to (*viedumu, dainām un dvēseļu baltumu*) nekāda sakara nav.

Ja man ir savu senču kauli šajā zemē jāmeklē, tad es tos drīzāk meklēšu starp Namdariem, Omfalām un Nemetoniem, bet ne tiem, kas viņus sev kalpot piespieda. No Namdara līdz Druīdam daži soļi, bet no apspiedēja un asiņaina laupītāja līdz Viedumam un tīrai dvēselei – neaizberams, nepārejams bezdibenis. Kā reiz dzirdēju no kādas cēsnieces – vikingu pēcteces – “starp mums zāle nezaļos nekad”.

Un viņai ir taisnība. Ar vienu vikingu iebrukumu pietiek, lai izpostītu dzīvi daudzām paaudzēm, bet ar daudzām paaudzēm nepietiek, lai vikingu padarītu par Cilvēku, kā to šodien pierāda šīs “tautas” savstarpējās attiecības un pilnīgā nespēja satiecīgai sabiedriskai (*valstiskai*), kolektīvai dzīvei. **Baro vilku kā gribi – viņš uz mežu raujas.**

- **Ar karoti darvas mucu medus samaitāsi.**
- **Ar mucu medus darvu par medu nepadarīsi.**
- **No darvas medu neiegūsi.**
- **No vilkinga Baltu neizaudzināsi.**

Visvieglāk pieejamais īsteno “latvju senču” apraksts ir Simona Grūnava hronikā. Citi avoti prasa daudz plašāku un vispusīgāku izglītību, kā arī spēju pārkāpt “tradicionālo - akadēmisko” domāšanas sliksni.

Lai noteiktu, cik ticams ir kāds avots, ir jālūkojas tā un arī vēsturiskajā kontekstā, kā arī **jāņem talkā citas specifiskas zināšanas** (*kādu nav “akadēmiķiem”*), kuras ļauj saprast aprakstīto notikumu saturu. Nav ticamu vai neticamu avotu, bet tas, ar kādu mērķi šis “avots” ir radīts, un ko mēs tur meklējam. Tas, kas ir neticams vieniem, ir ticams citiem pētniekiem, ja tiem ir cits pētījumu mērķis. Nepilnīga atbilde vienā jautājumā var sniegt izsmeļošu informāciju pavisam citā. “Dūmus atpakaļ pagālē neiedzīsi.” No sekām pie cēloņa netiksi, bet zinot cēloni, to vienmēr sekās atradīsi. **No priekšmeta pie tā lietotāja filosofijas netiksi, bet zinot filosofiju, to priekšmetos redzēsi un pazīsi.**

Ir skaidrs, ka šis avots nav uzskatāms par hroniku, bet drīzāk par ceļojumu piezīmēm un ceļā sastapto tautu atstāstīto vēsturisko liecību pierakstiem. Tātad, par visai virspusēju novērojumu fiksējumu. Ja sastopamies ar “avotu”, tad ir jāsaprot, ka tajā ir tas, ko pierakstītais ir spējis saskatīt un saprast svešā vidē. Tāpat, ne jau visu tādām tūdaļ stāstīs un rādīs, ne jau viss, kas tiek par pašsaprotamu turēts, nāk prātā kā citiem stāstāms. Un tieši tāpēc, šeit redzamais un lasāmais ir (*ja tas nav pretrunā ar citu notikumu loģiku*) jāuzskata par spilgtāko un virspusējo – **plašāk izplatīto** – vieglāk tveramo **un tāpēc videi raksturīgāko.**

- Kas bija Brutēni?
- Kāda ir viņu izcelsme?
- Vai tādi kā viņi tobrīd pasaulē bija arī citur?

- Ko par viņiem stāsta arheoloģija?
- Kāda ir šo ļaužu morāle?
- Cik viņu iespējamā morāle sakrīt ar to, kas ir lasāms “hronikā”?
- Ko mēs varam secināt no “hronikā” minētā?

No tā, ko lasām hronikā, varam secināt to, ka Brutēņu apraksts tajā veido organiski vienotu kontekstu. **Viņi nav uzskatāmi par etnisku vienību – tautu, bet par noziedzīgu dzīvesveidu piekopējiem – lielāku bruņotu grupējumu, kam piederīgie tur iekļāvās pēc sava dzīvesveida – karadraudzes principa – dažādi dēkaiņi, kuri meklēja veiksmi un laupījumu sava zobena smailē.**

Turpretī **tautu raksturo attīstīta hierarhija (Brutēņi to neatzina), savstarpēja organizētība** – integrācija un atbildība attiecībās, **religiskā kultūra** – tās sasniegumi (*ētiskas un morāles sasniegumi*) – **darba un mākslas prasmes meistarība**. Nekā tāda mēs pie Brutēņiem neatrodam.

- Vai tādas laupītāju vienības var atrasties transformācijas stāvoklī un veidot pseidovalstiskas struktūras?
- Vai tās var pašorganizēties?
- Vai tās var veidot valsti un tautu?

Tādas laupītāju bandu apvienības var noskatīt mazapdzīvotu vai vāji aizsargātu teritoriju un to iekarot, lai vēlāk izplatītos uz blakus rajoniem. Tieši tā pārticībā un garīgajā tukšumā aplinkušajā Bizantijā ienāca daudznacionālas stepju laupītāju bandas un tur izveidoja savu – tagadējo Turcijas valsti. Turki bija vīrieši – jātnieki. Sievietes tie ieguva laupīšanas uzbrukumos kaimiņtautām vai iepērkot no vergu tirgoņiem Eiropā nolaupīto dzīvo precī. Administrāciju un diplomātisko korpusu veidoja Eiropas galmu renegāti (*atkritēji*). Tirgoņi bija kaimiņzemju jaunpienācēji, bet amatnieki - vergi un viņu pēcteči. Turkiem kā tādiem nav citas hierarhijas, kā vien dinastiskā varas struktūra. Tai nav **savas** laicīgās un garīgās aristokrātijas, šī vārda īstajā nozīmē. Pat janičāri – kājnieku armija tika sastādīta no jātnieku – laupītāju un viņu verdzeņu bērniem. Te mēs redzam tipisku attiecību shēmu, kādu savā atmiņā un gēnos glabā visi “latvieši”.

Tādas apvienības – karadraudzes var apmesties valstu pierobežā un tur pildīt robežsardzes un muitas funkcijas. Tā tas ne vienu reizi vien ir noticis Romas impērijas un tās pēcteču zemēs, kad “barbarus” ielaida pierobežā un viņiem uzticēja to sardzi. **Britānijā tā ielaida pirmos Sakšus, kuri tūlīt sāka pārkāpt līgumus** – savilka savus radus pāri mēram, uzbruka un izlaupīja krietnu daļu no Britānijas zemēm.

Arī Krievijas dienvidu un ziemeļu robežas sargāja kazaki - **no valsts varas tiesas bēgošie noziedznieki**, kuri tur **dzīvoja** militarizētās apmetnēs – staņicās – **karadraudzes attiecību struktūrā**.

Lai gan tādi formējumi ir pastāvējuši pietiekami stabili un ilgi, tie nekad nav varējuši izveidot to, kas raksturo valsti un tautu – **aristokrātiju, varas vertikāli saimnieciskajai attīstībai, zinātni un mākslas dzīvi ar tās sasniegumiem**. Tās nekad nerada dzīves augšupejas pārveidojumus, neīsteno celtniecības projektus, neparāda tādu savstarpējo organizētību, kas pārsniegtu īslaicīgus militārus mērķus. To kultūra gadsimtiem ilgi paliek iekapsulējusies aizgūvumu un tradīciju līmenī. **Viņu intereses neiet tālāk par laicīgās dzīves materiālā komforta nodrošinājumu un savas personības izrādīšanu.**

Britānijā sakši tāpat kā Brutēņi Baltijā nekādu valsti neizveidoja, laupītājvalsti (*ar laupītāju morāli un savstarpējām attiecībām*) tur izveidoja tikai Normāņi. Tāpat Baltijā pēc Baltu valstu sagrāves pirmās valstiskās struktūras te parādījās tikai Livonijas ordeņa, Zviedrijas un Krievijas darbības laikā. Vikingu demoralizētās un dezorganizētās

konfliktējošās kņazistēs saskaldīto Krieviju atkal apvienoties piespieda Čingishana centralizētās valsts (*ordas*) klātbūtne un stingrā pārvaldība.

Mūsdienās redzamais rāda, ka pat atrašanās Krievijas impērijas sastāvā latviešiem nav iemācījusi nekādu valstisku domāšanu un dzīves kārtību. Katrs turpina dzīvot kā vikings jūrā uz savas atsevišķās laivas klāja, kur katram cita laiva ir ar neuzticību un iekāri uzlūkojama. **Pārlasiet Ķeņa lūgšanu!** Ar tādām lūgšanām 100 ķeņči tiek uz Saeimu izvadīti un katru dienu pār “augstākā nama” sliksni kāpj. Kur tādas laivas pulcējas, tur no savstarpējas apkaršanas tās var pasargāt tikai apvienošanās uzbrukumam kāda kaimiņa aplaupīšanai.

- Pret ko pulcējaties “gudrās galvas”?
- Kam nodokļus uzliksiet?
- Ko sev pielemsiet?

Vēsture pierāda, ka vikingu pēcteči nevar veidot valsti un tautu. Viņu apdzīvoto novadu ļaudis un valdnieki savos kaimiņos un līdzcilvēkos redz potenciāli izkalpināmos un aplaupāmos. (*Kāda varena savienība jau kuro gadu Ventspils cietoksni šturmē!*) Lai veidotos tauta ir vajadzīga to vienojošā Garīgā stīga, kura tos vieno ar Pār pasaulīgo, Pārpersonisko un Pār laicīgo – ar Ideālo daļu viņos pašos. **Brutēnos tā visa nebija – ļaudis, nolaižoties laupītāju bandu (*karadraudžu*) apvienību locekļu vidē, šo stīgu pārrauj.** (*Ja baznīca nav spējusi izveidot tautu (tikai tauta spēj veidot valsti), tad tas nozīmē, ka arī baznīcā tādas ar Pēr laicīgo, Pār pasaulīgo un Pārpersonīgo vienojošās stīgas nav – tas nozīmē, ka tur ir tikai labi dekorēts laicīgais, pasaulīgais un personiskais tukšums.*)

Palūkosimies uz hronikā lasāmajiem piemēriem.

Te mēs redzam:

- dzīvnieku spīdzināšanu – nojāšanu (*nomocīšanu*) līdz nāvei par godu saviem “dieviem”;
- seksuālu verdzību iekarotās zemes sievietēm – draudus nepiekāpības gadījumā nogalināt visus viņu tuviniekus;
- šo sieviešu turēšanu blakussievu (*piegulētāju*) kārtā. Īstajai sievai esot bijis jābūt no pašu ļaudīm;
- līgumu pārkāpšanu un strādnieku pavērdzināšanu;
- gūstekņu nomocīšanu – ar visu zirgu dzīvu sadedzināšanu;
- savu vaidelošu pretdabisku radīšanu – ievēlēšanu (*protams, kurš gan grib, lai viņu vēlāk sadedzina “dieviem” par godu*) un atraitņu kolektīvu piesmiešanu (*neprecētie puiši varot lietot, līdz kamēr bērns rodoties*). Tas, kam jābūt vistīrākajam (*priesterienei*) un sevišķi – paša misijas atnestam, te ir pazemotākais un nicināmākais – **piesmietais un upurēšanai turētais** (*kas ir raksturīgi melnās maģijas (smērējošajās) praksēs*);
- upurāža kolektīvu apēšanu.

Daudzās elkdievības (*šamanisma*) un maģijas piekopēju zemēs pastāvēja paraža savas “bēdas” – grēkus vai slimības “ierunāt” kādā starpniekā, kurš tos aiznes uz garu valstību. Šo starpnieku (*dzīvnieku, lelli, lupatiņu*) izdzina nomiršanai, apraka zemē, iemeta ūdenī vai pakāra koka zarā. **Tā notika “attīrīšanās”.** Tā to “dabūja prom” (*liku bēdu zem akmeņa*).

Bet apēšana nozīmēja pretējo – īpatnības uzņemšanu sevī. Noziedzīgā vidē vēl tagad ir tradīcija – izdarīt vienojošu noziegumu, kurā piedalās visi bandas locekļi. Aizvadot grēku, “cilvēks attīrās”, **bet pieņemot sevī daudz citu grēkus, viņš kļūst gan netīrāks, bet vienots šajos grēkos** – “neviens nav tīrs, neviens nav labs”.

Šeit mēs redzam reliģijai un tīrībai pretējo – apgriezto loģiku – tīrākajā vietā likt netīrāko, mokas likt uz altāra un pašiem vienoties sliktākajā – arī atraitņu kolektīva piesmiešana ir tāda vienošanās, pie tam, ja ir zināms, ka viņa vēlāk parādīsies kā saite starp piesmējējiem un garu pasauli – izteiks šo garu gribu – tad ir jautājums:

- Kas tie ir par “dieviem”, kuriem labpatīk, ir vajadzīgi tādi mokpilni, asiņaini upuri un **netīras saites?**
- **Vai dievturiem nav kauns sev tādus “dievus turēt”?**

Visas tās Vaidelotības (*vaidēt – stenēt – mocīties...*) un dievestības turētāji maz interesējas par savu rituālu un dievestības izcelsmi, ir mazizglītoti vēstures izpratnē, filosofijā un metafizikā, bet bagātīgi emocionālizēti senču “garīguma” gloricēšanā un balstās uz tirgus sievu runu līmeni (*celma romāņi*) patiesības izziņā.

Laupītāji ir posta nesēji, sabrukuma izplatītāji, un nāve ir viņu pavadonis. Viņu laupījuma veiksmē un savas dzīvības saglabāšanas veiksmē ir cieši saistīta ar nāvei tuvu stāvošās garu pasaules labvēlību. Šo garu labvēlību var iegūt ar viņiem patīkamām veltēm – asiņu, moku un priekšlaicīgi nogalināto Cilvēku un dzīvnieku emanācijām, degošas miesas smārdu, **ciešanu un baudkāres dvingu** (*kā tur tīro senču advokātiem veicas ar “kirvaitošanu” – kolektīvu piedzeršanos līdz bezjēgai?*). **To visu papildina veļu** (*debesis nepieņemto netīro dvēseļu*) **pielabināšana (šamanisms), kas kopā ar augstākminēto, veido skaidru melnās maģijas novirziena – nekromantijas ainu.**

Tie nu ir tie senču rituālu un viņu senču “tīrības” piemēri.

Arī Romovas ozola tur piekopto rituālu un vaidelošu apmetnes apraksti runā par skaidri izteiktu šamanismu, bet dažu “dievu” pieminēšana norāda uz Eiropas Druīdu kultūras atdarinājumu, **kurā tomēr trūkst daudzu tai būtisku mezglu punktu un darbību, bet ir tas, kā tur nekad nevar būt.**

Te mēs varētu uzdot jautājumu:

- Varbūt, ka Brutēņi ir aprunāti?

Tad tālāk ir jājautā:

- ar kādu mērķi?

Par mērķi. Ir skaidrs, ka tāda nomelnošana varētu kalpot kā attaisnojums iznīcināt šos laupītājus viņu teritoriju iegūšanai. Tomēr teritorija bez saimnieciskās dzīves (*un Romovas apraksti kā arī citas nianse runā par to*) nav vērtība iekarošanai. Jebkurš iekarotājs tur būs spiests ievest savus zemes apstrādātājus un organizēt tur šo pašu saimniecisko dzīvi. Tas ir dārgi un ķēpīgi. Iebrukt un iekarot var arī tāpat, bez papīru ķēpāšanas. Ja apmelotājs (*baznīca?*) to raksta, tad ir jābūt tam, kā priekšā tai ir “jāmazgājas” – kurš uzskata, ka teritorijas iekarot ir slikti, ja vien to apdzīvotāji nav “sliktie”.

Tādā gadījumā ir jābūt kādam baznīcas vai cita iekarotāja priekšniekam, kurš neatbalsta tādu darbību, bet kurš zin, kas ir nekromantija, un arī pašam rakstītājam ir tas jāzin. **Attiecībā uz to (nekromantiju) ir tādas nianse, kuras nevar izdomāt nezīnātājs.** (*Tāpēc tās nezīn un neatzīst pie senčiem un nu jau mūsdienu publiskās un par veselīgi “garīgām” izdaudzīnātās izdarības tās neredz un tāpēc tās savā neldzībā (vai patiešām tīši!?) piekopj senču “garīgās tīrības” piesaucēji un apjūsmotāji.*) Un ar tādām šī hronika ir pilna no viena gala līdz otram.

Ko vērts ir abu sirmo vīru gājiens ar šo “sadedzināšanos” vien! Taču, pirms sīkāk atmaskot šo triku, gribu uzdot Jums vienu jautājumu:

- Kas tie tādi par “dieviem”, kuriem jāpielabinās ar Cilvēku upurēšanu?

Brīnumu pasaulē nav. **Ir tas, kas ir kādu citiem nezināmu Dabas Likumu noteiktu parādību norise vai citu Cilvēku organizētas ilūzijas ar mērķi iespaidot skatītāju prātus un dvēseles. Maģija ir tās darbības, kuras, iesaistot smalko (*neredzamo*) pasauli un tās būtnes, tiek izdarītas, lai panāktu sev vēlamo rezultātu materiālajā pasaulē.**

Nekromantijas būtība ir tāda mērķa sasniegšanai nodibināt ciešu un kontrolējamu saiti starp šajā pasaulē dzīvojošu māgu un viņa atmiemiesotajiem (*transformāciju neveikušajiem*) palīgiem vai būtnēm smalkajā pasaulē. Neredzamais palīgs ir tas, kurš sadarbībā ar acīm redzamo māgu piegādā viņam “brīnumus”, “dieva ziņas”, “zīmes” un visu pārējo, ar ko ietekmēt skatītāju prātus. Tāpēc viens no “akcionāriem” atmiesojas un iegūst ietekmi smalkajā pasaulē ar tās piedāvātajām iespējām, bet otrs ir “izrāžu” organizētājs šeit – šajā pasaulē.

Nezinātajam no malas raugoties, liekas, ka šāda atmiesošānās (*arī “sadedzināšanās”*) ir nopietni ņemama akcija, kuru pavada tās ciešanas (*tā tad, ir varoņdarbs*), kādas iztēlojas labticīgie vērotāji. Tomēr tā nav. Fiziskais ķermenis sāpes nejūt, tāpat kā tam nav aukstuma, bada un slāpju sajūtas, kuras rodas **netransformētā apziņā** un tās nesējā – astrālajā ķermenī. Senatnē nelietoja anestēziju. **Sāpīgu manipulāciju laikā ārsts vai šamanis no pacienta ķermeņa izvadīja astrālo ķermeņa daļu**, tāpēc tas nejuta sāpes. Astrālo ķermeni var izvadīt no dzīva ķermeņa, bet **var arī jau nedzīvu ķermeni** – to, ar kuru ir sarauta astrālā nabassaite, paturēt savā kontrolē, likt tam kustēties un runāt – iekāpt ugunskurā vai darīt jebko citu.

Vecumā māgi, rūpējoties par savu aizkapa labklājību (*dzīvi paliekošie “ceha brāļi” viņiem piegādās dzīvības uzturēšanai vajadzīgās svaigi izlieto asiņu un sāpju emanācijas*), stiprina “amata cunftes” ietekmi uz savu tautasbrāļu prātiem. Reizē viņi pierāda sava klana uzticību savai “tautai” un dodas organizēt tos “brīnumus”, “zīmes” un “dieva gribas” pierādījumus, kurus tik ļoti gaida šeit paliekošie “draugi”. Arī tuvciņā vienmēr noder kāds neredzams palīgs, kurš ir spējīgs ietekmēt pretinieka apziņu un cīņas spēju, vai arī nolūrēt kur, kas tiek runāts, plānots un noslēpts.

Austrumos līdz šai dienai tiek piekopta izklaide, kurā uzaicinātais māgs – hipnotizētājs klātesošajiem rada neapšaubāmu fantastisku piedzīvojumu ilūziju. Izklaides dalībnieki ir pārliecināti, ka viss piedzīvotais ir patiešām noticis un viss redzētais patiešām tā arī ir bijis. **Neizglītotie rietumnieki un Brutēņu ļauži** maz zin par viņu šamaņu prakses aizkulisēm un maģijas iespējām. Es jums varētu minēt vēl citus ar elementāļu piedalīšanos saistītus maģiskus trikus, kādus var pielietot tāda veida ļaužu muļķošanas akcijās.

Ja Jūs par māgu blēdībām zinātu tikpat daudz cik es, tad diez vai gribētu būt viņus daudzinošie “īstentie latvieši”. Bet kā jau teicu – tur, kur “mūsējos sit” un slikti zin fiziku, tur bieži vien nākas acu apmānīšanu pieņemt par tīro zeltu.

Lai nu kā tur būtu viss cits – tas, par ko sajūsminās un ritualizēto orģiju piekopēji – “latviskās dievestības uzturētāji”, arheologi un **autentisko – kapu izrakumu materiālu nēsātāji** (*mirušo “atdzīvinātāji” – ir tāda nekromantijas sadaļa*), bet **man ir pilnīgi skaidrs, ka ne Romovai, ne arī tās trijotnei “Patrimpam”, “Pikolam” un “Pērkonam”**, kurus tur dzīvojošie šamaņi ir nozaguši Baltu tautu Dievu panteonam un Gora trīs sejas padarījuši par savu aizkapa mošķu maskām, **ne arī šiem vardarbību, netiklību un maģiju piekopjošajiem “brāļu tautu senčiem” ar augsto un tīro Garīgi piesātināto Dainu un Dailes – Baltu kultūru, nekā kopīga nav.** Tāpat, kā viņu senči baznīcās “aizņēmās” un atdarināja Druīdisko Kultūru, tāpat vikingu mantinieki tagad grābstās ap viņiem nepiederošu Garīgās Kultūras Dainu mantojumu.

3. turpinājums

“Vilki” Latvijā nevar atzīties, ka ir te vispārēju pagrimumu izraisījušie iebrucēji, tāpēc visiem spēkiem pucē savu senču – vikingu spalviņas. Tāpēc piesauc Dainas un senču “gara mantas”, “tradīcijas”, no kurām gan prot paņemt tikai “īpašās folkloriskās dziedāšanas veida” – brēkšanas, vilku gaudošanu, vārnu ķērķšanu un amorālās melnās maģijas izdarības, kurām cenšas piešķirt “tautas reliģijas” un “senču dievestības auru”. **Pat Baltu vārdu viņi ir nelietīgi piesavinājušies un to necienīgi, pazemojoši valkā.** Vārna var ķērkt ”balts, balts”, bet neviena viņas spalviņa tāpēc baltāka nekļūs. Vārnas mutē “balts” kļūst par lamu, ķēmu un pazemojumu. Tāpēc vārnu un vilku lietās es nepiedalos.

- Kam es pievienojos?

Tam, kas tik silti un maigi kā Mežu šalkas, Zemes elpa un Ūdens čala skan klusajās un gaišajās Sieviešu Sirds dziesmās, manas Tautas Tautasdziesmās.

Dod, Dieviņ, dodamo,
Es saņemšu ņemamo.

Es saņemšu ņemamo
Ar abām rociņām.

Ar abām rociņām,
Ar balto dvēselīti.

* * *

Jauna biju, dietin dēju,
Dziedādama vien staigāju.

Nebēdāju tās dieniņas,
Kad staigāju raudādama.

Asariņas noslaucīju
Zaļa zīda priekšautā.

Priekšautiņu izmazgāju
Skaidravota ūdenī.

Priekšautiņu izžāvēju
Smuidra bērza galiņā.

Trīs gadiņus tas bērziņš
Ne lapoja, ne ziedēja.

Ceturtajā gadiņā
Zelta ziediem uzziedēja.

Zelta ziediem uzziedēja
Sidrablapām salapoja.

Sidrāblapām sidrabota
Visa zeme saziēdēja.

Caur sidraba birzi gāju,
Nu nolauzu sidrabzaru.

Nu nolauzu sidrabzaru,
Nu staigāju sidrabota.

* * *

Es stāvēju agru rītu,
Saulītē vērdamās,
Lai Saulīte man iedeva
Vieglu dienas gājumiņu.

Saule brida jūriņā
Zeltītām kājiņām;
Nāc, Saulīte, mīļa, balta,
Aptec manu augumiņu.

Nāc, Saulīte, Tu, pār mani,
Būsi mana vedējiņa.
Izrakstīsi manu jostu
Savām zelta rociņām.

Nevienam tāds mūžiņš,
Kā Laimiņa man vēlēja;
Gan rakstīja rīta Saule,
Gan vakara Mēnestiņš.

Tagad vilku zemē ar to Saules un Sidrabzemes mantojumu ir tā, ka ir novākta un apcirknī sabērtā raža, kurā kopā ar dažāda lieluma **labības** graudiem ir arī dažādu augu (*arī nezāļu*) sēklu un kaitēkļu maisījums. Tas, kas tagad ir pieejams kā unikāla kultūras vērtība – mantojums, **tāds ir ne paša mantojuma (vērtības) nozīmē**, bet gan **mehāniska pienesuma un vākuma – rīcības nozīmē. Izcilība ir Barontēvs un viņa veikums**, bet ne savāktais materiāls.

Es saprotu, ka tagad „sakāpju uz varžacīm” visiem, kas vien jūtas vākumam piederīgi, bet (*izsakot visdziļāko pateicību nesējiem – viņu daļā nebija spriest par nesamā saturu*) – ja jau gribam objektīvi runāt par sevi – **atrast sevī tautu vienojošo graudu**, tad ir jāatbrīvojas no tā, kas Tautu šķel, no egoistiskas lielības un augstprātības, no pašapjūsmošanas, pašapmierinātības, pašapmierināšanās un savstarpējas pašradīto mītu pucēšanas – rozā migliņas pūšanas savās glaimu kārajās acīs. Pieauguša Cilvēka pazīme ir spēja objektīvi un kritiski – arī paškritiski vērtēt notiekošo, kura daļa esam, un rīkoties adekvāti esošajam.

Barontēva izcilība ir viņa vācēja darbā. Vācējs ir savācis, sašķirojis un padarījis pieejamu to, ko nesējs ir atnesis līdz vācēja rokām. **Vācējs ir vācis**, novietojis skapjos un lādēs, **bet nav to vērtījis.** Vācējs nav atdalījis labību no nezālēm un kaitēkļiem. **Vācēja**

savāktais ir nonācis pie glabātāja, kuram vērtība ir viss vācēja savāktais. Glabātājam vērtības ideja ir sveša un nepieņemama – nevajadzīga.

- **Vērtīšana vajadzīga lietotājam.**

- Vai lietotājs var būt vērtītājs?

Kā nu kurš. Un ko saprotam ar vērtīšanu – kāds ir vērtīšanas mērķis. Katrs lietotājs izdara savu vērtīšanu, izvēloties sev vajadzīgo. Viņam – viņa mērķim atbilstošais tiek pieņemts par vērtību. Cik vajadzību un mērķu – tik vērtību. Katrs slavina sev derīgo visiem kopīgajā krājumā atrasto. Tas rada vienbalsīgu no kopīgā krājuma izcelta **atšķirīga satura krājuma slavinājumu**, kas neuzmanīgā vērotājā rada maldīgu un maldinošu ilūziju par visa materiāla neapšaubāmo vērtību.

- Bet vai tiešām šis slavinājums nezāles un kaitēkļus padara par vērtību?
- Vai to klātbūtne vairo vai mazina krājuma vērtību?
- Vai lietotāji – slavinātāji zin, ar ko tiem ir darīšana, vai arī tie saglabāto pieņem par vērtību tādēļ, ka viņu lietotais ir ņemts no citu slavinātā krājuma?
- Vai tas atbilst viņu izpratnei par labo, derīgo un vajadzīgo?
- Vai ar nezālēm un kaitēkļu klātbūtni ienestais nepalīdz veidot viltus vērtības?
- Vai krājuma plašums un daudzpusība nekļūst par lamatām un Vērtības kapu?
- Vai kodes un nezāles bojā labību?
- **Vai ir pienācis vērtīšanas laiks?**

Mums, nepievēršot uzmanību šķirošajam, esot jāmeklē un jāuztur kopīgais, bet nekad tādi pamācītāji nepiemin to, ka atšķirīgajā var būt tas, kas kopību ar to nekad nepieļauj.

Neapšaubāmi ir vajadzīgs tāds lietotājs, kurš var atdalīt vākuma graudus no pelavām un kaitēkļiem – pacelt vākuma vērtību, padarīt to droši lietojamu citiem, nebaudoties zemē iesēt nezāles un izplatīt kaitēkļus.

Te nu ir jāatgriežas pie pirmā jautājuma, nesēja un mehāniskā vākuma.

- Kas ir savāktais?
- Ar ko tas ir unikāls?
- Vai tas tāds ir tādēļ, ka citām tautām tā nekad nav bijis, vai tādēļ, ka viņu nesēji nav spējuši uzticēto sanest, vai tāpēc, ka cits vācējs nav viņu klēts durvis laikā atvēris?
- Vai varbūt tāpēc, ka citus nesējus vienkārši ir iznīcinājuši tie, kuriem nesēju nestais bijis par traucēkli un kavēkli viņu **psalmu un ziņģu** transportēšanai?
- Vai visi nesēji ir vienādi?
- Vai tie nesa katrs savu vai vienu un to pašu?

Mēs zinam, ka katrā tautā nesēji bija ļoti atšķirīgi, tāpat kā nesuma ieguves avoti tajās radikāli atšķīrās viens no otra.

Mēs zinam, ka bija Cilvēki, viņu Filosofija (*Eiropas Garīgās citadeles - Agartas un Pasaules Mātes – Šambalas Adeptu lolojums*) un tās filosofiskās skolas, kuru atziņu dārgakmeņi vēl arvien atrodami Dainās. **Mēs zinam, ka Tautas dzīvesziņa un tradīcijas iemiesoja tai doto reliģiju**, kuras atskaņas atbalsojas Dainās. Bet, **mēs zinam arī netiklo ļaužu magisko rituālu, buršanas un kāribu samaitājošo piejaukumu Barontēva vākuma skapju saturam.**

Tātad, mēs zinām, ka avoti, nesēji un lietotāji piederēja trim dažādām grupām. Tie bija Cilvēki, Tauta un to mūžsenie pretinieki – ļaudis. Cilvēki ir Tautas daļa un vienotāji, bet ļaudis ir tautas postītāji, svešinieki, vienības ārdītāji un tās pretinieki – tie nav un nekad nevar būt tautas daļa – tie ir izstumtie – pašatsacījušies ievērot tautas dzīves normas. Katrs lietoja un pienesa to, ko lietoja. **Ne visi nesēji zināja, ko lieto vai to, ko nes.**

Te būs līdzība.

Reiz uzcēla namu. Namā izveidoja lielu logu ar krāšņu vitrāžu tajā, taču zemestrīcē tā izbira ielas gruzos. Nama iemītnieki, vēloties saglabāt vitrāžas materiālu līdz labākam atjaunošanas brīdim, to visu saslaucīja un daļu novietoja nama pagrabā, daļu bēniņos, bet vēl citu virtuves pieliekamajā kambarī. To, kas bija pagrabā, aizmirsa un, namu pārbūvējot, aizbēra reizē ar vecā, sen nelietotā pagraba daļu. (*Mainoties dzīves apstākļiem, nav saprotama iepriekšējās dzīves elementu nozīme.*)

To, kas bija bēniņos, bērni izmantoja savās rotaļās, iemainīja pret citu namu vitrāžu lauskām vai aizmirsa kaut kur rotaļu laukumu smilšu kastēs (*dzīvei ritot, nemitīgi darbojas jaunrades strāvas, kuras pārveido vecās formas – no to elementiem veido citas, pēc savas saprašanas, spējām un gaumes*). Bet to, kas bija virtuves pieliekamajā, laiku pa laikam sakratīja, saplacināja, lielākos, neērtākos gabalus saskaldīja – atbrīvoja vietu ikdienas rūpēm un vajadzībām. Galvenokārt raudzīja pēc tā, „kā ērtāk paņemt”.

Vēlākie nama iemītnieki zināja tikai to, ka lādēs ir vērtība, bet vitrāžas lauskas no stiprinājumu elementiem un ielas gruziem to vērtībā atšķirt neprata. Viņi nezināja, kas ir vērtība – stikla drumslas, svina stienīši (*no kā var pogas liet!*) vai sīkās monētiņas, krāsainie akmentiņi, podziņas un kaļķu javas gabaliņi, kas kopā ar vitrāžas paliekām tika no ielas saslaucīti. Viņi vienkārši to visu pieņēma mantojumā un lietoja šo mantojumu, **neuzdodot jautājumus par mantojuma esamības mērķi**. Labums tika saskatīts pašā mantojuma esamībā.

• Kādreiz Eiropa bija vienota augstas kultūras telpa.

Romas impērijai bija izdevīgi un tā radīja mītu par iekarojamo tautu mežonīgumu, kas tām esot pretstatā Romiešu kultūras sasniegumiem, kaut gan verdzībā ņēma un darbā izmantoja tieši amatniekus. Romiešu patricieši nodevās dzīrēm, politikai un izvirtībai. Strādāja plebeji un „barbaru” vergi. Iekaroto zemju – provinču „barbari” strādāja Romas valsts pārvaldes institūcijās. Roma pārņēma iekaroto zemju darba prasmes, reliģiskās idejas un valsts pārvaldes formas, kā arī tiesību kanonus (*kodeksus*), ko pārveidoja un pielāgoja savām vajadzībām. **Romu kā pilsētu un impēriju izveidoja iekaroto zemju vergi.**

Roma ir eklektiska Eiropas antīkās kultūras sasniegumu „izstāde” – uzskatāms piemineklis, bet ne augstākais sasniegums. Tas ir pretstatījums „barbaru” zemēm, tādā nozīmē, ka tur visu labāko padarīja bezjēdzīgu un pavērsa pret Cilvēku – sāka pielietot par sliktu Cilvēkam.

Mītu par pagānu barbarismu pārņēma pseidokristiešu baznīca un iebūvēja savas judaiski-pagāniskās ideoloģijas pamatos (*„kristietība” ir judaiskais saturs pagāniskās formās*), kura nemitīgi nēsājās ar savu “unikalitāti”, “izredzētību” un vienvienīgo pārākumu pār “dievadēla nepiemeklēto tumsoņu” tautām... No turienes tagad rēgojas Barontēva Dainu skapju „satura unikalitāte”. No baznīcas sprediķiem iezīstais žīdisms liek uzdot gribēto par esošo. Ja no baznīckungu kladzinātās pseidokristības izpurinātu tur salīdušo žīdismu, tad paceltos melu purvā iegrimusī Senču Kultūras pils.

Ja mēs beidzam pašapmierināties un palūkojamies apkārt, tad redzam pagātnes kultūras mantojuma pieblīvētu telpu. To veido mitoloģija un eposi austrumos, dienvidos, rietumos un ziemeļos. Tur iekļaujas rietumu salu mitoloģija ar vēl arvien neizpētīto, nepārtulkoto un nepārskatāmo „Artūra ciklu” (*mistisko kristietību*) centrā, Velsiešu, Gēļu, Īru

un Logru dziesmām, pasakām un teikām. **No turienes vīd gan mūsu Lāčplēša ausis, gan Burtnieka nogrimuši pils, gan Laimdotas un Spīdolas duets.**

Tur visā pilnībā ir tā vitrāža, kuras atsevišķas lauskas lolojam. Es nesaku, ka savu Lāčplēsi tur esam aizguvuši, bet to, ka tur ir visiem kopīgais Lāčplēsis – kopsaucējs visai “pirmsbaznīcas” kultūrai. Praktiski vieni un tie paši tēli, idejas un varoņi darbojas arī Eiropas kontinenta austrumos – Senkrievu mitoloģijā, kurā varam atrast visas Dainu analogijas. Tāpat Sengrieķu mitoloģiju, sižeta līnijas un Dievus redzam līdz pat Skandināvijai.

Tie visi ir kādreiz bijušās vienotās Eiropas kultūras telpas elementi – tās paliekas, kas neļauj nopietni domāt par Dainu saturisko unikalitāti, bet tikai kā par pēdējā brīdī saglābtu kultūras palieku mantojuma „lausku” lādi, pirms tās pilnīgas izzušanas - izvākšanas no „pārbūvējamās Gejropas virtuves pieliekamā” uz „modernās Gejropas novecojušo anahronismu izgāztuvi”. Uz turieni, kur **baznīcas aprakti, guļ Eiropas tautu kultūras dārgumi.**

Ir jāsaprot to, ka Dainu skapji atšķirīgu elementu starpā glabā kādreiz visā Eiropā bijušu eposu un filosofisko skolu doktrīnu fragmentu lauskas, kuras ļauj nojaust to bijušo esamību un sasauci ar analogiskām tēmām vai doktrīnām, kuru klātesamību var redzēt tas, kurš zin to izcelsmes avotu un darbības metodes – Upi, kura tās nes.

- **Tikai vitrāžas autors prot noteikt lādes satura īsto vērtību.**
- **Tikai rotkalis prot atrast saderīgos elementus un pēc tiem radīt kādreizējās diadēmas skici.**
- **Tikai sējējs var atšķirt graudus no pelavām, nezāļu sēklām un kaitēkļiem – sašķirot tos pēc kvalitātes un derīguma.**

Ir jāsaprot, ka Cilvēki, tauta un ļaudis bija gan Eiropas Kultūras ziedu laikos, gan arī pēc tam visos vēlākajos gadsimtos un ir arī tagad. Katrs tiecas turpināt savu senču iesākto un Dainu skapjos meklē sev vajadzīgo.

Jautājums ir:

- Vai druvai vajag nezāles un kaitēkļus?
- Vai nezāles vairo labības graudu birumu un kvalitāti?
- Vai to dara kaitēkļi?
- Ko kaitēkļi dara?

Netiklie ļaužu pēcteči savu šodienas netiklību piekopšanu balsta tajā, ka šīs netiklības eksistences fakts minēts Dainu skapju saturā! “Tā senie Balti esot darījuši!” Orgiju, izlaidības, bezkaunības, maģijas rituālu un buršanas, mirušo kulta – nekromantijas adepti savu darbību piesedz ar folkloras kopu vīģes lapu, bet materiālu to darbībai izvelk no tiem pašiem apcirkņiem!

- Vai skapju saturs ir jāvētī?
- Vai kodes un vilku zobi par vērtību jātur?

4. turpinājums

Ar ko vēl es savienojos?

Kas ir Vieduma nesēji?

Kas ir Balti?

Rīga esot sākusies ar vāciem, bet Balti esot Prūši, Leiši un Latvieši?! Ka tik ne tā!

Ja paņemam vēstures mācību grāmatas, tad tur varam izlasīt to, kā Cilvēki dzīvoja, karoja un cik ilgi dzīvoja, no kura laika dzīvoja, kas un kā cēla piramīdas Ēģiptē, Meksikā, Peru un Bolīvijā. Jau manā skolas laikā pirmā cilvēka parādīšanās uz zemes pārceļoja no 150 000 gadu tālas pagātnes uz 1 500 000 gadu tālu laiku, tagad vēsturnieki svārstās ap 5 000 000 līdz 3 000 000 gadu ilgu Cilvēka vēsturi. Ja paklausās cienījamu arheologu uzstāšanos konferencēs, tad tur var dzirdēt ļoti pamatotus un kategoriskus apgalvojumus par to, kā un kāpēc cilvēki to ir darījuši tajā vietā, bet, ja paklausās jaunāko atradumu komentārus, tad dzirdam, ka tie pilnībā maina agrākos uzskatus par vēsturi tajā laikā un vietā.

Dažādās publikācijās varam lasīt vienus un tos pašus Baltu vēstures aprakstus, bet, ja papētām, tad to identiskums izriet no tā, ka to avots ir **viena Cilvēka “pētījumu” pārpublicācija(!)** Tātad, visi vēlākie tiražē un izplata – padara autoritatīvas viena Cilvēka teorijas par to materiālu, kuru viņš tobrīd ir pieņēmis par savu “pētījumu” pamatmateriālu, vienlaicīgi ignorējot citus materiālus.

Vēsturnieki daudz maz konkrēti runā par Latviju sākot ar vācu parādīšanos Baltijā, pieminot apbedījumus 13.-14.-16.gs. un vēlāk. Pirms tam pavīd kaut kas par ledus laikmetu un akmens laikmeta darba rīku atradumiem. Starp šiem ir tāds kautrīgs klusums ar ieminēšanos par nepārskatāmos mežos izklīdētām ciltīm, ķemmīšu, bedrīšu vai virvīšu keramiku un nespēju radīt vienotas valstis. Viens otrs šo to runā par pirmatnējo baiļu radīto šamanismu...

Bet nevienā vēstures grāmatā ne ar teikumu, ne ar puš-plēstu vārdu, ne ar zilbi, ne ar burtiņu neko nesaka par megalītiskām būvēm un piramīdām, augsti tehnoloģisku materiālu apstrādi, kādu varam vērot tepat Latvijā vienviet Roču rezervātā un plaši izklīdētos pieminekļos visā Latvijā. Par to klusē it kā to nemaz nebūtu, un it kā vēsturniekiem par to nekas nebūtu zināms, kad konferencē par Latviešu etnoģenēzi tika uzdots jautājums, kādēļ paleontologi nepēta dziļākus slāņus, kuros varētu atrast citas šo celtņu un pieminekļu autoru dzīves pēdas, cienījamie zinātnieki atbildēja: ”Mūs tas neinteresē!” Tāda lūk, ir tā zinātne – vēsture!

Tagad, pateicoties izrakumiem Vislingu kāpā Krievijas teritorijā, šī vēsturiskā migla ir atbīdīta līdz mūsu ēras 7.gs., kad tur parādījās pirmie prūšu senči – vikingi un sāka “saimniekot” sev raksturīgā stilā. No tiem esot cēlušies Balti – Prūši, Leiši un Latvieši. Var jau būt. Var jau būt, ka viņi tiešām šeit izkāpa krastā un no šejienes viņu kara draudzes (*laupītāju bandas*) uzbruka šīs zemes iedzīvotājiem (*kam tad?*) uzkundzējās tiem un pārņēma dažas viņu dzīves un kara mākslas formas.

Turpat Vislingas kāpā ar modernām pētniecības metodēm - aerofotogrāfiju un digitālo skanēšanu - ir atrastas lielapjoma augsti attīstītas arhitektūras pieminekļu paliekas, kādu nevarēja būt primitīvo cilšu apdzīvotajās teritorijās, tā ir arhitektūra, kādu redzam Romā, Mikēnu Kultūrā Grieķijā un tās līdziniecē Trojā. Vistiešāk tā sasauca ar Etrusku Kultūru, bet tā jau ir senā Druīdu Kultūra! Un tas viss esot bijis “ķemmīšu un bedrīšu” cilšu apdzīvotajā teritorijā. Īsais, taisnais divasmens zobens gladius ir tipisks bronzas laikmeta Gallu zobens. Šo zobenu vēlāk savai armijai pārņēma Romieši, tātad Eiropas “Kultūras zieds” pārņēma barbaru sasniegumus. Interesantais te ir tas, ka tāds standartizēts īsais zobens ir ideāls ierocis cīņai ciešā, slēgtā ierindā. Ciešā, slēgtā ierinda nav Romiešu izgudrojums un, kas ir vēl jaukā, tāpat kā jātnieku armija neapgāzami liecina par centralizētas valsts esamību, kas nekā nav savienojams ar nevalstisku, savstarpēji konkurējošu cilšu esamību šajās teritorijās. Tas viss liecina par augstas Kultūras un organizētības valstu esamību tur, kur Romieši un vēlāk viņu līdzskrējēji runā par mazattīstītu cilšu sabiedrību.

Baltu Klubs ir izveidojis izstādi “Zobenu asmens formas attīstība Eiropā”, kuras ietvaros atklājas faktiskās vēstures gaitas neatbilstība mūsdienu mācību grāmatu saturam, atliek vien domāt par to, kas ir nepareizais - vēstures gaita vai mācību grāmatu saturs.

Kāpēc vēsturē viss ir tik stingri zināms un tomēr strauji mainīgs? Tāpēc, ka vēsture no vienas puses ir mūsdienu materiālistiskās zinātnes daļa, bet no otras – vēsturnieku un politiķu subjektīvo īpatnību un vajadzību projekcijas telpa. Mūsdienu materiālistiskā zinātne operē ar izmērāmo, nosveramo, sadauzāmo un aptaustāmo – to, kam var pielikt noteiktu, pašu sertificētu un kolektīvi atzītu mērinstrumentu. Tāpēc tas, kas ir no zemes izrakts, aprakstīts vai citādi fiksēts – **tas ir, bet tā, kas nav izrakts**, iegūts vai citādi instrumentāli fiksēts, **tā nav. Tādā veidā vēsture ir atkarīga no vietas, kurā rok**, izrakumu budžeta un racēja spējas saskatīt – no tā, **ko viņš uzskata** par artefaktu – tātad no esošā projekcijas citas kultūras telpā. Tāpat tas ir atkarīgs **no tā, ko paziņo par atrastu, bet ko pat atrastu, noslēpj un noklusē**, kā esamību uzdod par neesošu, neatrastu un neapstiprinātu.

Nu, lūk – kur, kas un ko meklē – to arī atrod, tāpēc tam tāda arī ir vēsture. Šlīmanis ar savu lāpstu mītu par Troju padarīja par vēstures daļu. Kaut gan simtreiz lielāku atstāja nepamanītu to, ko pat mūsdienās īsti nezina kā iegūst un ko ar to visu darīt, jo tas apgāž mītu par senatnes Cilvēku mazskaitlību un dzīves primitivitāti. Patiesībā zināšanu apjoms ir niecīgs. Vieni un tie paši fakti ceļo no vienas grāmatas uz otru. Plaukti ir pilni, bet faktu pietiktu tikai plānai kladītei.

Savukārt **vēsturnieki ir mūsdienu materiālistiskās zinātnes tempļu – mācību iestāžu diplomētie augļi. Viņi, sava izrakumu budžeta ietvaros**, var iegūt materiālu par **to, kas tur tajā vietā** zemē guļ – tātad tajā laikā **ir bijis**, bet, **kāpēc** ir bijis, to materiālistiskā mērīšana pateikt nevar. Tas, ko nevar pateikt un saprast, nāk **no tā laika** cilvēku domāšanas un vērtībās turēto iespēju lauka.

Kas un kāpēc nāk no domāšanas, bet kas un kāpēc no iespējām – tas nu ir jāizšķir materiālistiskās zinātnes ļaužu auglim tādā Cilvēku darbības laukā, kurā (*bet ne ļaužu vidē*) viss notika vairāk pēc Ideālistiskiem, nekā materiālistiskiem apsvērumiem. Tātad, šim “zinību piļu” ļaužu auglim būtu jāizdomā – ar ko viņam izrakstajā materiālā ir darīšana – Cilvēkiem vai ļaužiem, bet par šādu atšķirību esamību un tās sekām viņš, protams, neko nezina un nedomā. Pēc būtības viņš ir pirmatnējais vācējs – visēdājs, kurš lieto visu, ko vien var dabūt mutē, ja vien tam nav uzlikts tabu.

- Nu, kā viņš to visu izskaidros?

Protams, - tā, kā ateists skaidro reliģioza Cilvēka dzīvi un darbību. Kā aklais apraksta gleznu, bet kurlais mūziku vai sliņķis darbu.

Tātad, **izrakumi stāsta par vikingu pēctečiem** – Prūšiem, Leišiem un Latviešiem(?) – kuršiem, latgaļiem zemgaļiem, vendiem (*Briti savus tirgoņus sauca par vendiem – tāda nu ir tā uz šo zemi atceļojušo vikingu “latviešu” senču valoda.*), krivičiem u.c., **bet toponīmi, hidronīmi un ar tiem saistītā mitoloģija** mūs aizved Sengrieķu kultūras laukā. Vendus gan citi vēsturnieki ļoti noteikti pieskaita pie rietumslāviem. Senās ģermāņu hronikās, slavīnot savu karaļa darbus cīņās ar slāviem, raksta, ka robeža starp abām etniskajām grupām gājusi pa Elbas upi. To pašu min mūsdienu ģenētiskā arheoloģija. Ieskatieties kartē, kur ir Elba un kur esam mēs... Izrakumos atrasto var attiecināt (*tie ir tādi paši kā Romā un Grieķijā, arī Krievijā un ap Melno jūru atrastie*) uz Romas, Grieķijas un Senkrievu kultūru (*tirdzniecības sakariem*) uz tur vai pēc tās paraugiem taisīto, iemainīto vai salaupīto, bet

- kas tad ir tipiski „latviskais” – tikai tiem, šai vietai raksturīgais, no visa cita – arī skandināviskā atšķirīgais?

Tad jājautā tā:

- Kas ir romiskais, grieķiskais, krieviskais, ķeltiskais, skandināviskais?
- Kāpēc “skandināviskā” vikinga zobena roktura formas izcelsme meklējama dienvidfrancijā Merovingu Kultūrā?

- Kā Merovingu “trīsvienīgais” zobena efess ir kļuvis par tipiski skandināviski vikingisko?
- Kā vienkāršots spāņu falkatas asmens ir tipiskais viensmens zobena atradums Latvijas senkapos?
- No kura brīža viensmens zobena tipiskumu nomaina Merovingu (“vikingu”) divasmens zobena tipiskums Latvijā?
- No kura brīža tas sākās?
- Un kas bija pirms tam?
- Vai tiešām tikai alas, ādas, rungas un akmens cirvji, zveja, zvēru zobi un reti bronzas vai rupja dzelzs izstrādājumi, **vai arī tie ir tas, kas ir atrasts?**
- Vai var būt **tāds iemesls, kura dēļ** neko citu neatrod, bet, ja atrod, tad par to nerunā, to nepieņem un **noraida vai vienkārši neredz?**
- Vai nerok tur, kur vajag?
- Vai arī pētniecības metodes – izrakums – te nav derīgas?
- Varbūt problēma ir pētnieku izglītībā un pētniecības metodēs?
- Vai var būt tā, ka šis iemesls izriet no pašas šīs (*pagaidām “neuztaustāmās”*) kultūras būtības?
- Vai var būt, ka tā tik radikāli atšķīrās no šodien pazīstamās – vikingu (*laupītāju*) pēcteču un baznīcas “darba” radītās, ka ar tagadējās palīdzību to atrast nevarat?
- Vai var būt tā, ka Prūšu, Leišu un Latvijā (?) senču radītais ir vairāk radniecisks „kristīgajai”, kā tas, kā radītājiem (*pagaidām neuztaustāmajiem*) uzkundzējās krastā izkāpušie „brāļu tautu” senči?
- Kas bija tie, kuriem uzkundzējās šie senči?
- Kas bija tie, no kuriem mācījās šie senči?
- Kas bija krastā izkāpušie?

Tie bija no Britānijas padzītie, noziedzīgie, netiklie, no reliģijas un Cilvēku likumiem atkritušie, kurus padzina uz Skandināviju, bet pēc tam par to pašu nepakļaušanos Cilvēciskai sadzīves (*valsts*) kārtībai (*varbūt tieši tāpēc ar to „valsti” tagad ir tieši tā, kā tagad ir*) vēlāk arī no turienes padzītie **laupītāju bandās** (*karadraudzēs*) **apvienojušies ļaudis**. Pēcāk tie pārcēlās uz neveselīgo un mazapdzīvoto Lībiešu teritoriju Vislingu un Kuršu kāpu rajonā, no kurienes sāka savu ekspansiju.

- Pret ko?
- Kas bija tie, kuri prata celt tādas ēkas, kādas neprata „viedo latvijā senči”?
- Kam bija tā aristokrātija, kuru krastā izkāpušie „viedo senči” neatzina?
- Kas izmantoja kaujas kavalēriju (*neatņemama centralizēta valsts sastāvdaļa*)?
- Kas bija blondi, skaisti un miermīlīgi?

Taču ne zemie, druknie un melnģsnējie - 4. rases paliekas Līvi, kuri tiešām dzīvoja mūsdienu ziemeļu sāmiem līdzīgu dzīvi un labākajā gadījumā bija spējīgi uz piekrastes pirātismu. Starp citu – **arī viņu folkloras elementi ir atrodami Dainu skapjos** (*skaistākās ir Līvu dziesmas*).

Ir pilnīgi skaidrs, ka bruņotās laupītāju bandas nevarēja būt augsti garīgi un ētiski izsmalcināto eposu autori vai to nesēji. Tāpat tiem nevarēja būt nekā no antīkās filosofijas doktrīnām un simbolisma, kas ir tieši lasāms Dainās. No reliģiskajām normām atkritušie, **atsevišķas to detaļas un rituālās formas kopējošie, un šamanismu piekopojošie** nevarēja būt reliģiskā simbolisma piesātināto četrrinžu radītāji vai nesēji. **Alkohola un netiklības baudītāji nevarēja būt tikumības apdziedātāji.**

Tātad tās Dainas nenāk no Prūšiem, Leišiem, Zemgaļiem un Latvijiem – krastā izkāpušo laupītāju pēctečiem un mantiniekiem. No tiem nāk tas, kas attiecas uz netiklību, orgijām, izlaidību, buršanu un maģisko praksi – “sīpolu, burkānu” un pliko skrējieni, līgo nakšu orgiju un citiem viņu rituāliem.

Tas, kas Dainās ir tīrākais, augstākais un smalkākais, nāk no tiem, kurus arheologi “vēl nav atraduši” – nav rakuši īstajā vietā vai nevar tikt atrasti šīs kultūras īpatnību dēļ, vai **to pēdas tiek ilgi, mērķtiecīgi un labi dzēstas.**

- **„Šlīmaņus” no Baltijas padzen hipnotisks iegalvojums – „Trojas te nav”.**

- Bet ja nu tomēr sāktu rakt?

Tātad:

- Kas ir Balti?
- Kas ir Dainu skapju vērtība?
- Vai tā ir netiklajās laupītāju ziņgēs, buramvārdos vai Ētikas, Metafizikas un Estētikas krājumā?

Un visbeidzot:

- Kas ir Dainu nesēji?
- Vai viņi saprot Dainu saturu un nozīmi, vai arī tas notiek tīri mehāniski – mantošanas kārtībā?

Šie **jautājumi rodas, lasot jūsmiņšanos** par neizsīkstošo „(..) cauri gadu simtiem **iznests** gaišumu, kuru jūsmotāji esot dziļi noslēpuši sevī un sargājot(..)”. Par to, cik reižu kurš vārds ir Dainās pieminēts, par to, par ko tagad zinātniskos grādus un ordeņus dod, par to, kam tagad aplaudē un pilsētu laukumos svētkus svin.

- Kas tad ir iznests?
- Vārds vai tā sapratne?
- Vai var iznīkt sapratne, saglabājoties vārdam?

Protams, smalkākais vienmēr zūd pirmais.

- Kas ir tas, kas tiek sargāts?
- Viedoklis par Dainu saturu vai saturu, kuru tur ielika to radītāji?

Es saprotu cerību salmiņu, pie kura turas jūsmīgie, tomēr es zinu, ka labāks par to ir stingrais zināšanu pamats. Neskaitāmi piemēri rāda to, ka mūsdienu Dainu mantotāji un lietotāji pilnīgi nekā nesaprot no tā, ko skandē. Lielāko daļu lieto tieši pretējā nozīmē. Piemēram – „liku bēdu zem akmeņa” tiek uzskatīta par vitalitātes un gara stingrības paraugu, tomēr ir drausmīga nekromantijas rituāla sastāvdaļa.

Par “bēdu” sauca to, ko apbedīja – aprakšanai gatavoto ienaidnieka lellīti, trauciņu vai lupatiņu, kurā ierunāja no-mirdināmo ienaidniekam domāto ne-laimi. Tādā veidā ar “bēdu” apveltītais bija trūkumcietējs – “bednijs” un ātri apbedījamais – apbedinātais. Apbedināmais ir tādā kārtā noburamais. Apbedinātais ir noburts. Apbedīšana. Apbedīšanas rituāli. Vārdu nozīmes nemainās, tās tikai kļūst nesaprotamas un tādēļ nevietā valkātas.

Tieši tāpat slavē arī citas ar utilāru un egoistisku mērķu vadītu garu pasaules izmantošanas saistītas izdarības. Un tā varētu norādīt vēl un vēl, uz to, ka tas, ko nekādā

gadījumā nedrīkstētu darīt, ir pacelts Latvju kultūras karoga līmenī, piemēram, “Divi dzelteni kumeliņi” un “Pūt’ vējiņi”. “Pūt’ vējiņi” ir mirušo izvadāmās dziesmas, bet “Kur tu teci, Gailīti mans” un “Div’ pļaviņas es nopļāvu” piedauzīgas un neķītrības pilnas netiklības daudzinašana... **Vai nu tie, kas to slavē, ir tie, kas es nekad negribu būt, vai arī tie nezina, ko tie dara!**

Ja mēs Dainās atzīstam antīkās filosofijas klātbūtni, tad:

- Kur ir šie filosofi?
- Kur ir viņu skolas un darbības rezultāti?
- Kur ir filosofiskās tradīcijas nepārtrauktība, kura vienīgā var iznest Vārda vai izteiciena jēgu?
- Vai arī Jūs pieslienaties katoliskās baznīcas dogmai par bezvainīgo ieņemšanu un ticat, ka kāda svētā gara apdvesta folkloriste pēkšņi var tikt apaugļota ar antīkās filosofijas Baltu skolu doktrīnām un sākt spontāni dzemdēt visas šo skolu zināšanas un simbolu sistēmas?

Ja Jūs kaut vai mazliet painteresētos par **antīkās filosofijas tradīciju un skolu dzīvi**, tad saprastu savu tieksmju un fantāziju absurdumu.

Ja mēs atzīstam reliģisko uzskatu klātbūtni Dainās, tad:

- Kur ir tā reliģiskā dzīve, kura iznes savu saturu līdz mūsdienu sajūsmināto folkloristu pulciņiem?
- Vai arī te Jūs ļausiet svētajam garam viņa vaislas darbu?
- Vai tiešām Jūs esat tik jukuši, ka pieļaujat domu, ka tikai ar kopā sanākšanu un domāšanu par to, kas tas varētu būt, un „man liekas” un „viena tante teica”, mūsdienu pasaulē, ar mūsdienu pieredzi, apziņu, dzīves ritumu un “izglītību” apveltītais var saprast pilnīgi citas pasaules uztveres dzīves ritma un izglītības uzturētu reliģiju?

Ja ir bijusi Filosofija un **no tās izrietošā reliģija**, tad ir bijis to nesējs – Skolotājs. Nevienš nevar izveidot to, kā viņam pašam vēl nav – viņš nezina kas un kāds tas ir. Tāds no tāda rodas. Tātad, vienīgais ko kāds pats var – tas ir **izveidot fantāziju - jaunu sevis pašā variantu citā esošo kvalitāšu un formu kombinācijā. Lai iegūtu jaunu apziņu, tā kopā ar šīs apziņas iegūšanas, veidošanas un uzturēšanas metodēm jāpārņem no tā, kam tā jau ir.**

Šodien dievturi raiti skaita pantiņus, sien prievītes, auž brunčus, dziļdomīgi piesprauž saktas, liek rociņas tā, kājiņas šitā – zīmē rakstiņus, veic rituālus un viens otram stāsta par to nozīmi, un **vienlaikus ķēr kā par pašas tautas izdomātu reliģiju – par kādu Dieva apskaidrotu priesteru tautu, kurā visi kā līdzīgs ar līdzīgu – nu tūlīt sāks paši sevi par dieviem saukt** (*gribētu jau gan... kopā ar Dieviņu uz soliņa pasēdēt!*)! Tas nav nekas jauns – tā ir vecum vecā 4. rases – atlantus pazudinošā muļķība. Ar to mūsdienu dievturi turpina savu senču – laupītāju valstiskās kārtības un aristokrātijas noliegumu.

Materiālisms apgalvo, ka rupjākais - matērija evolucionējot radot smalkāko – garu (*Dievu*). Ideālisms māca, ka Dievs – smalkākais involucionējot formē rupjāko un dod tam esības jēgu. “Dievs” nāk no ideālisma, bet “tautas izdomātā reliģija” no materiālisma. Ar to tie “Dievturīšu” ir tādas materiālistiski-ideālistiskas himēras – vilki ar aitu galvām. Skolotāja jēdziens tiek noliegts tādēļ, ka tā esamības atzīšana tūlīt pievestu kopīgajai Cilvēces garīgajai

Kultūrai, parādītu simbolu kopību un noliegtu to unikalitāti, toties skaidri parādītu šodien piekoptā pretdabiskumu.

Kā tie, kas noraida Skolotāja klātbūtni Latvijas Dainu Avotos un Kultūrā – Filosofijā un senču reliģijā – dzīvesveida uzturēšanā, var spriedelēt par to, ko tikai Skolotājs var dot?!!

Pagātne pati ar savu gudrību nāk, Nākotni tikai Skolotājs ver!

Diemžēl vienīgais, ko bez Skolotāja var – tas ir – pavērt ceļu ļaužu piekoptajai netiklībai, buršanai un maģijai – kas arī notiek un **ko viņi tagad uzdod par senču reliģiju**. Maģija, buršana un izlaidība vienmēr bijusi nesamierināmā opozīcijā reliģijai.

Vai nu ir jāatzīst, ka nekā cita kā vien ļaužu piedauzību Dainās nejēdzat, vai arī jāpasludina, ka tie visi citi teksti (*kas neaicina uz kopus peldēšanos pa pliko ar citām orģiju "rituāļajām" vaļībām un izdarībām*) ir tikai skaistu vārdu ķekari, kuros nekāda augstāka doma nav jāmeklē. Abas puses vienā tautā nav saliekamas. Atšķirīgas daļas nāk no atšķirīgiem avotiem – atšķirīgiem senčiem – divām dažādām dzīvēm un Tautām.

Tātad :

- Kur ir filoSofiskās tradīcijas pārmantojamība?
- Kur ir Skolotāja klātbūtne?
- Kur ir reliģiskās dzīves ritums?
- Kur ir tie apmeklētie tempļi, priesteru darbs un tautas sekošana – reliģisko normu ievērošana?
- Vai tās jūsu “mūsdienu kultūras un modernās mākslas (*Rotko*)” izstādes būtu tie tempļi?
- Vai tie jūsu netikļi būtu tie priesteri?
- Vai tā tautas ievēšana netiklībā un izmiršanā būtu jūsu reliģisko normu ievērošana?

Tātad, nekas nav nosargāts un saglabāts. Tātad, ir vārda čaula bez satura sapratnes. **Tātad, jums saturs ir iznīcis reizē ar satura radītāju apziņu un dvēseli, kuru nav mantojis mehāniskais Dainu vārda nesējs.**

- Kas tad Jums ir **iznestais** – gaišums (*saturs*) vai lukturis bez degvielas – rīcības spējas (*Inteliģences*)?
- Un, vai tas, kas Jums ir, ir Jūsu vai Jūs greznojaties ar svešām rotām, kuras esot aizguvuši no to īstajiem saimniekiem un tagad nododat tālāk viens otram, to nozīmi un īsto vērtību nezinot?

Ar tautasdziesmu ir tāpat, kā ar “lidojošajiem šķīvīšiem”. Tie, kas zin, kas tas ir, par to nepļāpā un netaisa no tā neko – ne sensāciju, ne bubuli, ne elku. Tas, ko mēs zinām, neizraisa spriedelēšanu. **Tas ved pie darbības**. Tie, kas zin, kas ir Dainas, ar to nenēsājas, nemēģina no tām iztaisīt goda rakstu vai ordeni, tāpat kā nepiedēvē tām to, kā tur nav. **Patiesībā jau ir tieši tā, ka Dainās katrs no jums redz pats savu iespēju ietērties tām piedēvētajā (*bet ne saprastajā*) „iznestajā gaišumā”**, kuru katrs var „pa savam locīt”.

Tātad, atgriežoties pie „Latviešiem” un viņu īpašās pasaules uztveres:

- Vai tie Latvieši, kurus meklējam un gribam turpināt, ir kuršu, zemgaļu un vidzemnieku savstarpējos kautiņos vēsturiski aprakstītie un arheoloģisko izrakumu atradumu ilustrētie?
- Vai arī tie ir pilnīgi citi – kuru klātbūtne iznesta sengrieķu valodas apdvestos toponīmos?

- Vai arī tie ir kaut kur tur – vēsturnieku neuztaustītā un neiztaustītā – neizrakņātā telpā – **tajā, ko nevar izmērīt, nofotografēt un pielikumu veidā pievienot kādai disertācijai?**

Iespējams, ka tie, kurus meklējam, jūsu priekšā nostāsies tādā veidolā, kādā Jūsu šodienas stereotipiem piebāztā apziņa tos nevēlas redzēt un nevarēs pieņemt, bet, ticiet man – tā nav viņu, bet jūsu problēma (*jūsu fantāzijas var atšķirties no tā, par ko jūs fantazējat*).

Tomēr tie ir īsti. Viņi ir šīs zemes un Dainu īstie saimnieki – pat tad, kad Jūs tos neredzat, redzēt negribat vai nevarat par tādiem atzīt bez tā, lai zaudētu daļu no saviem mītiem, fantāzijām un iedomātās slavas. Pilnīgi iespējams, ka tas, ko Jūs meklējat, ir daļa no tā, kam Jūs nepiešķirat nekādu nozīmi, daļa no tā, ko Jūs uzskatāt par pilnīgi svešu un šeit neiederīgu - šeit un sev nevajadzīgu – pārāk ikdienišķu un neinteresantu vai tālu un nesasniedzamu.

Pilnīgi iespējams, ka tas, ko Jūs gribat redzēt, ir tikai Jūsu fantāzijas priekšskars, ar kuru Jūs aizsedzaties, kad negribat redzēt to, ko varētu ieraudzīt spogulī lūkojoties, vai arī Jūs tīkojat pēc sveša mantojuma, jo – ja Tēvs un Dēls ir viens vesels, tad kā var būt tā, ka Dēls nezina to, kas ir viņa un Tēva kopīgā daļa?

Tieši tas arvien vēl patur atklātu jautājumu:

- **Kas ir Latvieši?**
- Kas viņi ir šai zemei?
- Kas viņi ir man?
- Kas viņi ir Līviem?
- Kas viņi ir tiem, kuru te tagad ir tik maz, bet pilnīgi pietiekami, lai šī zeme atkal kā tuksnesis pēc lietus pārklātos ar saviem Zelta sidrabziediem?

5. turpinājums

Savlaicīga līdzība par “brāļiem - māsām”.

Kādā ciemā dzīvoja 13 „brāļi”. **Pirmais bija banķieris**, otrais – ekonomists, trešais – ideologs (*mācītājs, ekstrāsens, dziednieks, dzīvesziņu izplatītājs un visādi citādi cilvēka prāta čakarētājs*), ceturtais bija biznesa veicināšanas konsultants, projektu vadītājs, piektais – ciema vecākais, sestais – rakstvedis, septītais – žurnālists, **bet astotais bija zaglis**. Turpat devītais vēl tagad ir parādu piedzinējs – tiesas izpildītājs. Desmitais ir policists, vienpadsmitais – prokurors, bet divpadsmitais ir advokāts. **Trīspadsmitais ir tiesnesis**. Visāda veida “māsas – prostitūtas” mēs te nepieminam tādēļ, ka grozi kā gribi, no “brāļiem” tās atšķirt nevar un bieži vien “brāļi” tās pašas “māsas” vien ir, tāpat kā **korumpētie korupcijas radītāji savu pašradīto korupciju “apkaro”**.

„Brāļi - māsas” dzīvoja labi. Un tā – labi – viņi dzīvoja tādēļ, ka pārējiem ciema iedzīvotājiem viņi bija iestāstījuši divas, nē – trīs lietas. Pirmā bija tā – ka tā, kā viņi dzīvo, dzīvot esot labi un pareizi, bet tie, kas tā dzīvot negribot, esot sektanti, teroristi un briesmoņi. Otrā bija tā – ka tā dzīvot varot arī citi ciema iedzīvotāji, starp kuriem bija arī Jāzeps. Trešā lieta, kas tika daudzinauta atkal un atkal bija tā, ka Jāzeps esot nepilnīgs muldoņa, sapņotājs – ideālists, kura plāpas esot tikai viņa paša subjektīvie viedokļi – tiem neesot nekādas praktiskas nozīmes un zinātniska pamatojuma (*kur ir Jāzēpa diploms?*) un tāda Jāzēpa paša jau nemaz arī neesot.

Esot tikai 13 „brāļi” un tie ciema ļaudis, kuri gribot līdzināties un iekļūt „brāļu” kārtā un viņu amata krēslos, lai tur darītu to pašu ko „brāļi” tur sēžot (*politiski nozīmīgas personas*). Vai tad kāds Jāzēpu ir redzējis starp viņiem grozoties un lēmumus pieņemot? Vai

dienas ziņās kāds par viņu ir dzirdējis, lasījis vai uz ekrāna redzējis? Vai viņam kāds ir kādu amatu devis un, vai viņš ir veiksmīgo – panākumus gūstošo sarakstos, vai viņš pieminēts sabiedriskās dzīves slejās, vai viņa domas ir redzētas presē? Nav taču! Nu, nav taču nekāda Jāzēpa, tāpat kā nav nekā tāda par ko Jāzēps domā un runā mulsinot ciema ļaudis, kad tiem (*ekonomiski aktīvajiem*) tāda „brāļu” sagādāta un uzturētā dzīve nemaz par dzīvi, bet par izdzīvošanu liekas saucama.

Bet Jāzēps saka tā –

Tā jums ir izdzīvošana tāpēc, ka esat, „brāļiem” pakaļ skrienot, Godu, Taisnīgumu un veselo Saprātu aizmirsuši. Tāpēc, ka bez Goda un Taisnīguma dzīvojot, vieni labi dzīvo uz citu rēķina un viņu labums izriet no tā mehānisma, kurš liek, šo labumu nodrošinot, citiem dzīvot slikti. Tāpēc, ka labums un nepilnība – sliktais, stāv pāri par kādu „brāļu” vai ļaužu domām par to un izriet no Dabiskās Kārtības un Likumiem, **bet „brāļi” dzīvo melos un ļaužu mānīšanā.**

Jāzēps saka:

- nevajag „brāļos” un viņu algotajos muldoņās klausīties, bet pašiem **domāt un mācīties** no tiem, kuri sen pirms „brāļu” iedibinātās kārtības dzīvojuši, Zvaigznēs lūkojušies un paši no saviem Skolotājiem mācījušies. Tas, kas notiek, nav jaunums – tā atgadās tad, ja tādas „brālības” tautu izkriedē, ļaudis, kārdinot apmulķo, un caur to pie varas ciematā izlaužas, tomēr tas, ko Skolotāji māca un kam Jāzēps tic, pastāv un pastāvēs vienmēr – neatkarīgi no tā, ko ļaudis dara un „brāļi” domā par to.

Jāzēps saka:

- **Dabas Likums** (*un Likums kā tāds*) ir tas, kas negrozāmi uztur lietu dabu.
- Dabiskā Kārtība uztur lietu attiecības atbilstoši to dabai.
- Cilvēka **rakstītie likumi** ir savstarpējas norunas, ar kurām tie cenšas uzturēt Dabisko Kārtību savās savstarpējās attiecībās vai attiecībās ar tiem, kurus viņi apzinās par šo attiecību partneriem, atbilstoši savai izpratnei par šo Kārtību un attiecībām. Šie „likumi” savā tapšanā (*izrietēšanā no Likumu radītajām potencēm*), darbībā vai novecošanā tuvina vai attālina Cilvēka apziņu no Dabiskās Kārtības un Likumu Sapratnes un rīcības saskaņā ar tiem.
- Likumu formā var būt noformētas un nostiprinātas arī **krāpnieciskas norunas**, kuras paver iespējas kādam realizēt savas intereses, neievērojot Dabisko Kārtību un citu Cilvēku likumīgās attiecības.

Jāzēps stāsta:

- Likumu un Dabiskās Kārtības darbība Cilvēkā vērsta uz to un izsauc to, ko mēs – Cilvēki būdami – saucam un atzīstam par Garīgajām, Cilvēciskajām vērtībām, Godu, Taisnīgumu un Cilvēcīgu dzīvi, attīstību. Tāpēc Cilvēka rakstītie likumi ir tie, kuri savā darbībā **nostiprina šo Taisnīgumu**, paver ceļu Godam, Cilvēciskajām un Garīgajām vērtībām, un dod dzīves uzlabojumu, bet visi tie „tiesību akti, normas un lēmumi”, kuri to liedz – ir krāpnieciskas norunas. Visas krāpnieciskās norunas attālina Cilvēka apziņu no Likumu un Kārtības izpratnes, tāpēc ļauj ciema „brāļiem” dzīvot labi uz ļaužu rēķina, bet Jāzēpam dzīvot tuksnesī ar viņa Vīzijām un stāstiem par Sirds Dabu.

Vēl Jāzēps saka:

- Sociāls – tas nozīmē – savstarpēji saistīts, attiecībās ar citiem esošs. Savstarpējā saistība nozīmē attiecību pastāvību, līdzsvarotību un līdzvērtību vai līdztiesību. **Attiecību pastāvība pieprasa atbildību un taisnīgumu**, kurš izriet no katra paša **Godā jūtu** tīrības, spēka un augstuma, tāpēc varam runāt arī par sociālo attiecību raksturu – par to, kā tās ir iekārtotas un uzturētas.

Esamība attiecībās liek rīkoties sociāli – darīt to, kas šīs attiecības veido un uztur, tāpēc ir svarīga attiecību kvalitāte – to pieaugums vai dilšana kvalitātē, no kā izriet attiecības neuzturoša, noliedzīga attieksme un izturēšanās – asociāls dzīvesveids vai šīs attiecības graužoša – antisociāla uzvedība. Noziedzība, vārdu sakot, tādēļ, ka tā grauž to attiecību kvalitāti un kārtību savstarpējā saistībā, kādu katram nosaka Likums un Kārtība Dabā. Tāpēc krāpnieciskas norunas un „brāļu” darbi ciemā ir noziegumi un antisociāla rīcība attiecībā pret ciema iedzīvotāju kopumu, tomēr saista „brāļus” savstarpēji un ar viņu noziedzīgo dzīvesveidu – turpinājumā un atbildībā.

Un te Jāzepe stāsta:

- Tāda sociālo attiecību daba, kurā, no vienas puses neatņemami ietilpst atbildība (*pastāvīgums un sekas*), bet no otras – attiecību raksturs un kvalitāte, norāda uz to, ka ciema iedzīvotāju kopumā var būt grupas ar dažādu socializācijas pakāpi un socializācijas robežām, ko nosaka tieši šī kvalitāte un atbildība, bet socializācijas raksturu nosaka robežas, pa kurām viena socializācijas grupa tiek nošķirta no citām.

Tā rodas interešu grupas, kārtas – sociālie slāņi, profesionālas apvienības, ģimenes un tautas vai nācijas. Tā no ciema iedzīvotāju vidus, atsevišķā socializācijas sistēmā izdalās „brālīši”, kurā var ietilpt kā ģimenes, tā arī vienas skolas, partijas vai interešu biedri. Tādas brālības ir sastopamas visur – sākot no mūsu ciema noziedznieku vides līdz pat augstām un tīrām brālībām vai viņu atdarinātājiem klosteros, sapulcēs un ordeņos, kurus sava laika īsināšanai dibina arī ciema „brāļi”. Tāpat „ciema” robežas varam paplašināt līdz pagasta, novada, tautas, valsts, kontinenta (*Gejropas*) vai planētas robežām.

Tālāk Jāzepe runā jau par to, ka mūsu ciema 13 „brāļu” veidotā sociālā grupa, tās iekšējā, savstarpējā socializācijas sistēma un sociālās attiecības ar ļaudīm ir raksturīgas liberālisma ideoloģijas veidotām grupām tās beigu fāzē – netiklības diktatūrā. **Šī diktatūra** un to realizējošās sociālās grupas **balstās uz „3 vaļiem” – ekonomisku, tiesisku un kriminālu patvaļu**. Ekonomiskā patvaļa ir kriminālās patvaļas „barības bāze”, bet tiesiskā kalpo par iespēju uzturētāju un nodrošinātāju. Patiesībā, kā tiesiskā, tā ekonomiskā patvaļa ir tikai kriminālās noziedzības atsevišķi aspekti – atzari, tāpēc uz tādiem „ciema brāļiem” objektīvi jāraugās kā uz kriminālām struktūrām un viņu rīcība jākvalificē kā kriminālnoziegumi pret ciema iedzīvotājiem.

Amorālās liberālistu brālības, stiprinot savstarpējo atkarību, iekšēji socializējas, bet apkarojot konkurenci un novēršot draudus savai labklājībai no ciema ļaužu puses, viņi dezorganizē to sociālo struktūru, kuru uztur ļaudis un iedzīvotāji. Šī sociālās struktūras graušana – vienotības, sadarbības un savstarpējās atbildības – sabiedrības pamatu vājināšana ir pretdarbība Likumam un Dabiskajai Kārtībai, tāpēc tā jau vairs nav noziedzība kādu to atrod Cilvēku likumi, bet absolūts noziegums pret Cilvēci kopumā, kā to redz Dabas Likums.

Padomājis Jāzepe saka:

- „Brāļu” noziedzības trīs vaļi un to iekšējā antisociālā būtība izriet no liberālisma dabas – izjaukt normu sistēmu un, paverot ceļu patvaļai, degradēt Cilvēciskās vērtības un Goda jūtas, lai, tādā veidā likvidējot Taisnīguma sargājošo klātbūtni, atņemtu Cilvēkam viņa vietu savu Brāļu vidū un padarītu viņu par savu iegribu, kaislību, netikumu un atkarību vergu, kurš savu dzīvi redz tikai materiālo vērtību ražošanā, tā nodrošinot pārtikušu dzīvi „13 ciema brāļiem”. Brāļiem šis liberālisms ir atļauja aizmirst Godu, atteikties no Taisnīguma un, izvairoties no Atbildības, mēģināt pārkāpt Likumu un Kārtību Dabā, savstarpēji apmainoties krāpnieciskām norunām par ļaužu izmantošanu un patiesības sagrozīšanu vai atklātu krāpšanu ar **sociālās garantijas – morāles** graušanu ļaužu vidū.

Tieši tāpēc, visur tur, kur izskan ceturtā „brāļa” – konsultanta „diskusija” (*smadzeņu iepūderēšana*) ar septīto „brāli” – žurkālistu, vienmēr ir atgādinājums par to, ka „lūk, tad, kad

tika izlaupīts tautas mantojums, katram esot (!) bijusi iespēja pievienoties 13-nieku baram viņu kopīgajās dzīrēs vai arī par esošajām iespējām kļūt par veiksmīgu uzņēmēju globālajā konkurences cīņā”. Tas ir tiešs aicinājums stāties kriminālajā brālībā ar tās darbības paziņošanu par cienījamu, tiesisku un ņemamu par piemēru.

Tā ir tieša un vispārēja Sociālo saišu – morāles graušana. **Morāle ir nerakstītās vienošanās** par savstarpējo attiecību uzturēšanu noteiktā normu sistēmā. Vienlaicīgi tās ir arī visas, no šīs morāles izrietošās, **Sociālās garantijas**. Sociālo aprūpi garantē vecāku un bērnu, kaimiņu, radu un līdzilvēku (*Brālīgās*) attiecības, bet ne likuma pants vai aizņēmums budžetam no valūtas fonda.

Sociālais darbinieks, valsts algots un sūtīts, iejaucas Dabiskajā Kārtībā – kārdina uz atbildības nomešanu vienus un vieglākā ceļa meklēšanu citus – katru savā vietā un reizē, bet visos kopā degradē līdz-jūtību, -cietību, -dalību, -atbildību – socializācijas struktūru un kvalitāti. „Mūsdienu sociālais darbs” ar tā līdzekļiem, formām un instrumentiem ir pelējums uz slimās populācijas ķermeņa – piepe pūstošā bērzā.

Pēckara sociālisms pilnīgi pamatoti pielietoja pensiju sistēmu tur, kur bija sagrauta tautu un ģimeņu struktūra – tur, kur bija zema dabiskā socializācija, bet sociāldemokrātijas pensiju sistēma, kā pārpratums un pārspīlējums pārtikušā, materiāli nodrošinātā sabiedrībā, neskatoties uz visiem lozungiem par solidaritāti, kārdina to uz sociālu egoismu, bezatbildību un vienaldzību. Savukārt mūsdienu pensiju fondi paši par sevi ir krāpnieciskas struktūras, kuras darbojas sociāli egoistiskā un atsvešinātā vidē ar deformētu vērtību sistēmu un apziņu. Krāpnieki ieņem labi apmaksātus amatus šajos fondos – labi dzīvo jau šodien, pārpumpējot līdzekļus no fondiem savos rēķinos, darba algās, sakaros un politiskajā ietekmē, solot citiem to, ka tie kādreiz varēs saņemt to no kā atsakās šodien, tad, kad viņiem tas vai nu nebūs vajadzīgs, būs vajadzīgs kaut kas cits, **vai arī nebūs pieejams**.

Un te Jāzepe paceļ balsi:

- Kad 17. aprīļa „labākas dzīvošanas” rīta sprediķī ceturtais „bratoks” ar septīto mācīja kā mums būs krīzes laikā uzvesties un savus parādus ar bankām kārtot, tad sākumā abi vaimanāja, „ka neesot jau gaišreģu, ka neviens jau neesot zinājis un neviens jau nevarot zināt kā būs”, bet pēc radioklausītāja zvana un norādījuma uz savlaicīgiem, seniem **ekonomikas zinātnieku daudzkārtējiem** brīdinājumiem un analīzēm par finansiālās sistēmas stāvokli un **šajos gados** paredzamo krahu, abi „bratoki” asiem zobiņiem atkodās, ka „lūk, paši jau vainīgi – negribējāt nopietnās grāmatas lasīt”.

Tas, ka paši vainīgi un alkatīgi esat, tam var piekrist, bet ja raidījuma 15 minūšu laikā tie, kuri saka – **nezinājām un nevar zināt**, atklāj to, ka **ir zinājuši un varēja zināt**, ka **vēl šodien var zināt un ir tie, kuri zina, bet tiek slēpti**, tad tā jau vairs nav **sociāla bezatbildība**, bet atklājas krāpnieciska noruna ar mērķi izmantot iedzīvotāju neziņu savtīgos mērķos. Tālāk abi „bratoki” droši atklāj, ka banku un viņu upuru spēle noritējusi ar iezīmētām kārtīm.

Nauda maciņā un bankā nav viens un tas pats. Tās izcelsme – tāpat arī daba katrā gadījumā ir cita. **Tas, kurš nezina naudas izcelsmi un dabu bankā, nevar prognozēt tās darbību un esamību maciņā**, tāpat kā nevar būt noteicējs ne pār savu darbu, mantu vai sabiedrisko stāvokli tur, kur to visu savā atkarībā tur šī **banku naudas izcelsmes daba – fikcija – kura rodas kredīta izcelsmes brīdī**, bet pirms tam nemaz nav bijusi, pretstatā **maciņā esošajai un uz esamību balstītajai naudas dabai** tās tērēšanas brīdī no maciņa.

Bankas ir izstrādājušas terminoloģiju, kura kredītņēmējam liek domāt vienu, bet viņām pašām nozīmē citu – to, kas izriet no viņu naudas dabas un to, **ko viņas pašas par to domā**. Nezinot šo terminoloģiju, līgums starp banku un klientu ir viennozīmīgi neizdevīgs klientam – tas ir krāpniecisks – klients zaudēs un zaudēs visu. Viņš zaudēs tādēļ, ka būs

godīgs spēlētājs krāpnieku spēlē, kurā viņam nebūs atstātas nekādas izredzes. Spēle ir izplānota, iestudēta un savstarpējā saspēlē novadīta.

Varētu pajautāt:

- Vai bankās arī sēž tādi lētticīgi jaunekļi, kuri nelasa nopietnas grāmatas, nepēta statistiku, nepārzina globālos procesus, ekonomikas un finansu teorijas – tādi, kuri nav lasījuši prognozes un nezina terminus šo prognožu darbībai?
- Vai, zinot to, ko zina daudzi „tie kuru nemaz nav”, „brāliši” (*arī bankās*) riskē ar **savu naudu** tāpat kā viņu upuri un kāpēc viņi tā dara tieši krīzes priekšvakarā?
- Vai darbība, **izmantojot kāda rīcības nespēju** vai nespēju orientēties maldinošā situācijā (*divdomība un terminoloģija, ekonomiskās teorijas un prakses*) un tādēļ, kvalifikācijas trūkuma dēļ, nespējot pieņemt adekvātu lēmumu vai tīšas maldināšanas un ietekmēšanas rezultātā (*rīta sprediķis „labākai dzīvei”*) ir noziedzīga, krāpnieciska un krimināli sodāma?

Jāzepe saka:

- tā ir izvarošana, un jautā tālāk:
- Vai piedalīšanās iepriekšizplānotā krāpšanā un ekonomiskā izvarošanā ir noziegums?
- Vai iepriekš izplānotas krāpšanas (*izvarošanas*) upuris ir parādā savam izvarotājam no viņa izkrāpto, iepriekš neeksistējušo (*pēc bankas naudas dabas*) summu?
- Vai krāpšanas mērķa un tālāko seku slēpšana ir aktīva dalība noziegumā un tā tālāka virzīšana, turpināšana, paplašināšana un seku padziļināšana?
- Vai atklājot kāršu blēdi ar viņa iezīmētajām kārtīm, dūžiem piedurknēs un līdzdalībnieku trikiem cietušie saka: „kāršu parāds goda parāds” un iet ar krāpnieku uz tiesu, lai tur apspriestu **parāda atdošanas kārtības noregulēšanu**, vai izmet no kroga blēdi un viņa rokas pušus?

Citiem vārdiem sakot:

- Vai šie banku kredīti atzīstami par **īstām parādu saistībām**?
- Vai uz šo kredītu izsniegšanas pamata var atsavināt iepriekš eksistējušo ķīlu, garantētāja mantu vai „kredīta” rezultātā radīto vērtību?

Un tālāk Jāzepe jautā:

- Kas notiktu ja tā tomēr notiktu, vai – uz ko ir vērsta tāda banku politika?
- Ko tad īsti slēpa 7. „brālis” – žurkālīsts, kad **izlikās nezinām krīžu radīšanas mehānismu** un to uz ko ir vērsta šī krīžu radīšanas politika?

Tālumā skatoties, Jāzepe saka tā:

- „Brāļu” runas ir interesantas. Viņi lieto labus vārdus. Citus – šo vārdu brāļus viņi aizmirst vai sāk kādu saukt svešā vārdā. Sāk runāt par vienu, bet aizrunā prom citu. Domā par vecāko, bet runā par jaunāko un šajā spraugā starp pateikto nepateikto un nepareizi vārdā saukto vai to, par ko vajadzēja runāt, bet nerunāja – uzsvāru pārlikumā tad viņi iegūst to telpu, kurā manipulējot var ievest ļaudis purvā tā, ka viņiem visiem liksies purvs par mīkstu guļas vietu un līkajā bērzā, kājas žūpodams, dieva sūtnis sēdēs.

Kad „brāļi” Latvijā ieviesa Sorosa lēteni – „pilsonisko sabiedrību” Sorosa gaumē viņi rīkojās tāpat. **Runāja** visiem pazīstamus un saprotamus vārdus par aktīvu, kopīgu darbošanos un pašiem savas nākotnes veidošanu, par katra līdzdalību, pulcēšanos un savu domu izteikšanu, savu interešu izdzīvošanu, iesaistīšanu un iesaistīšanos – **par rosīšanos, vārdu sakot, bet neko neteica par to, ar ko rosīšanās atšķiras no darba** un uz ko šī rosīšanās ir vērsta. Sorosieši nerunāja par to, kas ir sabiedrība, kad tā ir dabiski aktīva, par aktivitātes divām formām – iekšējo un ārējo. Tāpat viņi noklusēja šādas aktivitātes socializācijas nepieciešamību, bez kuras tā kļūst par antisociālu grupu aktivitāti.

Sorosieši saveda kopā zagtu mantu uzpircēju ar kalponi, kura grib savas saimnieces krelles pārdot, to, kurš meklē uzdzīvi ar pudeles brāļiem un legalizēja viņu sapņus par priekameitu audzēšanu skolas solos. Sorosieši bērnam iedeva sērkokciņus un atvēra siena šķūņa durvis. Sorosieši toreiz neko neteica par ielānoto migrācijas veicināšanu – Latviešu izceļošanu darba meklējumos uz ārzemēm un to, kā vārdā tas viss tiek darīts – „Zelta miljarda” projektu un „demogrāfiskās bremsēšanas” – lieko cilvēku iznīcināšanas plānu. Vēl šodien „brāliši” klusē par to, kāda loma tajā iedalīta Latvijai un Latviešiem. „Brāliši” noklusē visu ko viņiem liek, algu maksājot.

Noklusēšana, kā antisociāls mehānisms tika ieviests reizē ar Sorosa apdziedāto „moderno demokrātiju” un liberālā tirgus „biznesa noslēpumu”. Noklusēšana bērnu un vecāku attiecībās paver ceļu atkarībām, antisociālai audzināšanai un vēlākai uzvedībai. Netiklības diktatūra ienāk ģimenē ar prasību noklusēt savu attieksmi un ļaut katram pašam iegūt iespaidus, vērtēt un vēlāk biedroties ar līdzīgi domājošiem šo iespaidu radīto interešu apmierināšanai. Noklusēšana, iecietība pret nepieļaujamo un patiesības slēpšana aiz „subjektīvo viedokļu” klišejas un dražu kaudzes ir šī Sorosa „pilsoniskās sabiedrības” īstā darbība, kuru speciālistu runās un literatūrā vienkārši dēvē par sabiedrības graušanu – atomizāciju.

Atomizētā sabiedrība esot mūsu laika iezīme, mēris un visas tās nelaiemes ar to saistoties un no tās izrietot. Tam var piekrist, tāpat kā tam, ka mēris ir lipīga un zemi iztukšojoša epidēmija, piebilstot – kur ir atomizētāji tur ir arī atomizācija un viņu atomizētā sabiedrība. Tāpēc – var iet pie psihoterapeita un „cīnīties” ar sekām, bet var arī padzīt Sorosiešus – pārtraukt atomizēšanu un noklusēšanu. Var sākt runāt un sarunāties. Var stāstīt viens otram par sevi un atrast kopīgo – atzīties savās bailēs un atklāt savus sapņus. Var atzīt, ka barikādes nav nojauktas, bet kļuvušas vēl augstākas un to, kurā pusē katrs ir.

Un tad Jāzepe atzīstas:

- **Es neesmu kāds aizvainots Cilvēks. Es esmu visi tie daudzie Latvieši, „kuru nav”. Es esmu tas, par kuriem „aizmirst” sakot: „bet citu jau mums nav!” Es esmu visi tie daudzie profesionāļi, speciālisti savās nozarēs un domātāji, kuru domas nekad neizskan tad, kad vienmēr runā nedaudzie – tie, kuri ir. Es esmu visi tie Latvieši, kuri tika padzīti meklēt sev darbu un kalpa vietu bagāto Euro Sū-u mājās. Es esmu tā Latviešu tauta, kurai ir liegtas tiesības strādāt un dzīvot savā zemē. Es esmu visi tie, kuriem ir atņemta nākotne. Es esmu visi „brāļu” nodotie un par nieka grašiem pārdotie. Bet es esmu arī tie, kas Ceļu Zin.**

Un Jāzepe stāsta tālāk:

- Vides socializācija, Taisnīgums un Atbildība ir viens veselums. Tie neeksistē viens bez otra. Taisnīgums un Atbildība socializē vidi. **Bez vides socializācijas nav Taisnīguma vajadzības, bet no Taisnīguma izriet Atbildība.** Bez Taisnīguma nav par ko un kam atbildēt. Arī atbildība pašam sev ir reāla tikai kā personības atbildība Sirdsapziņas priekšā tad, ja Sirdsapziņa tiek atzīta kā objektīvi eksistējošas Nemirstīgas Garīgas Būtnes – Augstākā Ego sūtnis.

Var jau teikt – sociālais taisnīgums un sociālā atbildība vai sociāli atbildīga rīcība ekonomikā, politikā, individuālajā vai biznesā vispār, bet, tā kā gan Taisnīgums, gan Atbildība ir tikai Sociālas parādības, tad tā jau ir patiesību aizsedzoša manipulācija, tāpat kā piemērā ar „pilsonisko sabiedrību” Sorosiešu gaumē.

6. turpinājums

Liberālisms saka – „Dari kā Tev labāk” ar noklusēto – „dari kā Tev patīk, **ja proti** izdarīt to, ko gribi.” Tajā pašā laikā liberālisms noņem ierobežojošo normu „patīk” un „gribi”

saturam un formai. Norma ir kvalitāti sargājošs lielums. Noņemot sociālo attiecību normas aktivitātēm („pilsoniskā sabiedrība”), tiek pavērts ceļš šo aktivitāšu nekvalitatīvajām – disharmoniskajām attiecībām un formām.

Ar to pašu **sabiedrība, kā selektīvu aktivitāšu sistēma noteiktu kvalitāšu ietvaros** tiek likvidēta, bet pašas atraisītās aktivitātes izsīkst pēc tam, kad izraisītās disharmonijas dēļ iet bojā sociālā vide – sabiedrība. Tās „sabiedriskās organizācijas”, kurām ir kaut kāda ietekme šajā antisociālajā vidē, ir vai nu valsts struktūru „meitas firmas” vai ārzemju kapitāla un ideoloģiskie rupori – līdzekļi, caur kuriem Latvijā tiek realizētas viņu graužošās intereses. Ar „pilsoniskās sabiedrības” lozungu „Zelta miljarda brālība” likvidēja sabiedrību – to, kas, pateicoties tās eksistencei parādīja sevi gan uz barikādēm 13.janvārī, gan Baltijas Ceļā, uz ko nav spējīga neviens liberāla „pilsoniska sabiedrība.” Baltijas Ceļā rokās sadevās lamātā sociālisma izveidotās sabiedrības bērni.

Ar sabiedrības, kā tādas, sagraušanu, „brālība” izstūma no tagadējās sociālās vides Taisnīgumu un līdz ar to ieguva bezatbildības stāvokli šajā vidē. Tad, kad organizējās un sarosījās „pensiju” fondi, „brālīšu” runas vīri spriedelēja gan par „sociālo taisnīgumu”, gan par solidaritāti, gan par vienādām iespējām veidot savu nākotni. Tomēr šis taisnīgums viņu izpratnē bija tas pats, kas iespēja katram aiznest un atdot savu naudiņu fondu turētājiem. Tad ne ar vienu vārdu neminēja Atbildību, bet tikai procentus un likmes.

Par to Jāzepe saka:

- Sociālais taisnīgums ir sabiedrību stiprinoša savstarpējo iespēju un parādu nolīdzināšana – „Bagātais maksā par Nabago Brāli”. Ja bagātais nav zaglis, tad ideālajā gadījumā viņa apcirknī briest tādēļ, ka viņš kvalitatīvāk un racionālāk, vispusīgāk izmanto sociālās vides sniegtās iespējas un resursus. Viņš izmanto to nabago brāļu darbu, kuri izglītības un garīgās attīstības trūkuma dēļ paši vēl neprot izmantot savā labā. Tādēļ Taisnīgums parādās tad, kad racionāli neizmantojamo bagātības daļu bagātais atdod atpakaļ sociālajai videi – nabagajiem brāļiem – tādā veidā, kāds ceļ sociālās vides kvalitāti – tātad paaugstina nabago brāļu spējas un prasmes labāk strādāt un lietot savu darbu savā un savu līdzcilvēku labā.

- **Taisnīgums ir vides socializācijas paaugstināšana.**

Tomēr praksē tā nekad nav, bagātie pārmēru uzbriest tādēļ, ka viņu rokās ir visa valsts aparāta mašīnērija, ekonomiskās, sociālās un smadzeņu apstrādes mehānismu sviras, ar kā palīdzību viņi nekaunīgi aplaupa visu ārpus savas brālības robežām.

No Taisnīguma izrietošā atbildība, „pensiju” fondu gadījumā liktu uzdot jautājumu:

- Kur tiks ieguldīti fondā akumulētie līdzekļi?

Atbilde uz šo jautājumu ir norāde gan uz atbildības esamību vai neesamību, gan uz to, kas patiesībā ir šie fondi – uz ko tie ir vērsti. Ja šie līdzekļi tiek ieguldīti Latvijas tautsaimniecībā, tad tas tiešām ir pensiju fonds (*pensiju izmaksu gadījumā*), bet ja tajā akumulētie līdzekļi tiek ieguldīti citos ārzemju investīciju fondos, akcijās vai uzņēmumos, tad tas ir **investīciju fonds**, no kura, pie noteiktiem apstākļiem izmaksā dividendes, bet, **vai tas ir privāts vai sabiedriska** redzams pēc tā, kas gūst tūlītējo labumu no tā un no investīcijām.

Ja labumu gūst investīciju saņēmējs, tad tas ir viņa biznesa projekts un fonda turētājs ir viņa pilnvarotā persona darbībai viņa interesēs. Tādā gadījumā „pensiju” **fonds ir tautas darba un Valsts naudas resursu izlaupīšanas mehānisms**, bet izlaupīšanu veic no fonda investīcijām labumu gūstošie „tirgus spēlētāji”. Patreizējā, analītiķu sen prognozētajā ekonomiskās situācijā, šāda darbība ir ne tikai noziedzīga, bet iegūst pavisam citu – plānveidīgu raksturu. Tie, kuri organizēja fondu, jau nu gan labi zināja, kas un kad notiks.

Tāpat, tagad, kad modes pēc tiek cilāts sociālās atbildības jautājums „sociāli atbildīga” biznesa formā, aiz pļāpāšanas par sociāli atbildīgo biznesu tiek būvēts kārtējais sociālā egoisma stāvs un veicināta kolektīva bezatbildība. Runāšana par un apkārt, melnu par baltu uzdodot (*kā tad, kad ierēdņu slinkumu un neizdarību, informācijas nesniegšanu gribēja par korupciju uzdot, tā īsto korupciju ēnā, bez apspriešanas atstājot*) un īsto būtību nepieminot, ir veca melu un manipulāciju metode.

Ražotāja Sociālā atbildība ir atbildība par viņa ražojuma ietekmi uz tiem, kuri ar to saskaras. Ar šo ietekmi ir jāsaprot tās izmaiņas vidē, kuras tur notiek ražojuma darbības laikā – visas tās pārmaiņas, kuras notiek ar lietotājiem un viņu savstarpējām attiecībām. Tātad sociālā atbildība biznesā ir tas, kas notiek pēc ražošanas procesa beigām sociālajā vidē, kad tur nonāk šis ražojums.

Grāmatas autors un izdevējs ir atbildīgs par grāmatas radītajām sekām. Tāpat tele un radio vai citas skaņu aparatūras ražotājs un izplatītājs ir atbildīgs par to **kā jutīsies šī ražojuma aktīvie un pasīvie lietotāji**. Farmaceutam un viņa zāļu izplatītājam ir jāparūpējas, lai viņu radītās specifiskās indes nonāktu tikai tur, kur tām ir jānonāk, tāpat kā nedrīkst pieļaut to, ka aparatūra brīvi nonāk bezatbildīgu radījumu rokās. Ražotājam ir jāsaprot, kā mainīsies lietotāju dzīvesveids, kādas izmaiņas notiks sabiedrībā un kas šai sabiedrībai ir vajadzīgs, lai pieaugtu tās socializācijas pakāpe – dzīves spēja. Tā tad arī ir „sociālā atbildība biznesā.” Kārdināšana uz noziegumu vai antisociālu rīcību ir sociālā bezatbildība. Tiesībsargājošo iestāžu un vecāku audzināšanai darbam nozīme un rezultāti ir tikai atbildīgu Cilvēku pasaulē.

Bet tas, ko tagad par tādu uzdod – rūpes par saviem strādniekiem, korporatīvi pasākumi, viņu veselības apdrošināšana u.t.t. – ir **tikai ražotāja rūpes pašam par sevi**, par savas firmas rīcības un konkurences spēju – tas ir – sociālo egoismu un bezatbildību. Nevienam konkurentu taču neinteresē – kas notiks ar izkonkurēto uzņēmumu strādniekiem, viņu ģimenēm un sociālo vidi tur, kur viņi ir strādājuši. Lielveikalu neinteresē – ko darīs tie Latviešu zemnieki, kuru ražojumus izspiež Holandiešu, Poļu, Itāļu un Spāņu dilles, lociņi, gurķi, kartupeļi un milti vai siera rituļi.

Apvienojot firmā strādājošos un, daloties ar viņiem peļņā, firmas īpašnieki liek viņiem stingrāk turēties pie sava darba un pievērt acis uz to, ko viņi visi kopā ar savu darbību nodara citiem. Tie ir aizbāžņi ausīs vai vīkšķis Sirdsapziņas mutē! Tas ko „brālīši” sauc par „sociāli atbildīgu biznesu” ir tieši pretējais – atbildības iznīcināšana un netaisnības vairošana!

Un tagad Jāzeps runā:

- Jā, protams, šāda „brāļu” darbība, graužot apkārtesošo socializāciju, neapšaubāmi paaugstina viņu pašu savstarpējo saišu spēku, bet tur jau ir šī spēka divdabība – to var vērst uz iekšu egoistiskā spēkā vai ļaut tam pāriet sava šaurā „brālības” loka robežu un ar to stiprināt visu ciema ļaužu dzīvi. Ar šo spēku var paplašināt savas ietekmes sfēru, atņemot to viņu likumīgajiem īpašniekiem, vai paplašināt brāļu loku un iekļaujot tajā aizvien jaunus un jaunus Brāļus un Māsas, paplašināt Brālību līdz bezgalībai – līdz tam, kad mēs visi esam viens otram Atbildīgi un Taisnīgi Brāļi.

Tādā gadījumā, brālis žurkālīsts ar brāli konsultantu, tiem, kuri to nezina, jo nezina, ka to var zināt (*tas ir ārpus viņu pieredzes loka*) stāsta par to ko viņi nezina, lai brīdinātu no draudošajām finansu briesmām un bankas darbības politiku. Tad, ja valdība nedara to, ko dara katra normāla valdība savā valstī, bet to, ko dara ārzemju struktūru ielikteņi – aģenti viņu interesēs, žurkālīsti un konsultanti katrs savu spēju robežās stāsta saviem līdzcilvēkiem par globālajiem procesiem, to nozīmi un ietekmi uz mums – saviem līdzcilvēkiem.

Stāsta viņiem par krīzēm, par to dabu, attīstību un sekām. Par to, ka lielle „tirgus spēlētāji” – finansu korporācijas caur biržām, banku politiku un kredītiem, caur valūtas kursu svārstībām „šūpo” tirgu un ražošanas aktivitāti. „Lielie spēlētāji” rada ekonomiskas augšupejas ainas, pieprasījuma kāpumus un **kārdinājumus mesties nevajadzīgā** – pārspīlētā

ekonomiskajā un finansu aktivitātē, rada iluzoru peļņas optimismu un pārticības drošības eiforiju, lai pēc tam, manipulējot ar tām pašām finansu un biržu ietekmes svirām, radītu lejupslīdi, apsīkumu, bankrota vilni un bezdarbu. Lejupslīdes laikā lielle dūži par kapeikām vai baltu velti atņem likumīgajiem īpašniekiem – lētticīgajiem censoņiem to, ko viņi sapulējuši un sastrādājuši augšupejas laikā. Tā, neko nedarot, „lielle spēlētāji” tiek pie visa, bet mazajiem vienmēr atkal tiek radītas cerības sākt visu no jauna un „tikt uz zaļa zara”. Viņiem vienmēr tiek iestāstīts, ka tās ir pārejošas grūtības, kuras pārvarot, nāks tā labklājība, kura turpat vien – aiz nākamā ceļa līkuma gaida.

Tad viņi stāsta tautiešiem par demogrāfisko bremzēšanu un tām metodēm, ar kurām tas tiek darīts. Stāsta viņiem, kā pret to cīnīties, kā neieļaut savā mājā, ciemā un bērnu dvēselē. Stāsta viņiem, kā atšķirt patiesību no meliem un izdomājumiem. Stāsta viņiem par Maltusiānismu un „Zelta Miljarda” projektu, par to, kā un ar kādām metodēm to ievieš – uz ko tas ir vērst.

Protams, problēma ir pašā banku būtībā un viņu radītajā mūsdienu valūtas sistēmā, ASV bezvērtīgo – nesegto dolāru nekontrolētajā ekspansijā un kredītu politikas ekonomiskajā dzinulī, kurš ir aizstājis cilvēku patiesās vajadzības ar iegaltotu ražošanas jauninājumu fetišu – vienreizlietojamo lietu un patērētāju kultu. Katrā valstī drīkst darboties tikai un vienīgi šīs valsts banka ar tās specializētajām filiālēm, katra valstī ienākusi ārzemju banka ir jāuzskata par valsts nacionālos dārgumus izlaupošu zagli, pret ko jāvēršas ar visiem iespējamiem intelektuālajiem, tiesību, ekonomikas un fiziskajiem spēkiem. Tomēr, tikai piemēram vien, minot banku kredītpolitiku, atbildība valsts bankas darbībā būtu redzama, ja tā lietotu nepārprotamu, viennozīmīgu terminoloģiju, godīgi pieturētos noslēgto līgumu garam par savstarpēji ieinteresētu kooperatīvu biznesu. Tad banka rīkotu apmācību kursus saviem kredītņēmējiem par finanšu sistēmu, tās darbības mehānismiem un ar to saistītajām parādībām.

Atbildīgas bankas kredītus izsniegtu tikai pēc tam, kad būtu pārliecinājušās par to, ka kredītņēmējs patiešām saprot kādos džungļos ir iegājis un kādi likumi te valda. Atbildīga banka savu kredītu izsniegtu tikai tam, ar kuru tā būtu arī gatava dalīt visus priekus un bēdas, tikai tam, uz kura mantu tā nekārotu viņa bankrota gadījumā. Atbildīga banka savu nākotnes guvumu saskatītu patiesā uz kultūrakapitālu balstītas ekonomikas uzplaukumā, bet ne iespējā viegli iedzīvoties izputināto kredītņēmēju bankrota gadījumā.

Un Jāzepe runā uz mums:

- Katru problēmu var atrisināt divos diametrāli pretējos veidos – īstajā un šķietamajā. Ar savu pūli un resursu ziedojumu, kooperāciju un kooperācijas paplašināšanu vai uz citu rēķina, ar viņu aplaupīšanu un iespēju sašaurināšanu – konkurenci. Īstajā veidā – atsakoties no tūlītējās un iespējami augstās peļņas par labu kooperācijai un taisnīgai pārdalei to labā, kuri to zaudējuši, radot to peļņas guvējam, mēs veicam ilgtermiņa ieguldījumu problēmas būtības atrisināšanā un novēršanā, bet, šķietami izvairoties no sekām – pastiprinām kā būtību tā arī nemitīgi uzplūstošo seku viļņus.

Šķietamais risinājums rada pieaugošu pretlikumīgu un pret dabisku darbību virkni. Tam turpinoties, zūd sākotnējā motivācija un tālākā norise jau ir vēsta uz paša procesa uzturēšanu, neraugoties uz to, ka šis process „iztukšojot resursus” aprok procesa blakusproduktos – „atkritumos” pašu procesa virzītāju un uzturētāju. Katrs šķietamā risinājuma pielietotājs iet bojā sava izraisītā procesa darbības dēļ. Taisnīgumam un Atbildībai ir sava absolūtā cēloņa dabai atbilstoša līdzekļu un ceļu daudzveidība. Pārkāpjot Dabas Likumu, „brāļi”, sākuši ar sava dzīves uzlabojuma meklējumiem, pamazām nonāk pie pašu radīto likumu eksistences jēgas apšaubījuma un tālāk arī caur pretdarbību ciema iedzīvotāju interesēm, paši pie savas eksistences jēgas zuduma. Ciemats zaudē vajadzību pēc tādiem „brāļiem” tad, kad „brāļi”, uzcēlušī sevi pašradītā ideāla virsotnē, nav spējīgi tur realizēt savas

iespējas. Peldēšanas skolotājs nodarbību laikā slīkst savu skolnieku acu priekšā. Un te „brāļiem” sekojot savai dzīves loģikai ir tikai viens to turpinošs solis – slīkstot pašiem, noslīcināt arī visus ap sevi. Tad „brāļi” ķeras pie sava ciema iznīcināšanas.

Arī Taisnīgumam ir savs izcelsmes avots. Un tas ir katra Gods. Kamēr ir saglabāts Gods – tik ilgi, kamēr Cilvēks ir godīgs, viņš ir arī Taisnīgs. Katra Cilvēka Gods nāk ar viņa Pienākumu un Tikums to uztur spēkā.

- **Pienākums, Tikums un Gods ir tā nedalāmā trīsvienība, caur kuru Cilvēkā runā viņa iekšējais Likums.**

Likums, kurš negrozāmi uztur lietu dabu, Cilvēkā ienāk un uzturas tur ar šīs trīsvienības esamību.

Reizē ar Pienākumu Cilvēks iemanto Godu un Tikumu. Tiklīdz viņš atsakās no Pienākuma, tā zaudē arī Godu un Tikumu, tāpat kā atstājoties no Tikuma un Goda zaudē spēju pildīt savu Pienākumu, līdz ar to arī Taisnīgumu un atbildības sajūtu. Tas, kurš nepilda pienākumu, ir netikls, netaisnīgs un melīgs – ir antisociāls un noziedzīgs.

Likums nemainīgi uztur lietu dabu. Katra Cilvēka daba nāk ar viņa Pienākumu un tā pildīšanas iespējām, klātesot Godam un Tikumam. Tik ilgi, kamēr Cilvēks saglabā savu iekšējo dabu – pilda savu pienākumu – Likums, nodrošinot Taisnīgumu un Atbildību viņam nesīs izpildes līdzekļus – iespējas un resursus. Kādu apstākļu maiņas rezultātā viņš var īslaicīgi zaudēt tos visus vai kādu no tiem, tie var mainīties, bet tie vienmēr atjaunosies, ja Cilvēks būs saglabājis savu iekšējo dabu.

Viņa iekšējā daba ir tas, kas viņš ir. Viņš nevar būt cits – cits viņš nav šajā vietā un laikā vajadzīgs. Tāpēc, saglabājot savu dabu - Pienākumu, Godu un Tikumu viņš saglabā to realizācijas līdzekļus, bet atsakoties no savas dabas – Pienākuma, Goda un Tikuma, zaudē visus līdzekļus un resursus.

Labāk zaudēt līdzekļus vai kādu no resursiem nekā Godu un Tikumu vai atteikties no pienākuma pildīšanas, jo tas, kurš zaudē līdzekli, to var arī atgūt vai iemantot citu – augstāku, bet tas, kurš zaudē Atbildību, Taisnīgumu – Godu un Tikumu – tas zaudē arī savu Pienākumu un pats sevi. Tas, kurš zaudē pats sevi – zaudē visu, tas zaudē savu eksistences jēgu un viņa iekšējais Likums to vairs neuztur. Tas ir nolemts zudībai, iet pazušā un caur to sāk darboties veco lietu un parādību noārdošie spēki.

- **Tāds, kurš ir zaudējis sevi, ap sevi sēj iznīcību.**

Kad tautā brīnās par Godmani, kurš savās lekcijās stāsta, ka krīzes gadījumā jāsamazina nodokļi, bet, krīzei pienākot, tos paaugstina, tauta domā par Godmani kā par valstsvīru un dzīves kārtības uzturētāju. Par to, kurš rīkojas atbilstoši savam Pienākumam un Godam, tāpēc, redzot viņa reālos darbus, ļaudis saka – viņš kļūdās un nepārtraukti kļūdās arī tie, kuri ir ap viņu un ieņem vadošus amatus valsts vadībā, jo viņu rīcība ir valstij un tautai postoša.

Savā prātā viņi nepieņem domu, ka “valstsvīru” un Saeimas rīcība nebūt nav kļūdaina, bet atbilst destruktīvo spēku dabai un izriet no to rīcības programmas un mērķiem. Ja mēs **uzlūkojam Latviju kā Cilvēku zemi**, tad pirmais, kas krīt acīs ir deportācijām līdzvērtīgu, mākslīgi radītu, iedzīvotāju migrācijas vilni un tā sekas – nekompensētu depopulāciju – iedzīvotāju skaita samazināšanos. Ja mēs uzlūkojam Gejropu, kā ražošanas un patēriņa zonu, tad redzam, ka tajā ir darbaspēka problēmas noteiktās ekonomiskajās, sociālajās un vecuma grupās. Ekonomiskā rentabilitāte liek tuvināt ražošanas, patēriņa un atkritumu utilizācijas zonas un spēkus. Liek savienot darba un dzīves telpu ar virtuvi un tualeti, un turpat katram pašam šķirot savus atkritumus.

Ja mēs redzam savas valdības kļūdas, tad mēs redzam aizplūstam darba spējīgos, darbavietu samazināšanos, skolu un slimnīcu slēgšanu, bet, ja mēs, skatoties uz Latviju kā uz Gejropas ražošanas un patēriņa zonu, redzam tajā skolu un slimnīcu slēgšanu, dzīves dārdzības paaugstināšanos, inflāciju, darba vietu samazināšanos, bankrota un bezdarba vilni un ar to saistīto darbaspēka aizplūšanu, ja mēs dzirdam aicinājumus jauniešiem mācīties ārzemēs, tad mēs redzam, ka **te darbojas visi klasiskie iedzīvotāju migrāciju veicinošie apstākļi un pasākumi**. Pasākumi tādēļ, ka šie notikumi izriet no valdības „kļūdām”, kas, uzlūkojot tos objektīvi, lielākas sistēmas ietvaros, nebūt nav kļūdas, bet atbilst šīs sistēmas dabai un vajadzībām.

„Brāļi” pilnīgi atklāti pasaka to, ka krīze ir iespēja radikāli mainīt situāciju un ātri izdarīt to, ko bez šīs krīzes nāktos darīt lēni un pakāpeniski. Mēs zinām, ka „brāļi” nav patstāvīgi un brīvi savā rīcībā. Mēs zinām, ka viņi ir tikai izpildītāji – Vašingtonas „Zelta miljarda” projekta bīdītāju ieliekteņi. Tāpēc, zinot, uz ko ir vērsti šis projekts un vērojot tā norises gaitu ir pilnīgi saprotams, kāpēc tiek runāts par vienu, bet noklusēts cits, kāpēc kredīts ir ekonomikas deformācijas līdzeklis, kāpēc pieaug noziedzība, bet samazinās policistu, ugunsdzēsēju, ārstu un skolotāju skaits, kāpēc tiek uzpūsti vēlākos bankrotus izraisoši burbuļi un slēgtas slimnīcas un skolas, kad nav vairs bērnu, kuriem mācīties skolās.

Tāpēc ir skaidrs, kāpēc bērniem nav motivācijas izglītībai, bet tāda ir pārpārēm, lai pievienotos noziedzībai, narkomānijai un subkultūru dīvaiņiem. Tāpēc ir skaidrs, kāpēc runātāju un „gaišo galvu” mums „nav vairāk kā to, kuras mums runā” un kāpēc viņas visas runā tikai to, kas ved pa šo depopulācijas un migrācijas – emigrācijas viļņu ceļu. Tāpēc ir skaidrs, ka „brāļi” „Zelta miljarda” projektā pilda viņiem uzticēto darbu un tā iznīcina šo zemi un tautu.

Un te pēkšņi Jāzeps jautā:

- A un B sēdēja uz zara. A nokrita, bet B aizlaidās. Kas palika?

7. turpinājums

Paliek “un”. Vienmēr paliek sabiedriskās attiecības. Katra notikuma – vēstures un ekonomikas modeļa darbības iekšējais saturs un galarezultāts ir sabiedrisko attiecību raksturs, to izmaiņas Cilvēka izaugsmē vai tuvināšanai gremojošam lopiņam – patērētājam.

- Latvijā nav valdības.
- Viss Latvijā notiekošais tiek vadīts no Vašingtonas un Vašingtonas interesēs.
- Vašingtona, atbilstoši saviem konkurentu apkarošanas plāniem, izmantojot visas biheiviorisma atziņas un ekonomiski – politiskās situācijas dotās iespējas, realizē sadalīšanas, sanaidošanas un vājināšanas politiku.

Kultūras izsmalcinātību – attīstības līmeni raksturo tās pārstāvju spēja ielūkoties parādību būtības dziļēs – tas, cik dziļi un visaptveroši – kādas kopformas viņu acu priekšā veido atsevišķo faktu, laukumu un līniju kaleidoskopiskie raibumi – cik viņi spēj saskatīt mūžīgo un pārļaicīgo aiz norišu veidotā ornamenta rakstiem un mainības.

„Jo augstāk – jo dziļāk”.

Redzēt būtību un būt radošam ir viens un tas pats. Tāpēc katras kultūras attīstības līmeni parāda tās pārstāvju radošā darbība.

Radošā darbība ir nākotnes veidošana. Tāpēc kultūras virsotnēs esošas tautas un to domas ir vērstas nākotnē.

Tās ir savu nākotni aktīvi veidojošas.
Tās skatās nākotnē un tur izvēlas savus mērķus un Ideālus.
Tāda nākotnes ceļu izvēle tām dod to, ko citi sauc par Neatkarību, Dzīvību un Spēku.
Tādas tautas sauc par Laimīgām, Mīlestības un Cerību pilnām.
Tādas tautas ir Taisnīgas.

Ir Zirgi, Ēzeļi un Mūļi.

Zirgs ir Cilvēka dvēseles darba (radoša darba) mīlestības, auglības un brīvības simbols. Zirgs ir emocionālas mijiedarbības un sadarbības – tāpēc arī seksualitātes simbols. Aiz katra zirga ausīm vīd Erosa spārniņi. Tāpēc Mūzas radoši apgarota dvēsele ir Pegazs – Zirgs ar Erosa spārniem. Eross nav iekāre, bet auglības spēja, potence un apstiprināta (*pierādījumus neprasoša*) esamība darbībā. Iekāre ir Tifons – dzelmē mītošais nīlzirga un krokodila krustojums, kurš Cilvēku vidē uz sauszemes parādās ar Ēzeļa galvu un garajām ausīm. Antīkajā pasaulē žīdus necieta tāpēc, ka viņi pielūdza „Ēzeļgalvi”.

Zirgs sadarbojas ar Cilvēku no brīva prāta. Zīrgam un Cilvēkam kopā ir interesanti. Cilvēks, dodot Zīrgam pajumti, aizsardzību un pārtikas nodrošinājumu, atbrīvo viņu no šīm rūpēm (*Tēvs zin, kas tev vajadzīgs pirms vēl tava vēlēšanās ir izteikta*) un tādā veidā dod Zīrgam brīvību pievērsties emocionālajai, sabiedriskajai un radošajai dzīvei. Zirgs ir ļoti sabiedriska būtne un labprāt stājas emocionālās attiecībās ar Cilvēku. **Cilvēka un Zīrga savienība (Kentauris) ir reliģiskas attiecības – uzticīgas dvēseles sekošana sava Gara vadībai.**

Šo attiecību dēļ viņš darīs visu, ko vien Cilvēks Zīrgam liks, pat bez pātagas pamudinājuma tikai savstarpējās uzticības un attiecību uzturēšanas dēļ vien. Zīrgam jau nav grūti savam draugam palīdzēt. Zirgi ir kolektīvistu un dzīvi vada kolektīvā. Tajā viņš atrod iespēju parādīt, pierādīt un paplašināt sava derīguma – savas klātbūtnes, piedalīšanās un, tāpat, arī dzīves jēgu. **Dvēseles dzīves jēga ir būt sava Gara vadībā.**

Savukārt Cilvēkam lieti noder stiprā un ieinteresētā drauga klātbūtnes sniegtais atbalsts. Zirgs ceļ Cilvēka pašapziņu – Zīrga klātbūtnē Cilvēks vienmēr ir tas gudrākais. Cilvēks Zīrgam vienmēr ir priekšnieks tik ilgi, kamēr neņem rokā pātagu. Tad viņš pārvēršas par vagaru un par kungu savam kalpam. Vagara klātbūtne nozīmē draudzības beigas, Zīrga brīvās ieinteresētības trūkumu (*kūtrums, slinkums ir intereses trūkums*) un viņa pavērdzināšanu – pazemošanu un pārvēršanu par Ēzeļi.

Ar pātagas sitieniem no Zīrga izdzen darba radošumu, brīvību un auglību – visu to, kas ir labākais Zīrgā, bet panesība pārvēršas par spītību, jūtība par trulu kaislību un spēks par pielāgošanos grūtībām. Pazemojot Zīrgu, viņš tiek samazināts arī augumā.

Ēzelis ir sliktākais, kas ir Zīrgā – Zīrga ēna, Zīrga karikatūra. Zīrga ausis tver novērtējumus un padomus, bet Ēzeļa ausis izstiepj uz klausot pagodinājumus, glaimus, melus un tenkas. Ēzeļa garās ausis ir augstprātības, slavas kāres un melu zīmes. **Ēzelis ir verdzības simbols.**

Ēzelis ir piespiedu darba (*viņam nav darba mīlestības*), interešu šaurības un savu kaislību vergs. Ne velti Romas patricieši savās seksuālajās orgijās iesaistīja tieši ēzeļus. **Ēzeli pārvalda un patur verdzībā, pārvaldot viņa kaislības** – ar kārdinājumiem, glaimiem un baudām, kuras tam atņem radot „nepelnītas” ciešanas. Melīga pazemība augstprātībā (*uzpūtībā*) – viltība, apvienojumā ar slavaskāri un pazemojumu apcerēšanu un izbaudīšanu – atriebīgums, spītība un nepatīkamā balss – skaļums, spalģums (*brēkšana*) un griezīgums ir raksturīgākās Ēzeļa iezīmes. Pēc balss skaņām – brēkšanas godus un vaimanāšanas par savām ciešanām uzreiz jau pa gabalu var dzirdēt, kur Ēzeļi dzīvo un „Ēzeļgalvi” pielūdz. **Tas, kurš prot glaimot un liegt iekārto, vienmēr varēs vadīt Ēzeli pēc sava prāta.** No vienas puses

pārvaldes rīks ir nekad nesasniedzamais kārdinājums – burkāns, bet no otras – tā ir viņam nepatīkamā pātaga.

Ēzelis vienmēr ir starp burkānu un pātagu. Ēzelis nav romantiskais karotājs – viņš iestāsies svešā kara kalpībā, ja tam labu burkānu piesolīs. Ja Ēzelim priekšā noliks divus burkānus, tad viņš nomirs badā, nespēdams izlemt, kuru no abiem izvēlēties. Muļķība un augstprātība, glaimu un tenku uzklausīšana, bailes no pātagas aptumšo prātu un liek pasauli skatīt greizo spoguļu sagrozījumā. **Spītība** (*neatlaidības karikatūra*) **iet vienā solī ar muļķību.** Ēzeļa muļķība viņam liek nest savu verdzības nastu, kuru viņš pats sauc par „izdzīvošanas gudrību”, bet augstprātība prāta aptumsumā Ēzeli mudina iedomāties sevi gudrāku par vagaru, kurš ar burkānu un pātagu Ēzeli manipulē. **Ēzelis jūtas patiesi brīvs, kad, pēc parādītā burkāna skrienot, no pātagas vairās.**

Tad Ēzelis to par „izaicinājumu” sauc un nekā nevar saprast – kāpēc tik labi un cerīgi sāktais vienmēr beidzas „kā vienmēr” – bēdīgi. Ēzelis domā, ka ātrāk vai pēc lielāka burkāna skrienot, to beidzot tomēr noķers un no pātagas izbēgs. Ēzelis domā, ka uz citu steliņģi darbam pārvietots, viņš tur iegūs to burkānu, kuru vecajā aplokā pie iepriekšējā darba nekādi saskriet nevarēja. Ēzelis nesaprot, ka kungs pārvieto burkānus uz turieni, kurp viņš vēlas Ēzeli bez liekām pūlēm uz paša kājām aizvedināt. Kungs zin, ka viņš nekad neļaus Ēzelim pilnu vēderu pieēst. Kungam vienmēr ir jau cits steliņģis un Ēzeļa darbs tajā sagatavots. Kungs zin, kad viņš Ēzeļa kāroto burkānu tam atkal atņems.

Ja mēģina krustot Ēzeli ar Zirgu – savienot nesavienojamo – veidot kompromisu starp slikto un labo, tad iegūst neauglīgu Mūli, kurš uz priekšu gan kustas, bet kam nav turpinājuma nākotnē. **Mūlis ir kompromīsu neauglības un tukšu darbību simbols.** Tie, kuriem der (*ir vajadzīga*) tukša bezdvēseliska čaula īslaicīgu mērķu sasniegšanai, tie taisa Mūļus. **Mūlis ir iluzors tēls acu apmānīšanai.** Tam ir Zirga brīvības un lieluma izskats un Ēzeļa nodarbinātība, bet kopumā tā visa ir viena liela blēdība.

Mūlis ir „Trojas zirgs”.

Druīdiskajā pasaulē un kultūrā Zirgs ir augstu vērtēts un cienīts tēls. Visur tur, kur ir Lielās Galvas, tās pavada Baltie Zirgi. Britānijas kalnos un Meksikā Zirgu aprises ir brīva darba slavinājums. Protams, ka arī Latvijā Zirgs bija augsti godāts Cilvēka pavadonis. Par to vēl atgādina tautasdziesmās ierakstītā Baltu ģenētiskā atmiņa.

Zeme pie Baltijas jūras un tās tauta zaudēja savu Ārisko – Indoeiropisko kultūru (*un Balto Zirgu*) tad, kad to savā kundzībā pārņēma no Gotlandes šurp ienākušās laupītāju „senprūšu karadraudzes”. Tās gan turpināja veģētēt kultūras sasniegumu augsnē, bet tā jau bija Ušņu veģetācija Labības laukā. Brīvā zirga vietu ieņēma Ēzelis. Trīspadsmit gadsimtus – no 7.gadsimta līdz mūsu dienām šī zeme ir bijusi Ēzeļu un Ēzeļu paverdzinātu Zirgu zeme. Tagad anglosakši to ir pataisījuši par Mūli.

Latvija nav neatkarīga.

Latvijā nav Latvijas valsts.

Latvijā nav valdības.

Latvijā nav Latvijas valsts ekonomikas.

Latvija **kā valsts** nekur neiestājas un nekam nepievienojas.

„Latvijas valsts” ir anglosakšu veidojums un marionete – „Trojas zirgs” – Mūlis Eiropas Savienībā ar visām Eiropas Savienībai no tā izrietošajām sekām.

Latvijā ir ASV valdības uzturēta, apmācīta un tai paklausīga administrācija – Vašingtonas rīkojumus izpildoša „iedzimto pašpārvalde” (*Mūļi*), kura organizē iedzimto

(Ēzeļu) pārvietošanu – migrāciju uz darba vietām vai masu „demokrātijas un kultūras” pasākumus. Acu un ausu apmānīšanai lieto vārdus un valsts atribūtus – karogu, himnu, ģerboni un Satversmes, Saeimas, Ministru kabineta un Valsts bankas tēlus, kuri rada valsts dzīves un darbības ilūzijas kā Ēzeļiem, tā arī Trojiešiem.

Katras valsts eksistences pamatā ir Vienprātība, Saliedētība un Savstarpējā palīdzība. **Katras valsts eksistences jēga un primārais uzdevums ir rūpēties par savu veidotāju (iedzīvotāju) labklājību.** Ja raugāmies par kā labklājību rūpējas šī „valsts”, tad redzam, ka tās ir ASV intereses. Tātad to nav veidojuši šīs zemes iedzīvotāji (*lai kas viņi arī būtu*), bet gan lielāks vai mazāks skaits ASV iedzīvotāju. **Tā tauta, kura nav spējīga ievērot valsts pamatprincipus, veidot un uzturēt savu valsti, nav pelnījusi neatkarību.** Tā vienmēr meklēs svešu sili, burkānu un vagaru ar pātagu, kura priekšā zemoties (*piedalīties kunga priekos un bēdās*).

ASV spēlē savu ģeopolitisko spēli cīņā ar konkurentiem, kuru vidū kā galvenais aizvien ir ES. „Latvijas valsts” ir viens no trim „Baltijas Trojas Zirdziņiem”, kurus Vašingtona dancina pēc savas vajadzības. Te nekas nenotiek bez Vašingtonas ziņas un norādījuma. Te visu kontrolē Vašingtonas modrā acs. Vašingtonas pirksts ir katrā avīzē, radio un televīzijas raidījumā – katrā mājā, kurā to ienes, klausās vai skatās. Katra Ēzeļa un Mūļa galviņu groza Vašingtonas pirksts.

Katra spēles figūra, kad tai saka „lec!”, jautā – „cik augstu?” un dara to, ko tai liek. Zatlers atlaida Saeimu tad, kad uz Poliju aizskrējušam tam to lika darīt tur vizītē ielidojušais lielais boss. **Saeimas atlaišana Latvijā bija Vašingtonas spēles elements.** Vašingtonai vajag „Baltijas valstis” NATO un Eiropas Savienībā. „Valstiņas” pakalpīgi turp aiztipina. Vašingtonai vajag „aliansi cīņai ar terorismu” – „valstiņas” ir aliansē. Vašingtonai vajag paraugvalstiņu „krīzes pārvarēšanai” un Latvija tāda ir. **Tagad Latvijā ir visai pasaulei zināma, bet te nekā neredzama augšupeja.** Banku un atskaišu skaitļi to gan tādu rāda, bet uz savas ādas, **tie, kuri nav Mūļi**, to nejūt. Mūļiem gan atkal tikšot silēs vairāk sabērts.

Ķīļa vadītā jezga ap studiju programmu samazināšanu ir tikai kārtējā slēptā finansējuma apgraizīšana „augšupejas laikā”, un vienlaicīgi novērš sabiedrības uzmanību no eiro ieviešanas fakta. Interesanti, ka te nezina kādēļ nedarbojas viņu iemīļotais sauklis – „tirgus visu noregulēs”. Vai tomēr strādā un viss Latvijā notiekošais ir tirgus darbības rezultāts... Tad rodas jautājumi:

- Vai no tā mums ir kāds labums?
- Kam no tā ir labums?

Vašingtonai ir spēle ar Krieviju un ES, un attiecīgi arī tālejošs plāns. Vašingtona šī plāna ietvaros izdara secīgus gājienus. **Vašingtonai tagad vajag, lai „Latvija” iestātos Eirozonā – atteiktos no savas naudas – vēsturiskuma, pašapziņas un identitātes zīmes.** No vienas puses liberāļiem un Vašingtonai traucē zirdziskā Savdabība. No otras – Vašingtonai vajag šo „Trojas zirgu” dabūt dziļāk tās apkarotajā Eiropas banku sistēmā. Vašingtona zin katru savu nākamo soli un jau tagad zin, kurā brīdī un kā tā šo „valsti” savā labā pret Europu izmantos. Vašingtona zin, ko tai liks darīt un kādi Mūļi no tās vēdera tad izlīdīs Trojas vārtus atmūķēt un pilsētu dedzināt. **Mūļiem jau nerūp, ka viņi paši arī šajā „pilsētā” dzīvo.**

Ja Vašingtonai tas būs vajadzīgs, tad Latvijā notiks tāds pat „pavasaris”, kā Ziemeļāfrikā. Ja Vašingtona to gribēs, tad Latvijā būs tāpat, kā Ēģiptē, Lībijā un Sīrijā. Tad Latvijā būs bruņota opozīcija, sprāgs bumbas un CNN rādīs ievainotos un mirušos izpostīto Latvijas pilsētu ielās.

Katrā valstī tās iedzīvotāji dzīvo paši, bet valsts viņus sargā. Valsts, uzturot visa veida drošību saviem iedzīvotājiem, uztur valsts dibinātāju labklājību. **Svešvārdā tas ir protekcionisms.** Citu funkciju, mērķu un uzdevumu valstij nav. Garīgās, kultūras un saimnieciskās dzīves drošība tiek uzturēta caur to, ka valsts nepieļauj nevajadzīgu ārzemju spēku iejaukšanos savu iedzīvotāju dzīvē, uztur saprātīgu integrāciju starptautiskajā Garīgajā, kultūras un saimnieciskajā dzīvē, izdod valsts labklājību organizējošus likumus un veicina labas kaimiņattiecības kā starp iedzīvotājiem savā zemē, tā arī ar visiem kaimiņzemēs.

Valsts, tauta, iedzīvotāji, Garīgā, kultūras un saimnieciskā dzīve ir viens veselums. Valsts rūpējas par veseluma saglabāšanu un kopuma vairošanu. **Kopums vairo drošību.** Katras valsts citu dzīvju pamats ir tās iedzīvotāju apziņas, mērķu, dzīves izpratnes un rīcības saskaņotības vienotība, kas izpaužas kopīgajos Ideālos un saimnieciskās dzīves stiprumā. **Katra valsts rūpējas par savas saimnieciskās dzīves spēku un neaizskaramību.**

Saimnieciskās dzīves spēks ir tās pašprietiekamība. Pašprietiekamība nāk ar vispusību, tāpēc katra valsts vispirms rūpējas par savu iedzīvotāju vispusīgu nodarbinātību un apgādi ar pašas saimnieciskās dzīves labumiem un savas saimniecības vispusību. Tāda valsts cenšas pati ražot visu vajadzīgo un ar to apgādāt savējos.

„Savējie savējiem un savējo labā.”

„Vispirms savējiem, pēc – krājumos, bet, kas pāri mēram, to labam kaimiņam.”

„No kaimiņa neņemt to, ko var paši taisīt.”

„Pašu zeme dod visu patiesi vajadzīgo, svešais nes kārdinājumu.”

Valsts saimniecībā nevar būt konkurences ne starp savējiem, ne, vēl vairāk, ar svešiem. **Valsts saimniecība ir kompleksa labumu aprīte.** Kur kādam ir pāri palikums, tur tas tiek virzīts pie tā, kam ir iztrūkums. Valsts rūpējas par šīs virzības vispusību un savlaicību. Viss valsts iedzīvotāju sastrādātais un uzkrātais labums paliek valstī un vairo tās iedzīvotāju labklājību. Pārrobežu sakari ir pieļaujami tikai tik daudz, cik tie ļauj iegūt pašu spēkiem nesastrādājamo vai te nepieejamos, bet patiesi vajadzīgos resursus, un cik tas ir līdzsvarots ar pašu darba rezultātu pārpalikumu tirdzniecību.

Jebkuri pārrobežu sakari ir integrācija svešā ekonomikā, savu spēku lietošana svešas dzīves uzturēšanai. **Sava kopuma izputināšana un veseluma saskaldīšana ir valsts demontāža.** Tagadējā „Latvija” ir zeme, kurā ir demontēta tās valsts. Te tagad ēzeļojas un mūļojas.

Nevar būt runas par valsts saimniecisko dzīvi, ja tajā ir ārzemju banku klātbūtne. **Tas ir mūlisms tīrā veidā.** Ārvalstu bankas izsūc sastrādāto un uzkrāto uz savām zemēm.

Nevar būt runas par saimniecisko dzīvi tur, kur pērk ārzemju ražojumu. **Tas ir ēzelisms tīrā veidā.**

Nav ekonomikas valsts dzīvē tur, kur savējam ir jākonkurē ar savējo vai ar svešzemnieku par pasūtījumu. **Tas ir mūlisms tīrā veidā. Kur nav savējo sargāšanas – protekcionisma, tur ir mūlisms.**

Nav valsts ekonomikas tur, kur kompleksi eksistējošais (*enerģētika, transports, sakari, ražošanas un patēriņa cikli*) tiek sadalīti „brīvās sastāvdaļās” un starp tām tiek ielaistas tām konkurējošas vienības. **Tas ir idiotisms un noziegums pret savu zemi un līdzcilvēkiem.**

Nav valsts ekonomikas tur, kur ražošanas cikli, līdzekļi, jaudas un uzņēmumi, kā arī to saražotais pieder ārvalstniekiem. Nav valsts tur, kur ārvalstnieki var rīkoties saimnieciskajā dzīvē (*investēt – jo pašu nesastrādātais rada daudzkārt lielāku zaudējumu kā investīciju vai*

kredītu solītais labums) iepirkt vai turēt savā īpašumā zemi un citas vērtības vai ražošanas līdzekļus un dabas resursus, vai brīvi lietot savu uzskatu izplatīšanas iespējas. **Tas ir mūlisms tīrā veidā.**

Patiesībā katrai valstij pieder tikai viņas nekur neintegrētā ekonomika. Tikai neintegrētās ekonomikas apjoms dod patiesu drošību un ir patiesās ekonomiskās dzīves rādītājs. Tikai pēc tās var spriest par šīs valsts saimniecības spēku, augšupeju vai norietu. Visi pārrobežu ekonomiskie sakari ir pašmāju ekonomikas elementu integrācijas svešās ekonomikās un to darbs svešu ekonomiku labā – kalpošana to interesēs – ēzelisms tīrā veidā. Tā saucamā „drošības integrācija” – izdabāšana iespējamā agresora peļņas interesēm ir nodevu maksāšana – atpirkšanās un pilnīgas atkarības – Ēzelisma zīme. Tikai tās integrācijas, kuras notiek aiz laba prāta pārpalikumu utilizācijas vārdā, ir uzskatāmas par saimniecību veicinošām, **ja tās nenes svešu ideoloģiju, dzīves veidu un patēriņa ieradumu piemaisījumu.**

Pasūtījumi var izsīkt, mainīties intereses un tehnoloģijas, tāpēc strādāt eksportam ir atkarības radīšana un savas ekonomikas vājināšana. **Tas ir mūlisms tīrā veidā.**

Sava dzīvesveida un ražošanas mainīšana atbilstoši svešiem standartiem un piedāvātajiem produktiem ir **atkarības izraisīšana un ēzelisms tīrā veidā.**

Tāda integrācija ir netaisnības cēlonis un grauj abas ekonomikas.

Katrā ekonomikā pakalpojumu un preču cenas, algas – samaksa par padarīto (*vērtības ekvivalents*) un naudas vienība ir vienots veselums aprītē, stimulus un bremsēs, kas regulē kā patēriņu, tā piedāvājumu, un notur darbu **patiesi vajadzīgajos apmēros un pielietojuma veidos.** Tas ir Taisnīgums. **Taisnīgums ir tur, kur ekonomika kalpo sabiedrības attīstības mērķtiecīgam.** Katrs ieroču meistars zin, ka šaujamerocis, patrona un šī ieroča mērķis ir viens veselums.

Tā kā katra ekonomika atšķiras pēc sava ģeogrāfiskā novietojuma, klimata, zemes dziļi, augu un dzīvnieku resursu īpatnībām un to apdzīvojošās tautas mentalitātes (*tā tad, patiesi vajadzīgā*), tad ir skaidrs, ka dažādās ekonomikās ražotais atšķirsies kā cenā, tā darba daudzumā un vērtībā. Viens un tas pats ražojums vai pakalpojums būs lētāks vai dārgāks atšķirīgās ekonomikās, un tā tam arī ir jābūt, jo atšķirīgie tautu mentalitātēm un dzīves videi, ir jābūt atšķirīgām patiesajām vajadzībām. **Patiesi vajadzīgais ir lēts, bet par kārdinājumu dārgi jāmaksā.**

Var gadīties, ka valstī ar augstu aprites intensitāti dzīvojošs cilvēks nonāk pie zemas un lēnas ekonomikas pakalpojuma, kur tas, salīdzinot ar pircēja ekonomikas apriti, ir ļoti lēts. Tas, protams, ir visu Ēzeļu burkāns, par kuru viņi maksā ar savas ekonomikas netaisnības deģenerētās Cilvēku psihes radītajiem pašu ekonomikas krīžu un sabrukuma pātagas cirtieniem. Mūsdienās dzīvojošajiem liekas, ka ekonomika var būt tikai tāda, kāda tā mums tagad tiek šīs ekonomikas „zinātnieku” pasniegta. Tomēr tā nav. Ir divas lielas, atšķirīgas dažādu ekonomiku grupas.

Ir „Zirgu” – labklājības ekonomikas, kurās nemeklē peļņu. Tās ir dzīvotspējā un ilgmūžībā orientētas ekonomikas, kurās nemeklē straujo izaugsmi – lēnās ekonomikas, kuras balstās uz labklājības mantojuma uzkrājumu un Cilvēka iekšējās pasaules izaugsmi. Tajās centrālajā vietā ir Cilvēks un Cilvēkā notiekošās izmaiņas. **„Zirgu ekonomikas” virzītājs un attīstītājs ir Cilvēkā notiekošās kvalitatīvās izmaiņas – viņa kultūras izaugsme.** „Zirgu ekonomikās” kapitāls ir Cilvēcisko Vērtību un Cilvēcisko attiecību kvalitāšu kāpums un uzkrājums. **Tajās darba, ražošanas un patēriņa daudzums tiek uzturēts patiesi vajadzīgā apmēros.** Cilvēka dzīves jēga ir pašā dzīves Cilvēcīgumā un Cilvēcisko attiecību krāšanā un kopšanā.

Otrā ir peļņu meklējošo „Ēzeļu” ekonomiku grupa. Ar tās teorijām varat iepazīties tās „zinātnieku” un slavinātāju disertācijās, propagandas un mācību līdzekļos. Tās „labumus”

varat izbaudīt uz savas ādas, bet visu disertāciju un propagandas materiālu vērtību varat redzēt tajā, kas ar to notiek Jūsu acu priekšā.

Eiropa zonas radīšana un Latvijas uzskriešana uz šīs degošās kūts klāja (*ES ir neizdevies un tāpēc grimstošs Noasa šķirsts jeb Eiropas kultūras un saimniecības zārks*) ir „Ēzeļu” ekonomikas daļa, tāpēc tai nav nekādas dzīvotspējas – **nekādas manipulācijas nevar atjaunot dzīvību sprāguša Ēzeļa miesās**. Dzīvība ir atstājusi miesu atdzīvinātāju – Ēzeļa dvēseli. **Eiropu ir atstājis Radošais Gars**. Patēriņa un peļņas gars te ir uzvarējis un ieņēmis tā vietu, **tāpēc zūd pati ekonomikas esamības jēga**. Visas „Ēzeļu” ekonomikas velk dzīvību tik ilgi, kamēr vien tajās saglabājas kādi „Zirgu” ekonomikas atlikumi. **Tad, kad Ēzelisms nem virsroku pilnā mērā, tad tas pats sevi arī nobeidz**. Tāpēc jau Zirgi ar Ēzeļiem necinās – Ēzelis ir miris jau kopš dzimšanas mirkļa.

8. turpinājums

Ir tāds šamanisma pseidomīts par to, ka ar fiziskiem līdzekļiem varot iegūt Garīgas izmaiņas un ka viņu piedāvātajā veidā viegli varot iegūt to pašu, ko citi iegūstot smagi strādājot. Šamanisma galvenā – Cilvēku deģenerējošā cūcība ir tajā, ka „viegli iegūtais esot tikpat vērtīgs, kā smagā darbā nākušais”. **Visi šamaņi ir Ēzeļi**.

Darbs pret darbu.

„Katra tauta dzīvo pati” – tāda ir Zirgu tautsaimniecība.

Zirgu tautsaimniecība noturas līdzsvarā, tāpēc, ka ievēro Taisnīgumu.

Taisnīgums uztur dzīvībā.

Atkāpes no Taisnīguma pieved Nāvei.

Robežu vājināšana ir nodevība un Mūļu sazvērestība. Apkārt vazāšanās, pārdošanās svešā darbā, svešas izglītības baudīšana un savā zemē iegūtā iztirgošana svešumā ir savas tautas nodevība un ēzelisms tīrā veidā. **Savas zemes nesargāšana, brīvas vaļas došana Ēzeļiem un Mūļiem ir pietiekams iemesls, lai tāda tauta, valsts un populācija šajā zemē beigtu pastāvēt.**

Saprātīga pārrobežu integrācija var būt derīga tikai tai ekonomikai, kura ir stipra pati par sevi arī bez šīs integrācijas, bet nekāda integrācija pati par sevi nevienu ekonomiku veicināt nevar. Ja tai trūkst integrācijas ceļā iegūstamo resursu, tad tā ir zīme par kļūdām plānošanā – ēzelismu, nepilnībām saimnieciskās dzīves organizēšanā – mūlismu vai šai zemei un tautai neatbilstoša attīstības ceļa – dzīvesveida izvēli.

Tas, ko uzdod par „Latvijas ekonomiku”, ir citu valstu ekonomikās integrētu ražošanas un patēriņa jaudu elementu. Nozaru „uzplaukums” vai „noriets” atspoguļo stāvokli, kāds tas ir integrējošajās ekonomikās. Orientācija uz integrāciju Gejropā, tās investīcijām un eksportu uz to, pati par sevi jau ir mūlisms tīrā veidā – sevis nolikšana pilnīgi atkarīgā stāvoklī no apkārtējo apstākļu kaprīzēm.

Mūļu stulbums un Ēzeļu spītība ir gan tajā, ka viņi domā uz Gejropas un eiropa bagātības lielumu un stiprumu – uz tā mūžīgumu, gan tajā, ka atmiņā spēj noturēt tikai to, ko vakar ēduši un šodien, tāpat kā vakar TV un radio kladzināto, bet kādu nākotni tālāk par rītdienas siena klēpīti neredz, gan tajā, ka “nauda nesmird”, gan tajā, ka “kur man silti, tur manas mājas”, gan tajā, ka ja būs jāizvēlas būt Cilvēkam trūkumā, vai ļopiņam šodien siltākā kūtī, viņi novilks Cilvēka dvēseles ietērpju un lopa ietērpā dosies uz kūti un tālāk arī uz kautuvi un ādu ģērbtuvi. No Padomju laikiem pāri robežai lūrēdami, viņi ir iedzinuši sev galvā naglu par to, ka „Rietumos ir leiputrija”. Viņi visu laiku skaita, kādi labumi no tās nāks un nekad nebeigsies. Viņi domā, ka Rietumos labumi no gaisa krīt un jāspēj tikai tos laicīgi pacelt. Apmūļotie Ēzeļi domā, ka rietumu maizītēm nav garozu. Viņiem liekas, ka no turienes nāk tīri un mazgāti burkāni, ka uz tiem nav acīm neredzamu parazitāru oļiņu un ka tos nepiesārņo visāda veida indes un atkarības izraisošas narkotikas.

Viņi nesaprot, ka Rietumu „Zelta lietus” bija tikai tāds pamuļķīšu acu apmāns – teātra butaforija. Rietumi nebija ne gudrāki, ne izglītotāki, ne stiprāki, ne labāk organizēti, ne strādīgāki. Tajā laikā, kad Rietumi „auksti karodami” dzīvoja uz parāda (*viss „Rietumu labums” nāca no parādu taisīšanas brīvības un pārdošanās desās par šiem parādiem*). **Jūs dzīvojāt „aukstā kara” apstākļos sava reālā darba un tajā sastrādātā apmēros.** Ja nebūtu Rietumu priekšā bikses nolaiduši, tad tagad Jūs būtu ar tām reālajām vērtībām, kuras bija sastrādātas, Rietumnieku „desu” kaudžu vidū. Jūs jau bijāt „aukstajā karā” uzvarējuši viņus, bet viņi bija Jūs ideoloģiski **sazombējuši. Tagad nu ir jādodas uz desu cehu kopā ar saviem sazombētājiem – Rietumiem.**

ES, kā ierocis cīņai ar PSRS savu lomu ir zaudējis. Tagad Vašingtonai no tās nekāda labuma vairs nav – tikai konkurence un liekas klapatas. Vašingtona nav ieinteresēta ES un eirozonas saglabāšanā. Tieši otrādi, nogremdējot Eiropu ar visu eirozonu, Vašingtona tikai iegūtu no tā. Tad, kad kāds aicina aizņemties no viņa naudu un sākt dzīvot uz parāda, aicinātājs jau ir izdomājis kā ar šī parāda atkarību viņš iznīcinās aizņēmēju un ko no tā iegūs. Radot ES, ASV jau zināja, kā viņas pašas to arī iznīcinās. ASV bija plāns. Maršala plāns. ASV plānu realizē. Mūļu Latvija šajā spēlē ir sīks bandinieks, kuram liek darīt melno darbu, lai pēc tam vajadzības brīdī upurētu lielākas figūras „noķeršanai”.

Aiz “Simtgades gaidīšanas” maskas Latvija tiek Gejropizēta un āmurikanizēta. TV un radio gānītajos padomju laikos Latvija bija simtreiz latviskāka kā šodienas “neatkarības” Gejrointegrācijas apstākļos. Tā ir tendence – atteikties no visa, kas apliecina Latvijas esamību. Tas nozīmē, ka Jums, mīļā tautiete, nebūs uz kuriem atgriezties – tādas Latvijas (*mūļuprāt*) drīz vien vairs nebūs. **Mūļi, brēkājot par krievušanas un no Krievijas nākošajām briesmām, „Gejropas projektu” kontekstos klusiņām iznīcina visu, kas vien ir latvisks un latviskumu nesošs.**

Mūļi rullē!

Mūļi ceļas, dzīvo un aizmieg ar ASV piesaukšanu.

Mūļi visu laiku grib būt Gejropieši.

Mūļi lepojas par to, ka ir karojuši svešās armijās par svešām interesēm.

Mūļi cenšas atbrīvoties no visa, kas viņiem atgādina to, ka viņi ir latvieši, tāpat kā kādreiz viņi gribēja būt vācieši. Tādus tad saukāja par „kārklū vāciešiem”. Šie tad nu tagad būtu „alkšņu angļi” vai „balanda amerikanus”?

Mūļiskajiem senprūšu pēctečiem ir kauns būt tiem, kas viņi ir. Viņi grib tērpties svešās spalvās – nu kaut vai palīst zem svešiem lesbietes brunčiem vai ielīst melnā caurumā. Tie, kuri kādreiz, kļūdami par laupītājiem, atteicās no savas tautas un kultūras, to dara atkal, atkal un atkal. Tauta, kultūra un virsvadība ir Mūļu lielākais ienaidnieks – viņu mūļiskuma atgādinātājs.

Tā ir diagnoze un pašiem sev izrakstīts spriedums.

Ir īsta vēsture un neīsta – mākslīgi, ārēji, manipulatīvi veidota pseidovēsture.

Īsta vēsture ir dabisko Cilvēka iekšējo un sabiedrisko attiecību attīstības procesu iekšējā jēga – saturs, kurš slēpjas aiz ārējās notikumu čaulas.

Pseudovēsture ir dabisko attīstības gaitu kropļojošu ārēju – apskatāmajai sistēmai un tās evolūcijai svešu ietekmju radītu notikumu jēga un iekšējais saturs, kurš slēpjas aiz ārējās notikumu čaulas.

Katrs Cilvēks, tāpat kā sabiedrība kopumā, ir sintētisks organisms, kurā atšķirīgu orgānu un sistēmu veidotas fiziskās daļas ir savienotas ar tikpat atšķirīgām psihiskajām un Garīgajām daļām. Katram orgānam, sistēmai un savienotajai daļai ir savs dzīves ritms, vajadzības un tieksmes. Tāpēc, lai to visu noturētu vienā veselumā, ir vajadzīga kopīgo dzīves

jēgu – labumu uzturoša vadība. **Šī vadība uztur savstarpējo derīgumu.** Ar to dabiskā – īstā vēsture atšķiras no pseidovēstures.

Savstarpējā derīgumā zemākais kalpo augstākā interesēm, bet augstākais rūpējas par zemākā labklājību. Pseidovēsturē ar manipulatīvu ietekmju palīdzību kādu sistēmas daļu vai visu sistēmu piespiež sākt darīt to, kas nav šīs sistēmas iekšējās dzīves jēgas – derīguma robežās. Pseidovēstures manipulatori nekad nerūpējas par Cilvēka vai manipulētās sabiedrības labklājību. Viņi to **izmanto** tikai un vienīgi savu savtīgo – sistēmai svešu mērķu sasniegšanai.

Īstajā vēsturē katra rīcība – notikums nāk no pašas sistēmas būtības – uzturēt visu savu daļu labklājību. Augstākās – vadošās daļas tādā veidā realizē savu vēsturisko misiju – **turpināt kultūras tradīciju, veicināt tās dzīvīgumu un savlaicīgi papildināt to ar tradīcijas gultnē esošām pilnveidojošām idejām un ierosmēm.** Zemāko daļu dzīves impulsi un reakcijas nāk no šo daļu būtības, iepriekšējās vēstures gaitas un agrāk asimilētajām vadības ierosmēm.

Pseidovēstures manipulatori atdala zemāko no augstākās vadības, apelējot pie zemāko daļu pragmatiskajām – zemākajām eksistenciālajām interesēm un **sagroztas romantikas – pseidomītiem.** Vēlāk no zemākās daļas cenšiem veido zemākās daļas ideālus nesošu un propagandējošu pseidointeliģenci un svešai varai iztapīgu pseidovaru – vadību. Pseidovēsture vienmēr tiek veidota ar to cilvēku rokām, kuru iekšējais dvēseliskais saturs tālu atpaliek no viņu pretenzijām uz darbībām, kuras viņi šīs atpalcības dēļ nevar veikt.

Īstā vēsturē vienmēr ir iekšējā augstāko daļu **vadība**, kura **nāk par labu visam kopumam.**

Pseidovēsturē vienmēr ir ārējo spēku **manipulācijas**, kuras **sašķeļ kopumu un tā daļas manipulē savās interesēs.**

Tā kā vēsture ir notikumu iekšējais saturs, kurš, neskatoties uz ārējo notikumu šķietamo pretrunīgumu, paliek nemainīgs visā vēstures plūdumā, (*ir notikumu kopsaucējs*), tad **vēstures būtība tiek paskaidrota caur Mītu.** Mūsdienu cilvēku apziņā ir izkropļota Mīta jēdziena būtība. Tagad mītam piedēvē melīga vai patiesībai neatbilstoša izdomājuma dabu. Tomēr tā nav – **mīts ir tāds Realitātes izklāsts, kurā uzsvars tiek likts uz simbolu mijiedarbību ar notikumu izpratni kolektīvās apziņas līmenī, kam pakārtojas personiski individualizētā apziņa.** Mīts pilda divas funkcijas:

- Mīts sniedz ieskatu vēstures gaitā.
- Mīts apvieno vienā veselumā atšķirīgās cilvēciskās būtnes vai sabiedrības daļas, ļauj katrai daļai saprast, samierināties un apvienoties ar citām – turpināt iesākto vēsturisko gaitu – **apvieno iepriekšējo kultūras tradīciju gultni ar ierosmēm un vienlaicīgi sargā no svešām manipulatīvām ietekmēm.**

Pseidovēstures manipulatori manipulē ar pašu radītu pseidomītu palīdzību, kuri aizstāj patiesās vēstures mītus ar citiem – vēsturi kropļojošiem, to neīsti atspoguļojošiem un tai svešā gultnē ievirzošiem. Radot pseidovēstures mītus, tiek radīta jauna vēstures gultne, ar kuru aizstāj sabiedrības īsto – dabisko vēstures gultni, un **tā iegūst iespēju veidot notikumus, kādi nebūtu iespējami dabiskajā vēstures gultnē.** Tādā kārtā Īsto vēsturi no pseidovēstures varam atšķirt pēc šīm trim pazīmēm.

Pirmā ir vadība vai manipulācija.

Otrā ir kopīgais labums vai pretnostatījums sašķeltībā.

Trešā ir mītu kalpošana pašas sabiedrības vai svešām interesēm.

Katra Cilvēka dzīvē ir mīts, kurā viņš par sevi stāsta citiem un kuru viņš pats sev ir pieņēmis par savas vēstures gultni. Tas ir tas, kā viņš saprot sevi, savu rīcību un notikumus ap sevi, vai kā viņš vēlētos tos redzēt un pasniegt citiem. Mīta robežās atsevišķi notikumi var tikt neuzverti, ignorēti vai sagrozīti kā tīši, tā netīši, bet tas vienmēr notiek esošā mīta ietvaros un

tā uzturēšanai, kurā nav svarīgas daļu saskaņas, vai, tieši otrādi – to pretrunīgums. Galvenais ir, lai mīts turpinātu savu plūdumu savā dabiskajā gaitā. Upe vietām ir šaura, vietām plata, te ātra, te lēna, te sekla, bet tur pilna dzelmēm un tajās esošajām siekstām, līkumo pa labi un pa kreisi, bet brīžam pie kāda nosprostojuma pavisam nostājas, tomēr tā vienmēr ir tā pati upe.

Tikai tad, kad tā ir ievadīta citā – mākslīgi veidotā gultnē, kura **upi** noved citā, no dabiskā tecējuma atšķirīgā vietā un apstākļos, tā ir jau cita **Upe**. Ja tādas **upes** tecējumu atbrīvo no mākslīgiem manipulatīviem šķēršļiem (*pseidomītiem*) un ļauj tai atgriezties tās dabiskajā plūduumā, tad tā atkal ir tā pati **Upe**. Tur, kur ir notikusi manipulatīva iejaukšanās, **Upe** sadalās divās daļās – redzamajā **neīstajā kanālā** (*novadgrāvī*) un īstajā, citiem neredzamajā **Pazemes Upē**, kura turpina savu īsto gaitu, lai vēlāk atkal izlauztos virspusē tur, kur ir tās īstā vieta un plūdums. Tieši tāpat jāraugās uz sabiedrību, tautu un Kultūru dzīves plūdiem (*Upēm*) un to mītiem.

Visa Latvijas vēsture (*kura, pēc vēstures mācību grāmatām spriežot, it kā sākas ar m.ē. 12.gadsimtu*), tāpat kā Eiropas un Eirāzijas, pasaules „vēsture” ir viens liels pseidomīts, kurš ir izveidots vienas noteiktas ideoloģijas un tās veidotās „zinātniskās” pieejas kanālam – Cilvēces attīstības vēstures skaidrojuma uzturēšanai. **Visa Latvijas „vēsture”, kādu to pasniedz, ir Ēzeļu pseidomīts.** Ja uz to paraugās pietiekami vispārīgā veidā, tad tas ir žīdu „raudu mūra” latviskots „vaimanu mīts” – no pasaules vēstures konteksta izrauts gabals, kurš kaut kā savieno kā no gaisa nokritušo „vācu” un baznīcas klātbūtni un to grēku darbus mīlo un labo – balto un pūkaino „zemnieku tautas” Ēzeļu mocīšanā. Tai pat laikā tas kautrīgi apiet pašu Ēzeļu „nokrišanu no gaisa” tieši šajā vietā pie Baltijas jūras, vien kaut ko nočukst par prūšiem, leišiem un latviešu ciltīm, to radniecību un savām indoeiropiskās kultūras saknēm. Melots jau nav – lielākajai daļai tautu Eiropā ir indoeiropiskas saknes. Tomēr tas nekā neizskaidro, no kurienes te uzradās šīs trīs „brāļu tautas”.

Ēzeļi apcer savu verdzību tajā, kur to saskata – ārējos notikumos, neaizdomājoties (*nevēloties redzēt*) par savu iekšējo verdzību – vergu dabu, vergojot saviem netikumiem, kuri ir piesaukuši, ieviesuši un uzturējuši ārējo atkarību no pašu piesauktajām vēsturiskajām realitātēm. Savas nebrīves cēloņus tie saskata visā – ģeogrāfiskajā novietojumā, stīprajos kaimiņos, viņu savstarpējos karos – visā tajā, ko citas tautas sauktu par Dieva dāvanām un savu panākumu atslēgām. Savas nebrīves važas viņi nesaskata tajā, ka viņu Ideāli vienmēr ir bijuši pārāk piezemēti, mērķi sīki, bet Debesis tik zemas, ka, Ziemeļmeitu lūkojot, tajās var karoti iespraust.

Ēzeļi vienmēr ir apraudājuši savu vēdera brīvību, bet nekad nav cēlušies Gara brīvības spārnos. Tieši otrādi – vienmēr ir izsmējuši un noskauduši zemē tos, kuri ir uzdrošinājušies mūzu pavadībā sēsties Pegaza mugurā. Ēzeļi domā, ka Gara dzīvei ir kāds sakars ar pirti, miesas labklājību, bērnu dzimšanu, labiem ienākumiem vai dvēseles komfortu siltu čību omulībā – labu zarnu darbību, sēžot vienu stāvu augstāk par savu kaimiņu.

Nevienā sevi cienošā tautā viņas Lāčplēsis nebūtu alus bundžas saturs. Tieši tā ir šīs ēzeliskās dvēseles tilpuma un vēsturiskās vērtības zīme – “latviskuma mēri”.

Puslitr alus.

15 minūtes vēderā.

Izkaušanās radu godos.

Baltijā nākas runāt par divām vēsturēm – diviem Mītiem – divām Upēm un to gultnēm.

Pirmā ir Baltu Teitoniskā vēsture, kādu dzīvoja šeit ienākušie protogrieķi – ķelti, kuri te somugrisko tautu pierobežā uzturēja Ārisko kultūru. Tā ir senā Baltu kultūra un tās

vēsture – šīs vēstures mīts, un tagad jau tā **Pazemes Upe**, kura lauztin laužas virszemē – pienācis tās Saules Laiks.

Tam mežonīgi pretojas Ēzeļu un Mūļu mīts. Ne velti tas piesauc savas ideoloģijas dogmas un **svin tumsas, netīrības, analfabētisma un māņticības gadsimtu – viduslaiku svētkus.** Cita nekā – par tiem agrāka, gaišāka, zinošāka, cēlāka un tīrāka – starojoša jau tiem nav ko svinēt. **Ēzeļu vēsturē nekā tāda nav.**

Viņiem patiešām baznīca un „vāci” atnesa ja ne kultūru, tad vismaz jel kādas cilvēciskas sadzīves un sabiedriskas organizētības normas.

Otra vēsture – tās gultne un mīts ir šeit 7.gs. ienākušo no Britānijas un Skandināvijas padzīto laupītāju baru – „senprūšu” dzīves notikumi, kuri līdz kādam noteiktam brīdim atradās savā dabiskajā gultnē un plūdumā.

Pirmā ir Zirgu vēsture un Zirgu Mīti, bet otrā ir Ēzeļu vēsture un Ēzeļu mīts, kurš pārklājis (daļēji aizguvis) Zirgu Upes plūdumu un viļņojumu. Zirgu brīvības Mīts ārēji (*attāli*) izskatās pēc Ēzeļu patvaļas (*izdabāšanas iekārēm*) mīta, tāpēc tas piesavinās sev derīgās Zirgu Mīta daļas un sagrozītā veidā tās integrē savos Ēzeļu Mītos.

Te nu nākas runāt par diviem Ēzeļu mītiem. Pirmais ir viņu patiesās dzīves mīts – neizglītotu un apkārt notiekošā nesaprotosu zemnieku – vēlāku pilsētnieku mīts, bet otrs ir manipulatoru vēlāk veidots pseidomīts. Šis pseidomīts mēģina krustot Zirgu ar Ēzeli – Baltu ar „senprūsi”, tā iegūstot pretdabisku Mūli – „Latviešu cilšu, klaušu laiku mocību un jaunāko laiku brīvās Latvijas vēsturi”.

Šī „vēsture” ir paņēmusi **Ēzeļu interpretētus Zirgu ideālus un saglabājusi Ēzeļu vaimanu mītu,** kurā šīs vaimanas vieno visus laikus no 12.gs. līdz mūsu dienām. Mainās pātagas turētāji un cilātāji, bet nemainās burkāna saturs un attālums no Ēzeļa mutes, tāpat nemainīgas ir uzpūtīgā Ēzeļa domas par savu „izcili kulturālo” dabu, kura viņu „paceļ pāri visām citām tautām” – tipiski žīdīskis komplekts ar čigānisku elementu piejaukumu – „senprūsiskais ieraugs”. Tai pat laikā ir dziļdomīgs klusums par laiku līdz 12.gadsimtam. **Tas laiks un tā darbi nekā neiekļaujas tagadējā „vaimanu mītā” – tas atņem vaimanu jēgu, jo saka – ko sēsi, to pļausi.**

Anglosakši, veidojot sev patīkamu kolonizējošu un valstis novājinājošu pseidovēsturi, talkā ņēma arī pseidomītu veidošanu tām Eiropas tautām, kuras pakļāva savām manipulācijām – vājināja vai izmantoja citu vājināšanai. Pseidomītu veidošanu vienmēr sāka ar „jaun(*etniskā vienība*)” kustības radīšanu, tās „vaimanu mīta” aktualizēšanu un kultūras pretnostatīšanu citām, un teritoriālu pretenziju izveidošanu. Katra tāda pseidomīta mērķis bija esošo valstu vājināšana, sašķelšana un sagraušana vai pakļaušana savai kontrolei, ar mērķi tās vēlāk izmantot pret kādām citām valstīm.

Latvija nebija izņēmums. Tāpat **tika inspirēta Jaunlatviešu kustība.** Tāpat, kā tās sastāvdaļa, vēlāk šī pseidomītu gultnē tika mākslīgi izveidota **it kā kādreiz esošās reliģijas atjaunojums – pseidoreliģija – „dievturība”, kura tagad strauji pieņem savu īsto vulgāras māņticības un lēta šamanisma formu.** Tāpat notika latviskuma pretnostatījums krieviskumam – kādas īpašās latviski ēzeliskās kultūras atšķirību meklēšana un akcentēšana, kuras to iezīmēja it kā atšķirīgu no krieviski ēzeliskās kultūras. (*Šie procesi kopīgi visām teritorijām, kuru resursus anglosakši izmanto cīņai ar Krieviju. Visspilgtāk to šodien redz Ukrainā. Viens un tas pats mīts tiek tulkots un iegalvots visās anglosakšu skartajās teritorijās. Brīnums, ka “latvieši” vēl nestāsta pasaciņas par to, ka viņi ir Baltijas jūru izrakuši un visas citas tās blēņas, ko Ukraini tagad pieraksta sev.*)

Pilnīgs absurds – visi kultūras darbinieki, mūziķi, gleznotāji un skolotāji mācījās vienās un tajās pašās mācību iestādēs, pie vieniem un tiem pašiem profesoriem, sekoja tiem

pašiem ideāliem un atšķirīgos rokkrakstos risināja vienas un tās pašas problēmas – nesa to pašu saturu. Kultūra nav forma. Kultūra ir formas saturs – tie savdabīgie ierobežojumi, kuri formē vēstures gaitu. **Kultūra ir Vēstures krasti un zem ūdens neredzamā gultne, kura saviļņo Upi.** Par kultūru atšķirībām var runāt tur, kur ir reliģiju atšķirības. Ir Druīdu kultūra, budiskā, vēdiskā, sintoiskā kultūra un daudzas citas pseidokultūras, kuras nav kultūras pēc savas iekšējās dabas. Tas, ko uzdod par atšķirīgām kultūrām, ir **tradīciju (dialektu) atšķirības vienas kultūras (valodas) dzīves aspektos.** Kultūras aspekts – tradīcija pielietojumā ir tā pati kultūra citā skatījumā un materiālā, bet ne kāda cita kultūra.

Tika sildītas separātisma tieksmes un, izdevīgā brīdī, Krievijas vājināšanai arī izmantotas. Pēc „vairumnieku” („boļše” ir vairāk - demokrātija), tā tad „demokrātiskā” apvērsuma Krievijā, Latvijā tika atrasta saujiņa marionešu, kuras piekrita Anglijas mudinājumiem radīt latvisko Mūli – **pasludināt angļu interesēm kalpojošu „neatkarīgas” Latvijas valsts dibināšanu.**

Mūli tāpēc, ka Ēzelis – vergs ir pašā Ēzeļa būtībā, bet Zirga brīvība ir Zirga būtībā. Ēzelis, savu brīvību pasludinājis un staļļa daļu privatizējis, nekad nevarēs vadīt savu dzīvi atbilstoši Zirga dabi un brīvībai – sadarbībai, savstarpējai kalpošanai un derīgumam, vadībai. Ēzeļa daba Mūlī vienmēr tam liks palikt savu iegribu pātagas un burkāna vergam. Ēzeļi iedomājoties sevi par Zirgiem (brīvībā) esam, nekad nevarēs dzīvot Zirgu dzīvi, tāpēc, ka ir un paliek tikai un vienīgi Ēzeļi, lai arī kādas deklarācijas un proklamēšanas taisītu. **Tāpēc Anglija, Ēzeļiem liekot rīkoties kā Zirgiem, izveidoja sev paklausīgu Mūli.**

Arī visā tālākajā, kā bermontiādē, tā vēlāk līdz mūsu dienām šis “latviskais” Mūlis vienmēr palika paklausīgs anglosakšu darba lopiņš, kurš kalpo Krievijas vājināšanai. Protams, ka arī mūsu dienās neauglīgais Mūlis uzvedas kā Mūlis – nekas jēdzīgs tur nesanāk no tās brīvo Zirgu dzīves – brīvības, neatkarības (*kuru nesaprot un neprot izmantot*) un kultūras autonomijas, kuras vietu aizpilda visi rietumu mēsli un atkritumi. **Bez „krieviski impēriskajiem padomju laiku spaidiem” palikusi, šī tautiņa tūlīt pat steidzīgi izmirst un izkļūst svešumā.**

Uz jaunlatviskā pseidomīta bāzes tiek veidoti citi pseidomīti par „brīvās Latvijas” vēsturi un kultūru. **Tagad tāpat tiek veidoti „latviskās folkloras” un „dzīvesziņas” pseidomīti, kuros ASV speciālistu vadībā, atrauti no pasaules Garīgās Kultūras Avotiem un tradīcijas, bezjēdzīgā murgā sapiņķē visu, kas nu kuram prātā ienāk. Uz viena plaukta kopā ar visaugstākajām vērtībām saliek saslaukas, gružus un atkritumus. Rosīgie darboņi veido pseidomītus pēc savas saprašanas, ģīmja un līdzības. Lieki piebilst, ka arī to veido tie paši padomju laika censoņi un bez darba palikušie dažādu nozaru un valsts aparāta darbinieki, pat savecējušas aktrises.**

Mīti palīdz dzīvot.

Pseidomīti maldina, iaved strupceļā – noplicina un galarezultātā vājina sazombēto Cilvēku un kolektīvo apziņu – atņem radošo dzīvību.

Pseidomīti ir mūlisms.

Aiz katras Ēzeļu kustības un darbības ir pragmatiskas intereses, bet nekad tā nav romantiska trauksme. Ēzelis nedarīs neko, ja tas viņu netuvinās burkānam. **Ēzeļi var būt „mākslinieki”, „mūziķi” vai „politiķi”, bet viņi vienmēr būs pragmatiski – savas „mākslas”, „mūzikas” vai kāda cita ražojuma pārdevēji,** kuri tā vārdā var arī iet politikā un veidot savai precei izdevīgus apstākļus – likumus, partijas un savienības. **Gejropas ES ir liela Ēzeļu un Mūļu kūts.**

Ēzeļi vienmēr iebildīs pret to, ka kāds par velti dāvinās to, ko viņš pats grib pārdot, ja vien viņš nav izdomājis, kādu labumu sev gūtu no tādas „labdarības” vai „brīvprātības”. Aiz katras Ēzeļu separātisma vai savienībās stāšanās kustības ir prozaiski pragmatiskas intereses.

Ēzeļiem nepiemīt Zirgu romantisms.

Zirgu mīta ietvaros nav iespējama eiro ieviešana.

Eiro ir Ēzeļu mīta interpretācija Mūļu izpildījumā.

Eiro ir Ēzeļa neatkarības izpratne.

Ēzelim būt neatkarīgam nozīmē grauzt vairāk burkānu un tad, kad (vienmēr) pašam gribas, nepieliekot pūles to audzēšanai. Tādas leiputrijas sasniegšanas vārdā Ēzelis ir ar mieru paciest kādas neērtības un īslaicīgi – „vēl šo mazo reizīti” papūlēt.

Latvietis līdz šai dienai visur iet ar „senprūsisko” – „Nost kungus – es pats gribu būt kungs”, „Mēs (*paši*) gribam būt kungi šai zemē” saukli mutē, bet ēzelisko dvēseli darbos – to vada „vagara vēders un kalpa prātiņš”.

- Ar muti Rīgā, ar darbiem aizkrāsne.

Kungi ta' kungi – lai jau būtu, bet ir liela starpība, ko ar to „kungu” domā viens vai otrs – Zirgs vai Ēzelis. Zirgam būt par kungu nozīmē uzņemties rūpes un atbildību par līdzcilvēku labklājību, bet Ēzelim tas nozīmē piekļūt burkānu kaudzei – naudai, mantai, sev patīkamam likumu rakstīšanai un to izpildei pēc sava kalpa prāta sava vagara vēdera priecēšanai un iekāres apmierināšanai. Ēzeļiem tas nozīmē biezo uzbiezēšanu un lieso liesēšanu.

„Brīvajā Latvijā” tas nozīmēja partiju ķiviņus, nabadzīgo un tobrīd badā mirstošo poļu un latgaļu nostrādinašanu par baltu velti, un pašiem katra vājākā kajām mīdīšanu. Ja žīds žīdu velk un stutē, tad katra latvieša pirmais gremdētājs ir kāds cits latvietis. **Lai „pirmā Ēzeļu Latvija” nepajuktu pavisam, bija jānāk vienam Zirgam, Ulmanis vārdā, un jāiedibina te kaut kāda neliela Zirgu kārtība.**

9. turpinājums

Tagad āmurikāņi ir parūpējušies, lai šoreiz te neviens tāds Zirgs vairs parādīties nevarētu.

Tad, kad anglosakšu darbības noveda pie Otrā pasaules kara ar visām no tā izrietošajām sekām Latvijai, tad nu visi atcerējās labos Ulmaņlaikus, un to vien tikai runāja, kā par savu brīvu Latviju, ar to domādami to, ka, lūk, Ulmaņlaikos visa esot bijis papildnam, bet tagad uz Krieviju izvedot, un to, ka okupanti te savas rūpnīcas saceļot (*industrializē – investē, par ko tagad Saeimā un ministru kabinetā katru dienu spriež – kā dabūt šurp šos investētājus – ko vēl viņiem pārdot un kādus te uz dzīvi nomitināt*), paši dzīvojot, mums mūsējo noēdot (*Ulmanis to pašu mūsējo eksportēja – kas esot bijis labi*) un kultūru baudīt neļaujot.

Tad katram bija skaidrs, ka krievi esot sliktie, latvieši – labie, bet zālīte viszaļākā ir tur, rietumos – tūlīt pat aiz šī pagalam neciešamā žoga, kurš mūs pie šīs mīkstās jaukā zālītes – oh, sorry – burkāniem nelaiž. Tad katram Ēzelim bija skaidrs, ka te žoga šajā pusē ir visi dadži, bet viņā pusē tik burkāni vien, tik burkāni vien, un, ja nu kaut kādas smiltiņas arī pieķērušās, tad mēs jau būsim tie gudrākie un visus vagarus ap stūri apvedīsim.

Mēs, padomijā rūditie Ēzeļi!

Padod tik šurp to neatkarību!

Tad tik mēs pasaulei rādīsim, kas ir letiņi!

Tad tik mēs bariem un pilniem milzu kuģiem un lidmašīnām uz savu dārgo dzimteni nu atpakaļ brauksim, un te savu kultūru godā celsim!

Mēs paši būsim kungi šai zemē!

Labs burkāns Ēzelim.

Ne nu cēla, ne rādīja, ne mājās brauca, ne kultūroja. Gaidīja lielu burkānu grozu katram priekšā noliktu, bet kad saprata, ka pašiem tik vien ir, kā Ēzeļa ambīcijas un skaļā balss, bet burkānu vagā pašiem būs jājūdzas Zirgu darbā, par ko lielu daļu Saeimā ietikt gribētāju no tribīnēm būs jānosper nost un „Amerikas onkuļiem” durvis jāparāda (*kā ātrāk no Latvijas izbraukt*), tad pakustināja ausis, žēli noīdējās, pagrozījās, pačakielojās un, čemodānus sakravājuši, pulciņiem vien klidzināja uz **Angliju**, aizjūras zemēm prom – tur tomēr burkāni esot lielāki. **Tā arī ir visa tā „no padomijas ļaunuma impērijas verdzības izkļūšanas” īstā būtība un aiz skaistajiem vārdiem slēptais īstais mērķis – naudiņa, skuļa pliknītis žurnālā, čučīņa, bohēmiņa un brīva vaļa uzspļaut savam tuvākam.**

Tas, ko Ēzeļi saprot, ar vārdu „kungs”.

Tas, ar ko Ēzelis vienmēr parāda, ka ir un paliek tikai Ēzelis.

Un te nu mēs esam nonākuši pie pretrunas. Pretruna ir starp vecajiem – „karstajiem” Ēzeļiem un jaunajiem – „remdenajiem”. Katra paaudze, nākot pasaulē to uztver kā normu – tajā esošo kārtību pieņem kā savu un to turpina. Šī – **iesāktā ceļa turpināšana nodrošina paaudžu vienotību un jaunās paaudzes unikālo spēju integrēšanu esošajā sistēmā, tās turpināšanu, pilnveidošanu un stiprināšanu. Tas nozīmē arī kolektīvās apziņas kvalitāšu** – sapratnes, niānsētības, dzīvīguma un vēsturiskā dziļuma – pieredzes pielietojamības spēju – **saprātīgas rīcības pastāvīgu pieaugumu.**

Tādā ceļā tauta kļūst gudrāka un dzīvotspējīgāka, bagātāka un kuplāka.

Taču 90-tajos gados notika straujš pagrieziens. Dzimstošā paaudze, pieņemot to par normu, virspusēji saglabājot veco „karsto” Ēzeļu tieksmi pēc „kungošanas”, savā dziļākajā būtībā to redzēja pilnīgi citādi – „vēsi”.

„Karstums” vai „vēsums” ir attieksme pret šo zemi un notiekošā vērtējumā.

Ja vecie „karstie” gribēja paši būt kungi **šeit**, tad jaunajiem „vēsajiem” ir **vienalga kur „kungot”**, ja tikai var „kungot” vispār. Ja vecie pārdzīvo par svešo kungu „kungošānu”, tad jaunie no tā neko lielu neiztaisa. Vecajiem “kungošāna” nozīmē labāko Padomju rūpniecības, lauksaimniecības, zinātnes, izglītības un Kultūras sasniegumu saglabāšana un tālāk attīstīšana nacionālo interešu gultnē. Tad jaunajiem “kungošāna” ir brīva iespēja korumpēties, ekonomikas, rūpniecības, lauksaimniecības, zinātnes, izglītības un Kultūras sasniegumu likvidācija, pilnīgu nacionālo interešu nodevību un ar neko neierobežotu personību deģenerācija. Tā vēl būtu pusbēda. **Jaunie „vēsie” Ēzeļi tikai turpina savu vecu iesāktu kārstīšanos pēc Rietumu labumiem – tajā viņi ir vienprātīgi ar vecajiem, bet vecie gribēja tos labumus šeit. Jaunajiem tas nav svarīgi. Galvenā atšķirība ir novērtējumā, prasībās un izglītībā.**

Vecie ir baudījuši labu (*kaut arī nenovērtētu un pašu apspļaudītu*) izglītību, bet jaunie ir apmuļļāti nekur nederīgajā. Jaunajiem ir pilnīgi sazombētas smadzenes – **viņi pieņem par labu to, kas viņus nobeidz.** Vecie notiekošo vērtē negatīvi, bet jaunajiem liekas, ka viss notiekot, kā tam esot jānotiek – tāda esot modernā pasaule – augšot un attīstīšoties viņu leiputrija – jaunās tehnoloģijas, kas esot jauno „vēso” burkāni, banāni un čuča.

Galvenā plaisa „pilsoniskās sabiedrības” apmiglota un narkotizētajā kolektīvajā apziņā iet pa šo – novērtējuma un mākslīgās – virtuālās realitātes līniju. **Tas, kas vieno visas paaudzes un visus cilvēkus, bērnus, vecākus un visas dzīvās būtnes, ir visu esamība vienos un tajos pašos Dabas likumos, ritmos un to veidotajā pasaulē.** Tajā visi elpo, Saule spīd visiem, lec vienlaicīgi kā tēvam, tā mātei un bērniem. Apkārt ir tā pati vasara, rudens vai ziema.

Rainim un visiem līdz šim Indulis bija latvietis, bet Ārija – vāciete. Tas, ka viņa ir vāciete, bet viņš – latvietis, sev līdzī nes visas abu tautu vēsturiskās attiecības un lugas saturisko vēsturisko mezglu. Rainis pieņem, ka visi skatītāji zin šīs attiecības un varoņu tikšanās brīža apstākļus. **Tikai šajā Raiņa pieņēmumā un varoņu ienesto vēsturisko**

attiecību kontekstā luga ir jēgpilna tās skatītājiem. Ar to Rainis un skatītāji ir viens veselums.

Tagad Indulis var būt arī nēģeris, bet Ārija – bērzu slota, caur kuru psihiski vai kā citādi „apsveicami un atbalstāmi” slims režisors stāsta par „dzimumu lomu maiņas skaistumu”. Tagad katrs skatās savu seriālu, katrs runā savā valodā un domā savos jēdzienos. Tagad internetā nav rīta, vakara, pusdienas un pusnakts. Vairs nav attālumu, perspektīvu un to radīto procesu ritmu un ilgumu. **Viss ir visu laiku tepat, tagad – kā katrs grib, un tai pat laikā nekā.**

Nosaukums ir tas pats, autors (*it kā*) arī, bet tagad starp **tiem, kuri Indulim un Ārijai līdzpārdzīvoja līdz šim un tiem, kuri to skata tagad**, ir nepārvarama plaisa. Viņi dzīvo dažādās pasaulēs uz atšķirīgām planētām. Lietojot vienus un tos pašus vārdus, viņi **it kā saprot**, ko saka viens otram, taču katrs runā par pilnīgi citu parādību loku. Pirmie par sevis radīšanu, bet otrie – par visa iznīcināšanu.

Mūsdienu tehnoloģiju un pseidomītu radītā brīvības ilūzija ir iznīcinājusi vienojošo un attieksmi veidojošo dabisko realitāti.

Ja vecāki, savu bērnu audzinot, varēja pamatot savu prasību un bērns to intuitīvi uztvēra, tad tagad tehnoloģiju radītā esamības virtualitātes ilūzija tieši to atņem. Virtualitātes ilūzija atņem cēloņu un seku saistības izpratni, bet iespēja “būt kur vēlos” un reklāmas iestarpinājumi, raidījumu pārtraukumi pilnībā noārda dzīves plūsmas secīgumu – nav no rīta sākušās dienas nobeiguma vakarā. Ir tikai viens liels tagad kaut kā. Tādā pasaulē nav jēgas noteiktai kārtībai, noteikumiem (*tos var mainīt*) un, tātad, nav arī noteiktas notikumu jēgas – nav vēstures un mīta. Ir verdziskas dzīves bezjēdzība. Tukšums.

Tas atņem dzīves jēgu visam. Burkāns vairs nav burkāns – var arī pēc tā netiekties – **var par to „necepties”** – var būt „vēss” – atsaldēts. Tad nevajag būt „labam” – tad labāk un vieglāk (*kā to ikdienā demonstrē TV un videospēlītes*) būt cietsirdīgam – to var parādīt internetā. Labo īsā youtube klipiņā neparādīsi, bet **riebīgo noskatīsies miljoni**. Var kļūt slavens tikai ar moderna i-phone palīdzību vien. Ja agrāk cilvēki lasīja un vēroja ne vienmēr apsveicamus, bet tomēr reālos sasniegumus tapušus darbus – vājākais mācījās no stiprākā, tad tagad muļķi internetā skatās kā cits muļķis ākstās. **Ir izzudusi pieredzes apmaiņas vertikāle.** Muļķis mācās no muļķa.

Turpinot veco Ēzeļu ceļu jaunajos apstākļos, jaunie Ēzeļi ir nonākuši pilnīgi citā pasaulē nekā tā, uz kuru domājās ejam vecie.

Vienkārši **vairāki apķērīgi Ēzeļi izveidoja jaunu zinātņi – biheiviorismu**, un ar tās palīdzību izdarīja tā, ka tagad visi burkāni vienmēr lido tikai pie viņiem, bet citiem astes, grozies kā gribi, vienmēr ir tikai pakaļā. Galvenā plaisa ir tajā, ka vecie – **visa kolektīvā apziņa kā tāda**, gāja uz vienu pasauli, kurā kaut vai Ēzeliski, bet valdīja Dabas un auglības likumi, bet **jaunie pieņem pret dabisko**, ar ko pilnībā atņem šai kolektīvajai apziņai turpinājumu – kastrē Ēzeļi un uztaisa neauglīgu Mūli.

Tam ir sekas.

Ir trejas tautas zudības zīmes.

Pirmā ir neturēšanās pie savas zemes (*aižceļošana*).

Otrā ir savas valodas neturēšana (*svešvalodu runāšana*).

Trešā ir vienprātības trūkums (*domu klaidonība*).

Tās varētu apvienot un redzēt kā kārstīšanos pēc sveša labuma un svešā celšanu augstāk par savējo. Tas ceļas no latviskās lielmanības, kura liek savu līdzcilvēku noniecināt. Noniecinot kaimiņu un vēloties viens otram uz galvas kāpt, nonāk pie līdzcilvēku tikumu un darba rezultātu pelšanas, kura savukārt visu apkārtesošo liek redzēt sliktāku kā tas ir patiesībā. Tur, kur, draudzīgi dzīvojot, varētu iztikt brangi, tagad, savstarpēji apsplaudoies, ir jādzīvo, pēc sveša labuma skrienot. **Lielmanība ievēd atkarībā.**

Ar to šī tauta beidzas kā tāda.

Ar to Lielie Mūļi piekļūst vēl neiztirgotajām vērtībām.

Atteikšanās no lata iezīmē šo plaisu de facto, de jure un pieliek tai augstākās vērtības raudzi, ar ko padara nevērtīgu visu to, kas ir vērtīgs katrai tautai un ir tās esamības pamatā. **Šī plaisa kolektīvajā apziņā sašķeļ veselumu.** Ir tie, kas bija „līdz” un ir tie, kas ir „pēc”, un **tie nav vieni un tie paši** – tie nav savu vecāku turpinājums.

Ja pirmais emigrācijas vilnis domājās gribam noteikti atgriezties Latvijā, bet otrais domājas to nemaz neatstājis, tad tagad šī **plaisa atņem pašu atgriešanās vai te palikšanas jēgas būtību. Eiro ieviešana likvidē** piesaisti vietai, likvidējot **tautas kā tādas un kā veseluma esamību tās kolektīvajā apziņā.**

Indivīda piesaisti vietai rada tautas saite ar savu zemi. Indivīds var būt saistīts ar noteiktu vietu tikai būdams saistīts ar tautu, kuras dzīves vieta ir šī zeme. **Sašķeļot kolektīvo apziņu, likvidē tautu un indivīdu piesaisti vietai.**

Ar eiro ieviešanu tika panākts trešais – nu jau galīgais emigrācijas vilnis, kurš aiznesīs tos, kuri te vēl turējās intuitīvi – emocionālo saišu saturēti. Ar to pašu tiek atņemta atgriešanās jēga un vajadzība pirmā un otrā emigrācijas viļņa upuriem. **Tieši tas ir vietējo Mūļu mērķis.**

Latvija ir bagāta zeme.

Tās galvenā vērtība ir neapdzīvotība un neindustrializētība pie pietiekami labas infrastruktūras un nelielās viegli pārvaldāmās teritorijas. Pašmāju Mūļiem nav vajadzīgi nabadzīgie maksātspējīgie Ēzeļi, kuri aizņem tik dārgu un koruptīvi viegli realizējamu vērtību. „Valsts aparāta”prāt ir izdevīgi savus Ēzeļus iztrenkāt, lai dzīvo citur, bet uz šejieni saaicināt maksātspējīgos svešzemju Ēzeļus, kuru integrēšanu un aprūpēšanu tad apsaimniekos šie Vašingtonas Mūļi – vietējā administrācija. Tādēļ viņi pieliek visas pūles, lai no šejienes dabūtu prom pēc iespējas vairāk vietējo Ēzeļu.

Nesen kāds, kurš stādījās priekšā kā „kuršu lamehs” no Rietumas komandas, man pārmeta to, ka es cenšoties dot cilvēkiem zināšanas – pacelt viņus līdz savam līmenim. Viņaprāt, tas esot kaitīgi sabiedrībai, jo sabiedrība varot panest ierobežotu izglītoto cilvēku grupu – ja tā paplašinoties, tad sabiedrība sabrūkot. Tā ir tipiski šamaniska dzīves pozīcija cīņā par pirmo vietu pie katla, „pirmās nakts tiesībām” un „pirmo roku pie pirkšanas un pārdošanas”.

„Plaisas mākoņos” rada reālas plaisas sabiedrībā un tās dzīvē.

„Kā augšā – tā apakšā.”

Ja nav Vienotības augšā, tad tā zūd arī lejā.

Ja ir butaforisks veidojums, tad to var arī mainīt.

Tādas plaisas esamība veicinās kā izbaukšanu tiem, kas te vēl turējās, tā svešzemnieku pieplūdumu (*kolektīvā apziņa sargā savu dzīves telpu*) un – pats galvenais – **pastiprinās visas esošās separātiskās kustības un radīs jaunas.** Tas labi saskan ar Vašingtonas centieniem Ziemeļaustrumu Eiropas telpā (*Krievijas sadalīšanas plāni*).

Jums, tautiete ārzemēs, tas nozīmē to, ka tagad te notiks tādas izmaiņas, kuru dēļ var gadīties arī tā, ka Jums nemaz nebūs uz kuriem atgriezties. **Tā Latvija, no kuras aizbraucāt, izzudīs no pasaules politiskās kartes, bet parādīsies pavisam cita konstrukcija, kas vairs nebūs Jums zināmā Latvija.** Tad katram būs prātīgāk paņemt savu gabaliņu un iet uz savām mājām pie savas krāsniņas sēdēt.

Mūļi būs pabeiguši, to, ko pirms 13 gadsimtiem sāka Ēzeļi, un reizē nobeiguši arī pašus Ēzeļus.

Tīra vieta jaunām ganībām – šamaņu danču placis.

Dievs, svētī Latviju!

*Mazu zelta kamolīti
Kumeļa pēdā ritināti.*

*Mazu zelta karotīti
Mākoņa saujā liedināti.*

*Mazu dimanta zvārgulīti
Dimanta mēlīti atraisīti.*

*Pret Rītiem, pret Vakariem
Zīlītes pēdiņās rasināti.*

*Teci nu, rādi
Pavarda vietu.*

*Teci nu, rādi
Uguns ceļu.
Teci uz manu māju,
Manu zelta kamolīti.*

Labā, pareizā un derīgā atskaite ir attiecībā pret mērķi.

Labs – tas ir virziens.

Pareizs – tā ir rīcība.

Derīgs – tas ir par to, ko mēs lietojam savā rīcībā sava mērķa sasniegšanai, tas, ko lietojot, mēs varam sasniegt savu mērķi.

Derīgs ir tas, kas (*kurš*) kaut kam kalpo. Derīgs ir tas, kas, no kā (*kura*) kādam ir labums. Derīgs ir tas, no kā (*kura*) klātbūtnes ceļas (*vairojas*) kāds labums. **Derīgs ir tas, kā (*kura*) klātbūtnē kādam ir labāk.** Un te nu mēs varētu parunāt par to, kam kurš der, ir derīgs un to, ka tas, kas der vienam – tas neder citam, bet kāds un kaut kas, kas ir samaitājies, vairs neder nekam, un tāpēc tiek izstumts (*izspļauts*) ir kļuvis nederīgs, kaitīgs un noziedzīgs vai pretlikumīgs savā eksistencē – dzīvē un darbībā. Kaitīgs – noziedzīgs, nederīgs ir tas, no kā esamības un klātbūtnes nevienam un nekam nekāda labuma nav – nevienam tā klātbūtnē nav labāk, kā bez tā. Kaitīgs un nederīgs ir tas, kas (*kurš*) dzīvo pats sev – ir citu radītā labuma savtīgs patērētājs un tādā veidā parazitē uz tā organisma derīgās dzīves, kurš cenšas to izstumt no sevis, lai bez izstumtā traucējošās klātbūtnes varētu dzīvot patiesi labi.

Viena no piecām **Cilvēka patiesajām vajadzībām** ir vajadzība būt derīgam. Šī vajadzība ļauj viņam iekļauties ģimenē un sabiedrībā, veidot attiecības un būt mīlētam un laimīgam tajās.

Notraušot virspusīgo un raugoties parādību būtībā, mēs tur redzam, ka, runājot par sabiedrisko dzīvi, mēs runājam par Cilvēku Goda izpausmēm viņu rīcībā – viņu cieņu pret citiem Cilvēkiem vai tā visa trūkumu, un, domājot par personisko dzīvi, mēs domājam par Cilvēka laimīgumu, ar kuru viņš galarezultātā mēra visu savu pūliņu augļus un vērtību, saucot to par „dzīves kvalitāti”. Saprātīgi Cilvēki “ilgtspējību” - veselību meklē tajā, kas ir saistīts ar Godu, Cieņu un Laimi. Pretējā gadījumā citai “ilgtspējībai” - slimošanai nav nekādas jēgas, jo tad tā ir pazemojuma un ciešanu vairošana. Tikai Godā, savstarpējā Cieņā un Mīlestībā balstīta un to virzīta dzīve ir stimulēšana (ilgtspējības) meklējumiem, uzturēšanai un esamībai.

Cilvēka Laime un Mīlestība ir vistiešākajā un ciešākajā veidā saistītas. **Mēs esam laimīgi tad, kad varam milēt.** Laimi mēs biežāk saistām ar kādu ārpus cilvēka esošu parādību, bet Mīlestību saprotam ar tām augstākajām mērā sakāpinātajām, tuvības izraisītajām jūtām, kādas rodas starp diviem Cilvēkiem. Tomēr Mīlestības jēdzienu – tuvību, saderību un saskaņu (*harmoniju*) tā saturā mēs varam attiecināt uz jebkuru būtņi, Dzīvības un Esamības formu, pat ja mēs tai piedēvējam „nedzīvās dabas” raksturu. **Mūsu izjustā Mīlestība** ir atkarīga tikai no mūsu attieksmes pret esošo un saderības, saskaņas un tuvības ar to. Savukārt Laimes stāvoklī mēs nonākam tad, kad esam Mīlestības (*tuvības, saderības un saskaņas*) attiecībās ar to būtņi, darbību vai parādību, uz kuru mēs tiecamies, pat ja tas ir tikai īslaicīgs vēlmju apmierinājums.

Īslaicīgais devalvē un atņem Laimi, bet **Pārļaicīgais ir Laimes Avots**, tieši tāpat kā ir **Derīguma izcelsmes vieta un cēlonis**. Derīgums uztur Cilvēku sabiedrisko dzīvi viņu Godā un Cieņā vienam pret otru, tāpat kā viņu personiskajā dzīvē dod Laimi un Mīlestību, kas vislielākajā mērā katram ir viņa ģimenē. Uzliūkojot Derīgumu, mēs redzam, ka no tā nāk viņa Gods, Cieņa pret citiem, Laime un Mīlestība Cilvēku starpā.

Derīgums saista Zvaigznes Debesīs, tikumu Cilvēka Sirdī, ziedus uz Zemes un domas Cilvēka prātā. Mūsu Skolotāji māca – „Zeme pieder briežiem, ziediem un Dieviem. Cilvēki maisās pa vidu.” **Cilvēks ir laimīgs Kopībā**, kura pieņem arī viņa ģimenes formu.

Pirmsākums elpo. Pirmsākums atklāj sevi savās daļās un pēc tam pats šo daļu esamību pārtrauc – atgriežas savā Neizpaustās Esamības potenciālajā stāvoklī. Pirmsākums, vienmēr palikdams tas pats Pirmsākums, izstāro sevi telpā, tur radot savas neskaitāmās daļu formas, un pēc tam to izstārošanu pārtrauc. Formas izzūd tad, kad tās vairs neuztur Pirmsākuma starojums.

Visas formas ir saistītas ar savu Pirmsākumu un caur To savstarpēji viena ar otru. Vienotā Cēloņa radītas, tās ir harmoniskas viena otrai par tik, cik tās ir **savā vietā, veidā, skaitā un laikā** – par tik, cik to iekšējā daba atbilst atrašanās vietas un laika īpatnībām un apstākļiem. Visas formas, būdamas viena Pirmsākuma „Elpas daļas”, pakļaujas šīs „Elpas” darbībai – Gribai – enerģijas plūsmai un iemieso sevī Pirmsākuma Gribu, atbilstoši tiem Pirmsākuma radītajiem apstākļiem, kuros atrodas. Visas Pirmsākuma radītās formas, saglabājot cēloņsecīgo saistību ar savu Radītāju, sevī ietver arī Tā Dabas daļu – vienotību un tieksmi uz vienotību ar citām Radītāja radītajām daļām.

Tas, kas formām **liek tiekties vienai pēc otras** un apvienoties, ir tajās esošā Pirmcēloņa Vienotā Daba, bet tas, kas tām **ļauj būt kopā**, ir to savstarpējais derīgums. No Pirmcēloņa Dabas izrietošā **pirmā un augstākā Cilvēka patiesā vajadzība ir Dzīve Īstenībā**, kuru tas realizē tad, kad izjūt daudz zemāk esošo vajadzību būt derīgam. **Cilvēki turas Dzīvībā, esot derīgi Dzīvībai un viens otram caur to.**

Būt derīgam nozīmē būt savā vietā. Būt savā vietā nozīmē būt Mīlētājam un Laimīgam. Radītājam nav divu vienādu radījumu. Katram staram ir savs ceļš. Daba necieš vienādību. Katra radīšanas apstākļu atšķirības rada tā iekšējās dabas atšķirības un tam apkārt esošo apstākļu atšķirības. Katra iekšējā daba, atkārtojot kopīgos uzbūves principus un analogijas, ir niansēs unikāla.

Neviens nevar būt derīgs visam, visur un vienmēr. Katram viņa iekšējās dabas īpatnības, īpašības, spējas un **ar tām saistītie ierobežojumi** (*spējas diktē to uzturēšanai nepieciešamos ierobežojumus*) diktē tos apkārtējās vides, vietas, laika un darbības apstākļus, kuros tas ir derīgs šajā vietā, laikā un apstākļos kādam vai kaut kam – citiem.

- **Būt derīgam nozīmē uzstādīt patiesi nozīmīgus Labus, Pareizus un Derīgus Mērķus.**

Katrs laiks, vide un apstākļi pieprasa atbilstošu derīgumu – atbilstošu mūsu spēju aktivizēšanu, treniņu un darbības spēku. Katrs laiks un tā apstākļi pieprasa – dod iespēju mums sevī modināt un attīstīt **tur snaudošās derīguma spējas**, lai mēs esošās grūtības izmantotu par savu jauno labāko spēju treniņa rīkiem. Kad kāds Cilvēks vai tauta nonāk grūtībās – tas nozīmē, ka tai ir pienācis laiks plaucēt jaunu spēju ziedus. **Tai ir dotas iespējas kļūt labākai un derīgākai.** Kad Latvieši sadūrās ar savām „pēcatmodas paģirām”, tie saņēma iespēju kļūt par neatkarīgu tautu. Tie, kuri no tā aizbēga – tie zaudēja tiesības būt neatkarīgas tautas daļa. Tie, kuri iemācīsies būt neatkarīgi un savu neatkarību uzturēt, sargāt un veidot – tie kļūs par neatkarīgas tautas pamatlicējiem – Tēviem un Mātēm.

Ja kāds gaužas, ka viņš nav derīgs un vajadzīgs šai vietai, laikam un valstij, tad tas nozīmē tikai to, ka viņa iekšējās īpašības neatbilst tām prasībām, kādas uzliek šis laiks, vieta un Cilvēka pienākumi šajā laikā un vietā. Slikti apstākļi neprasa tiem pakļauties, bet pielikt visas pūles, lai tos pārveidotu par to iezīmēto un neattīstīto labumu – derīgumu. Būt derīgam nozīmē ienest saskaņu ķildīgo vidū, ienest taisnīgumu zagļu un viltnieku sētā, dot sapratni apmulķotajam, zināšanas augošajam un darbu bada cietējam. **Tikai nekur nederīgais trūkumcietēju sūtīs uz bagāta kaimiņa māju par kalpu.** Un tikai nekur nederīgais ies meklēt bagātā kaimiņa māju, lai tajā būtu par kalpu.

10. turpinājums

Mūsu Skolotāji māca: „Esiet auksti vai karsti – remdenie tiks izspļauti. Jūs esat šīs zemes sāls, bet kur lai liek sāli, ja tā vairs nekalpo būt par sāli – ja tā nav derīga, lai sālītu?” Daudzi šajos vārdos meklē kādu konkrētu īpašību vai apstākļu aprakstu, bet patiesībā **tie ir aicinājums katram būt par to, kas viņš ir** – ieņemt savu vietu un pastāvēt tajā. Neviens nevar būt reizē karsts un auksts. Neviens nevar reizē gribēt un negribēt, būt skops un devīgs, būt taisns, tikumīgs, labs cilvēks un būt zaglis. Būt mazliet no visa kā – mazliet labs un mazliet nelietis. Neviens nevar būt labais zaglis. **Tu esi labs vai slikts par tik, cik tu, no Radītāja viedokļa raugoties, esi derīgs vai nederīgs citiem.**

Tas, kurš ir dzimis kā Vīrietis, der būt par vīrieti, un tas, kas viņā to uztur un attīsta, viņam ir derīgs. Tā, kura ir dzimusi par Sievieti, ir derīga tur, kur ir vajadzīga Sieviete, un ja viņa dzīvo kā Sieviete. Tas, kurš ir Ārsts, der kā Ārsts. Tas, kurš ir Valdnieks, der par Valdnieku. Tas, kurš der par Zemnieku, ir Zemnieks. Tas, kurš nav savā vietā – neder nekur, izņemot to vietu, kuru viņš ir atstājis. Tas, kurš svešam piederīgo, pienācīgo un derīgo ir pieņēmis par savu, ir sevi samaitājis. Tas, kurš ir ar nesaderīgu apvienojies, ir sevi, viņu un citus ar sevi un to saistītos samaitājis. Tas, kurš ir savu vietu atstājis – pasauli maitā. **Katram viņa labākais ir viņa vietā.**

Neviens nav pilnīgs. Viss plūst. Viss mainās. Viss atkārtojas – jaunā pakāpē un pilnībā. Nav svarīgi cik tevī ir nepilnību. Svarīgi ir uz kādu pilnību tu tiecies – uz ko tu tiecies un ko tu dari, lai to sasniegtu. Vispilnīgākais ir nekur nederīgs, ja tas ir beidzis tiekties uz vēl lielāku pilnību. Tikai pēc pilnības izslāpušais – „garā nabagais (*tas, kurš izjūt pilnības*

trūkumu)” – Debesis sasniedz. „Bagātajam” (*apsīkušajam*) nav iespējami tālāki sasniegumi derīguma pieaugumā, un tātad, ir slēgts ceļš „uz Debesīm” – uz pilnību.

Katrs labāko sevī – savu derīgumu attīsta tikai tad, ja paliek savā vietā, tās apstākļos un prasībās, kur pilda vienmēr nemainīgos pienākumus pret Radītāju, sevi, līdzcilvēkiem un apkārt esošo.

„Esiet auksti vai karsti” ir aicinājums būt maksimāli derīgiem tur, kur jūs šobrīd esat. Katrā vietā ir tas, ar ko jūs varat būt derīgi citiem vai kādam. Katrā vietā un laikā ir tās vietas apstākļi, iespēja, prasības un ierobežojumi, kuri attīsta un uztur jūsu spējas būt derīgiem. Katram Cilvēkam ir viņa iekšējā – redzamā, darbīgā vai snaudošā – vēl neatklātā daba. Katrā Cilvēkā ir tas derīgums, ar kuru viņš var būt kādam labs – ar kuru viņa klātbūtne vairo labo citos vai citi jūtas labāk. Šo – **katra derīgumu nosaka viņa īpašību, spēju un kvalitāšu atbilstība vietas apstākļiem un laika prasībām**. Cilvēks ir nekur nederīgs un traucējošs, ja viņš nav savā vietā. Tu esi derīgs tikai tad, ja ar savu klātbūtni – dabu, spējām un darbu vairo labo ap sevi, vai esi par šķērsli sliktajam. Tu esi derīgs tikai tur, kur tu ienes harmoniju vai pārtrauc disharmoniju – ienes Mīlestību vai apturi naidu. **Dzīvot īstenībā nozīmē būt savā vietā un būt tur derīgam.**

Tas mūs noved pie **nākošās patiesās vajadzības – Īstenības izziņas**, kura atrodas starp dzīvi Īstenībā un vajadzību būt derīgam, bez kuras nav iespējams Derīgums. Mums jāzina, kādi esam, kādi bijām – kāpēc tādi bijām un kādi varam būt – kādā ceļā mainīties un tas, kāda ir apkārt esošā pasaule, kā, kāpēc un kādā ceļā tā mainās – no kurienes uz kuriem virzās.

Katrai parādībai ir savs cēlonis. Katram cēlonim ir savas sekas. Katrs var būt tikai savu cēloņu radīto seku turpinājums. Neviens pēc savas patikas nevar paņemt cita apstākļus, tajos vai citam derīgo un lietot kā savu. Katram savs. **Derīgums ir svēts.**

Tad, kad Pirmcēlonis sāk „Izelpu” un pārtop par savām (*ieplūst savās radītajās*) radītajām daļām, vispirms parādās sevis Apziņa – „Es Esmu”, Doma – „Es Būšu” un Spēja pāriet no „Esmu” uz „Būšu”. Tas ir viens veselums, bet šajā veselumā ir „Esmu”, „Būšu” un „Esmu-Būšu” paliekošā struktūra, kurā darbojas „Esmu - Būšu” ienesto izmaiņu radītā struktūra mijiedarbībā ar „Esmu” un „Būšu” mainīgajiem pieturas punktiem. No „Esmu” uz „Būšu” ir Ceļš, kura brīvību rada iespēja „Esmu - Būšu” un tas, ka šim „Būšu” ir noteikts un stingrs cēlonis „Esmu”.

Ja nebūtu šo stingro pieturas punktu, tad nebūtu cēloņsecīgu sakarību. Tad būtu nejaušu apstākļu radīts haoss. Tad nebūtu brīvības, tad būtu nenoteiktu apstākļu uzspiesta atkarība un to verdzība. Tikai cēloņsecīgu notikumu virkne dod Brīvību – iespēju izziņāt šos notikumus, iespējamās ietekmes uz tiem, izmaiņas tajos, un šo izmaiņu plānošanu un panākšanu. Esot savā vietā, var būt derīgs un brīvs – mainīt kā sevi, tā arī visu sev apkārt. **Zināšanas – Īstenības izziņa veido Brīvību.**

Doma – „Būšu” sevī satur Zināšanu „kas esmu”, „kāds esmu”, „kāpēc tāds esmu”, „kāds varu būt”, „kā būt”, un galvenais – „KĀPĒC BŪT”. Zināšanas par pirmajiem mums dod apkārtnes un sevis izziņas iespēju, bet pēdējais – „kāpēc būt” dod **dzīves prieku un jēgu. Dzīvības esamība slēpjas „kāpēc būt” saturā.** Dzīvības esamība un tās saturs – „kāpēc būt” mums dod iepriekšminēto tieksmi uz pilnību derīgumā un sava derīguma izpratnes iespēju. Vienlaicīgi tas mums stāsta to, kas ir Izglītība, Audzināšana un Inteligence, caur kuru darbojas Tautas Kultūra. Izglītība un Audzināšana ir Kultūras darbības līdzekļi blakus Darbam, Daiļradei un Sadarbībai. **Mūsu pasaulē Kultūra ienāk caur izglītību, audzināšanu, darbu, daiļradi un sadarbību.**

Kultūra ir saskaņojošais un saliedējošais kopīgais kopsaucējs. Tāpēc Kultūra katram ierāda viņa vietu, katru notur viņa vietā, kurā tas ir derīgs un katram dod darbu tajā vietā, kurā viņš ir derīgs, tāpat kā saskaņu ar apkārt savā derīgumā esošajiem Cilvēkiem, kuru vidū viņš

var brīvi nodarboties savām derīgumu paaugstinošajām interesēm un mierīgi darīt savu derīgo darbu.

Tāpēc Kultūra dod Dzimteni.

Kultūra dod dzīvi Tēvzemē.

Kultūra dod saskaņu.

Kultūra dod brīvību.

Kultūra dod derīgumu.

Te jums **ir objektīvs instruments tautu Kultūras līmeņa vērtējumam** un atbildes uz jautājumiem kāpēc ir satiecīgas, vienotas un brīvas tautas, blakus kašķīgām, nesatiecīgām un vienmēr izkalpinātām tautām. Tāpat **tas ir objektīvs tautu derīguma mērinstruments.**

* * *

Ir Cilvēki, kuri apgalvo, ka Dabas rīcībā neesot tikumisko motīvu. Katram no mums apkārtesošais un tur notiekošais kalpo par apziņā esošā un notiekošā spoguļi. Tie, kuru dzīvē tikumībai nav vērā ņemamas nozīmes un tā nav Garīgajā izglītībā iegūta vērtība, tikumības vadītu rīcību un tās vērtību nesaskata. Tikumiskais saturs ir pašā Dabas Likumu kopuma un Normu Sistēmas būtībā – tajā uz ko ir vērsta to esamība, darbība un to uzturēto formu dzīves virzība. Patvaļā atkritušie to nekad neredz un redzēt nevar – viņu dzīves gaita ir ārpus Normu Sistēmas un “Esmu - Būšu” gaitas.

Protams, jūras viļņojumā, okeāna paisumos vai smilšu vētras darbībā – inertās matērijas kustībās nekādas mērķtiecības nav. Jūras viļņojumā un smilšu kustībā mēs redzam paklausību un Dabas Likumu izpildi – dzīvi saskaņā ar Normu Sistēmu – pacelšanos no patvaļas haosa pie Normas Sakārtotības, **kas jau ir esamība tikumības stāvoklī.** Tomēr šī mērķtiecība piemīt tām saprātīgajām būtnēm un enerģijām, kuras darbojas caur rupjo inertās matērijas pārvalku.

Uzlūkojiet koku vai ziedu pļavā un mēģiniet sev izskaidrot

- kā bez mērķtiecīga darba un tieksmes uzlabot šo formu un tajā ielēgto dvēseli, varētu rasties tāds skaistums?

Skaistums nav šķirams no tikumības un ir mērķtiecīga darba šajā jomā rādītājs.

- Kā uz mūsu planētas no rupjām un atbaidošām formām varēja attīstīties patiesi skaista dzīvība?

Protams, turpat blakus aizvien vēl ir arī neglītas un šausminošas būtnes, bet tie, kuri zin tajās mītošo dvēseļu izcelsmi un dabu, saprot, ka tieši tas ir mērķtiecīgā uz tikumības pilnveidošanu vērsta darba pierādījums. Tās ir attīstības ceļa un virzības Zīmes.

Formas un satura – tajā mītošās dvēseles atbilstība ir visiem zināms fakts. Protams – Saprāts nenodarbojas ar formas meklējumiem un pilnveidošanu – saprāts attīsta mazāko brāļu dvēseles to derīguma pilnveidošanā un padarītā darba rezultāti kļūst redzami viņu fizisko formu skaistumā.

Kontaktiem gatavas un derīgas dvēseles saskarsmēs ar saprātīgajām Garīgajām būtnēm šai dvēselei dod Garīgo izglītību. Garīgi izglītots Cilvēks rada mākslas darbus, kuros ietērpj Garīgās izglītības augļus – domas, idejas un tā izglītotā prāta novērojumus – **visu to, ko citi vēlāk apgūst kā** pasaules kultūras mantojumu un **sauc par humanitāro izglītību.** Citi Garīgi izglītoti Cilvēki savu interesi virza apkārt esošā izpētei un darbojas zinātnes laukā, tur radot to, ko citi pēc tam apgūst kā eksaktās zinības. Garīgi izglītoti Cilvēki citiem dod humanitārās un eksaktās izglītības iespēju.

No viena Avota nākušas, tās abas ir vienas izglītības divas savstarpēji papildinošas un saistītas daļas. Humanitārā izglītība dod rīcības motivāciju, bet eksaktā – rīcības modeļus. Abas kopā tās dod izpratni par savas rīcības derīgumu un iespēju to pilnveidot, tā apmierinot vajadzību būt derīgam, izzināt Īstenību un dzīvot tajā. **Pilnvērtīga izglītība Cilvēkam ļauj tuvojies Saprātīgajam Garīgajam būtņem un tā iegūt Garīgo izglītību.**

Par pilnvērtīgu izglītību var uzskatīt tikai tādu, kurā sintētiski un līdzsvaroti ir pārstāvētas humanitārās un eksaktās izglītības daļas. Vēl vairāk – tie, kuri ir saņēmuši vienpusīgas izglītības vai tās surogātu postošo ietekmi, ir uzskatāmi par neglābjami morāli un Cilvēciski sakropļotiem. Tādu Cilvēku dzīve un darbs nekad nenesīs labumu ne viņiem pašiem, ne viņu līdzcilvēkiem. **Tādi nekur neder.** Ne viena, ne otra zinātņu joma vai apmācību metode izglītību kā tādu nedod un izglītotu Cilvēku nerada. Tās abas kopā ir līdzekļi Saprātīga un inteligenta Cilvēka audzināšanā.

Humanitārās zinātnes dod saistītu parādību, sakarību sapratni, kura nepieciešama prāta darbības atziņu sintēzes procesā un uzliek tos derīgos ierobežojumus, kuri viduvējību zinātnē padara par saprāta virtuozu – ģēniju, kā Nikola Tesla, piemēram. Eksaktās zinātnes neļauj iegrimt jutekliskā subjektīvismā un pasargā no maldiem. Tās apziņai dod spēju atšķirt patiesību no meliem un šķitumu no īstenības. Eksaktās zināšanas nedod vietu postošajiem liberālisma murgiem. Tikai vispusīgi izglītotam Cilvēkam tikumība ir pieejama kā vērtība, bet tikumības nekontrolētas zināšanas pielietojumā nes postošas sekas. **Tikumība ir tieksme pilnveidot savu derīgumu** – iekļauties „Esmu-Būšu” mainības procesā, kurš neatkarīgi no Cilvēka dabas un spējām tam sekot, notiek visā Dabas kopumā.

Šis pārmaiņu process “Esmu - Būšu” (derīguma pilnveidošanās kopumā) nosaka to, kas ir vai nav derīgs šajā vietā, laikā, šim cilvēkam, cilvēku kopai, ģimenei un tautai. Tā ir atskaites sistēma un mēraukla, kura norāda uz to vai tauta ir derīga vai samaitāta un tāpēc nekur neder, un tāpēc ir palaižama iznīcībā. Neviena forma nevar pastāvēt, ja to neuztur tās iekšējie Garīgie spēki. Tas, kas neder kopumam, tas neder nekam.

- **Kopuma virzība „Esmu-Būšu” ir virzība pieaugošā daļu derīgumā.**

Derīgums tīrā veidā ir nesavtīgs. Apmaksāts – algots, – savtīgs – „es tev, lai tu man” derīgums nav nesavtīgs, ir daļējs un tādēļ nedod nekādu vērtību pieaugumu. Visu ekonomisko operāciju gala rezultāts sistēmā ir nulle, bet ārpus sistēmas resursu piesaiste atnes arī ar šo resursu izmantošanu saistītās problēmas, kurām nav risinājuma šajā sistēmā, tāpēc tādu resursu piesaiste ir postoša katrai esošajai ekonomiskajai sistēmai. Ekonomisko operāciju jēga un radītā vērtība ir tikai to rezultātā notikušajās pozitīvajās izmaiņās sabiedrisko attiecību jomā – brālības un savstarpējā derīguma pieaugumā. Katras sabiedrības ekonomika visnotaļ ir tās subjektīvs veidojums un apziņas stāvokļa rādītājs. Tādu **subjektīvi uzturēto realitāti** sev rada tie, kuri par labu un derīgu uzskata, pieņem un uztur pašu radīto savstarpējo attiecību sistēmu.

Apmaksāts „derīgums” nedod sevi visu, tāpēc izkropļo apmaiņu un iztrūkstošo vērtību vietā **pie tāda „derīguma” saņēmēja nonāk** šo vērtību iztrūkumi – **postošas sabiedrisko attiecību disharmonijas**, kuras laika gaitā likvidē esošās „derīguma” vērtības. **Tādā kārtā pirktis darbs ir katras ekonomiskās un sabiedriskās sistēmas sabrukuma mehānisma nesējs.** Pie tam – nav nekādas nozīmes tam, kas kalpo par apmaksātā „derīguma” apmaksas līdzekli. Darījumā ietvertā daļējība un savtība rada pieaugošu netaisnību un derīguma zudumu. Nemītīgi pieaugošs derīguma zudums sagrauj patvaļīgi veidoto un subjektīvi uzturēto realitāti.

Tikai tas derīgums, kurš veltīts nesavtīgi, nes nezūdošu vērtības pieaugumu abām pusēm. **Tikai tā sabiedrība, kurā valda nesavtīgas savstarpējas rūpes un darbs šajās**

rūpēs vienam par otru, var sasniegt pastāvīgu ekonomisko augšupeju, stabilitāti un taisnīgumu savstarpējās attiecībās.

Nesavtīgs savstarpējais derīgums rūpēs vienam par otru ir Brālība. Ģimene, dzimta un tauta ir dažādas saderības, brālības pakāpes un derīguma formas. Tās kalpo Cilvēcei tās brālības attīstībā. Savukārt, Cilvēce ir viens no pakāpieniem „Esmu-Būšu” ceļā. Šajā pašā ceļā ir arī Cilvēks. Katra kopuma daļa reizē ar kopumu ir vienā ceļā.

Katrs Cilvēks ir kāda kopuma – ģimenes, dzimtas un tautas daļa. Katram, kurš ir saderībā – brālībā ar citiem, tajā ir savs derīgums. Šis derīgums ir viņa Cilvēciskā vērtība. Jo lielāks nesavtīgais derīgums – brālība – jo lielāka ir viņa vērtība.

Katram kopumam ir sava vērtība – šī kopuma savdabība. Šī pati savdabība ir arī katra Cilvēka vērtība šajā kopumā. Šī viņiem kopīgā vērtība – savdabība ir tā, kas viņus visus apvieno vienā kopumā. Tas dod iespējas būt derīgam – būt brālībā, un uzliek pienākumu šo savu vērtību saglabāt nesamaitātu. „Esi auksts vai karsts” – esi tas, kas esi – **esi savā vietā, kurā tu esi derīgs**, jo citā vietā tu nekam nederi.

Tikai saglabājot savu savdabību – derīgumu, ir iespējama Īstenības izziņa un dzīve Īstenībā, jo katrai vietai tāpat ir sava savdabība, kura vienīgā ļauj realizēties katra Cilvēka labākajām īpašībām tad, ja viņš ir šajā vietā. Tikai tad, ja sastopas saderīgas savdabības, tās viena otru papildina, atbalsta, stiprina un veicina. **Tikai savā zemē – savā ģimenē, dzimtā un tautā Cilvēks var sasniegt savas dzīves mērķus, atklāt un attīstīt labāko sevī un būt patiesi derīgs – laimīgs un mīlēts.** Visu citur viņš vienmēr ir svešinieks – izstumtais un klaidonis.

Kopumā – tautā, dzimtā vai ģimenē – brālībā Cilvēkus vieno dvēseļu radniecība, tā neatkārtojamā tikai viņiem piemītošā savdabība, kādas nav citiem. **Latvietis ir Cilvēks ar latvisku – ar šo zemi saderīgu – tai derīgu dvēseli** (*šis formulējums ir mans*). **Latvijas zemes vibrāciju savdabība** ir latvisku dvēseļu kopsaucējs, kurš piesaista sev piederīgos vai raida svešumā nepiederīgos. Latviskums – saderība ar šo zemi - visiem latviešiem dod unikālu iespēju saprasties vislabākajā veidā, veidot savu kopumu un būt šī kopuma atbalstītiem. Saņemt tāda veida stiprinājumu un dot tādu Cilvēka vērtības – derīguma piepildījumu, kādu nevar dot neviena cita tauta, zeme un kopums. **Arī Radītājs katru latvieti var atbalstīt tikai caur latvisko kopumu – Latviešiem Latvijā Latviešu tautā.** Tādēļ jau Radītājs rada šos kopumus – tautas, tieši tāpat, kā Cilvēka organisms eksistē tikai tad, ja tajā ir šo organismu veidojošie orgāni – tautas, lai caur šiem orgāniem – tautām varētu nodrošināt labu dzīvi katrai orgāna šūniņai – Cilvēkam, par kuru rūpējas – dod labākās dzīves iespējas.

Katru tautu Radītājs rada ar tai noteiktu mērķi, vietu un iespējām – derīgumu. Katrai tautai ir sava vieta Cilvēces brālībā, ja tā kalpo – pilda tai uzliktos pienākumus un realizē dotās iespējas. Tie, kuri ir saderīgi ar šo zemi – ir latviski – ir arī savstarpēji satīcīgi un saderīgi. Tie, kuri nav satīcīgi, ir ar šo zemi nesaderīgi, ir te svešinieki, ir te šai zemei un viens otram nederīgi, viņu Kultūras līmenis ir neatbilstoši zems un neapmierina šīs zemes prasības. Katra tauta, strādājot savā vietā – pārvarot grūtības un nepilnības pārvēršot sasniegumos, uzlabo Cilvēces stāvokli vai, atsakoties no šī darba, rīkojas nodevīgi un tā padara smagāku visu citu tautu – visas Cilvēces stāvokli. **Katrs pasaulē siltāko vietu meklējošs klaidonis un tāda klaidoņa pieņēmējs un izmantotājs ir Cilvēces posta vairotājs – dzirnakmens tautas un Cilvēces kaklā.**

11. turpinājums

Tauta ir tā vieta, kurā katrs tās tautietis var attīstīt savu derīgumu, vērtību un brālību. Tautā – starp savējiem katrs var kļūt labāks. **Tauta ir brālības attīstības un audzināšanas vieta. Sabiedrība ir cieņas izrādīšana un derīguma paplašināšanas meklējumu vieta.**

Valsts ir tautas sabiedriskās dzīves nodrošinājums. Ģimene ir visu šo darbību atbalsta, sākuma un beigu punkts.

Valsts, sabiedrība un tauta – tās ideoloģija (*relīģija*) ir viens veselums, tāpēc visi spriedelējumi par nacionālu valstu un to suverenitātes neiespējamību vai nevajadzību mūsdienās ir meli, **neizglītotu plāpu spriedelējumi vai neliešu kaitniecība** un tautu paverdzināšanas rīcības sastāvdaļa. **Tie Latvieši, kuri to dara** attiecībā uz savu Latvijas valsti un tautu **ir** šīs valsts lielākie ienaidnieki un nodevēji – **mājas zagļi**, kuri, baudot tautas dvēseles tuvības dotās iespējas, to pārdod verdzībā. **Valsts, sabiedrība un tauta ir dažādas derīguma formas brālībā.** Katrā no tām Cilvēks realizē citu sava derīguma iespēju.

Tauta ļauj izkopt dvēseļu radniecību – sajūst brālību emocionāli intuitīvā, subjektīvā un intīmā veidā. To veicina balsu skaņas – **valoda**, kas **ir dvēseļu mūzika**. Balsi un valodu mēs vispirms uztveram emocionāli un intuitīvi, un tikai pēc tam informatīvi – verbāli. Pie tam intuitīvi emocionālajai slodzei informācijas pārņemšanā ir lielāka nozīme, kā verbālajai daļai. Intuitīvi emocionālajā daļā valoda – balss skaņas mums stāsta svarīgāko – kas mēs esam viens otram un vai varam, kādā veidā varam būt derīgi viens otram.

Verbālajā izteiksmē tieši valoda – teikumu konstrukcija un izteiksmes veids, kā arī turēšanās pie savas valodas (tās tīrība) vistiešāk liecina par tautas derīgumu vai tā zudumu. Tas, ka mūsdienu latvieši pat par pozitīvo runā caur noliegumu, ir skaidrs norādījums uz šī kopuma – latviešu derīguma zudumu.

Derīgums nāk caur vienprātību. Vienprātība ir saskaņotība domāšanā – tas, kā mēs formulējam mērķus un meklējam risinājumus. Tas, kā mēs pieņemam līdzīgu domu – kā apstiprinājumu, iespēju piedalīties vai kā konkurenci, ir liecība par esošu, šķietamu vai zudušu vienprātību. Radītājs ir visu savu daļu kopsaucējs – visiem kopīgais, visus vienojošais un visiem derīgais. Tiecoties uz Radītāju, iekļaujamies kopībā, esam apmierināti savā vietā un atrodam derīgumu – esam sabiedriskas būtnes. Kalpojot Radītājam par viņa izteiksmes līdzekļiem, esam radošas būtnes. **Būt radošam un sabiedriskam ir būt vienprātībā.**

- **Vienprātība ir piederība “vienai partijai”.**
- **Tautiskums ir piederība vienai partijai.**
- **Tautiska dzīve ir dzīve vienpartijas sistēmā.**
- **Anglosakšu ieviestā daudzpartiju sistēma ir viņu “skaldi un valdi” politikas instruments ar to inficēto tautu vājināšanai un tālākai paverdzināšanai.**

Tad, kad tiecamies pie Radītāja, dabiski esam vienprātības stāvoklī ar tādiem pašiem kā mēs, un brālībā ar visu dzīvo, bet tad, kad šo tieksmi zaudējam, zaudējam kopsaucēju, vienprātību, radošu dzīvi un dzīvesprieku – **zūd darbaprieks** (*strādāt tīrā prieka pēc – būt nesavtīgi derīgiem - brālīgiem*) **un mazinās dzimstība. Dzimstība ir radošās darbības un vienprātības sekas.** Tur, kur nav vienprātības – tur nav bērnu, un otrādi – bērni ir tur, kur ir vienprātība.

- **Dzimstība ir vienprātības līmeņa mērs.**
- **Dzimstību paaugstina paaugstinot vienprātību**

Zaudējot kopsaucēju – reliģiju, **atkrītot no Radītāja** vai sākot sekot svešiem vai viltus dieviem – samaitājoties, zaudējam vienprātību. Par to, vai mums piedāvātā ideoloģija ir reliģija, vai tā ir mums derīga vai arī mākslīgi veidota viltusdievu konstrukcija, varam spriest pēc vienprātības esamības un spēka. Ja starp “Latviešiem” nav vienprātības, tad tas nozīmē tieši to, ka tiem priekšā liktā ideoloģija nav īsta reliģija. Visi tie, kuru reliģija ir patiesa, kuros ir Radītāja esamības kopsaucējs, savstarpēji saprotas – jūt kopsaucēju citos, citu reliģiju

praktizējošajos. Tie, kuros tāda kopsaucēja nav, tie sludina savu vienvienīguma izredzētību un apkaro visas citas reliģijas kā nepilnīgas. Tāda augstprātība un nesaticība ir zīme par viņu ideoloģijas tukšumu, neauglību un neīstumu.

Tauta ir dvēseļu radniecības izkopšanas vieta. Tas ir tautas uzdevums un tās eksistences jēga. Radītājs to rada brālības iedibināšanai, attīstībai un tautiešu dzīvespriekam, jūtot, ka tie der viens otram. **Dvēseļu radniecības radīts prieks un laimes sajūta ir Cilvēka dzīves normālstāvoklis savā tautā.** Ja tā nav, tad etnoss (*dzīvesveida un valodas tradīcija*) – populācija - iedzīvotāji nepilda savu uzdevumu attiecībā pret līdzcilvēkiem. Ja etnoss (*dzīvesveida un valodas tradīcija*) – populācija - iedzīvotāji to nedara, tad tie neko nedod dvēseļu radniecībai un brālības uzturēšanai. Ja tie neuztur dvēseļu radniecību un brālību, tad tie nekalpo Radītājam. Ja tie nekalpo Radītājam, tad tie nekam neder. Ja tie nekam neder, tad tos Radītājs neuztur. **Ja tie nav Radītāja uzturēti, tad tie iznīkst.** Tas ir rakstīts par visām tautām, lai jūs varētu atšķirt dzīvo no mirušā un nemeklētu Dzīvo pie mirušajiem. **Lai Dzīvo meklētu pie dzīvajiem.**

Tur, kur zūd vienprātība, tur Cilvēka prāts sāk atstumt sev blakus esošos, uzlūko tos par konkurentiem un darbojas noliedzot esošo – kļūst destruktīvs prāta ievirzē, ko tieši atspoguļo valoda. Tikai viens piemērs. **Atmoda.**

Vārdam ir kustības un darbības - mošanās nozīme, bet tā tiek izteikta caur kustības noliegumu – atpakaļ kustību. Vēl viens – asociācija. “Sociācija” ir apvienība, parādību vai Cilvēku sasaiste, bet priedēklis “a” ir noliegums. Tāpēc vārds “asociācija” ir tādas sasaistes neesamība. Adhēzija ir kohēzijai pretējā parādība, bet to tagad lieto lipīguma nozīmē. Vārda fonētika ir pretrunā ar vēlamo semantiku un tādā veidā tas uz apziņu iedarbojas divkārt postoši – noliedzot **vēlamo semantiku** un nesot pretrunu pats sevī starp savām daļām. Ar to tas pēc NLP principiem destruktīvi programmē tā lietotāju un klausītāju. Tādu atklātu un slēptu destruktīva prāta radītu un lietotu valodas formu ir pārpārēm. Latviešu tautas sasaukšana ir **jāsāk ar pievēršanos tās Radītājam un valodas tīrībai.**

Valoda ir Cilvēka dvēseles mūzika. Valodā skan personība, personības savdabība. **Personības viena ar otru** nepastarpināti sazinās fonētiskajā, ķermeņa un darbību valodās. Tās tuvina vai atsvešina personības, tomēr visām vienai tautai piederošām personībām ir šai tautai piemītošā savdabība, kura tajās rada izteiksmes veida – valodas kopību. **Izteiciens „dzimtā valoda” ir jāsaprot burtiski.**

Iemācot svešvalodu, tiek mainīta personības savdabība un apgrūtināta kā tās īstās būtības realizācija, tā arī tās saskaņa ar savu tautu. Tāpat kā valoda maina personību, tāpat personības izmaiņas ir redzamas viņas lietotās valodas izmaiņās. Mūsdienu “valodnieki” saka – valoda esot dzīva, valoda mainoties – tas neesot ne labi, ne slikti – tas esot tikai interesanti – tā vienkārši notiekot un tā esot mūsdienu dzīves realitāte.

Jā, valoda tiešām ir dzīva tik daudz, cik dzīva ir to lietojoša dvēsele. Jā, valodā notiek visas dvēselē notiekošās izmaiņas. Jā, valodā notiekošais rāda dvēselē notiekošo.

Jā, mūsdienu dzīves realitāte ir tāda, ka zūd saprašanās, ģimenes stingrība un cilvēciskās vērtības personībās, un šie procesi atspoguļojas valodas izmaiņās, taču teikt, ka „tas ir interesanti” un „tas nav ne labi, ne slikti” ir noziedzīgi. Uzturot valodas savdabību un tīrību, tiek uzturēta tautas kolektīvās dvēseles savdabība un tīrība, tauta tiek turēta pie dzīvības vai tai tiek ļauts krist iznīcībā, ja tiek pieļauta valodas kropļošana. Tie „zinātnieki”, kuri uz notiekošo latviešu valodā noraugās ar „zinātnisku interesi”, ir noziedzīgi attiecībā pret savas tautas nākotni.

Cilvēka valodas atbilstība normai ir šī Cilvēka apziņas derīguma rādītājs. To pašu var teikt par tautas kolektīvo apziņu – tautas dvēseli. **Valodas norma ir tā valodas atbilstība dvēseles īpatnībām, kura vispilnīgāk ļauj dvēselei izteikt to labo, derīgo un pareizo, kas tajā ir.** Valodas norma dod labākās iespējas. Caur valodas normu atklājas dvēseles un valodas skaistums, augstākā dvēseles un valodas saskaņa. **Valoda tāpat kā katra**

Cilvēka dvēsele ir sargājama, kopjama, pilnveidojama un izdaiļojama – vedama uz augstvērtības pilnību, atbrīvojama no visa zemiskā, nepilnīgā un mazvērtīgā.

Kolektīvajai apziņai – tautas dvēselei nav tās individuālo apziņas formu – personību saziņas līdzekļu. Kolektīvā apziņa ir tās individualizēto apgabalu harmonijas stāvoklis, tāpēc tās valoda ir harmonijas plūsma. **Harmonijas plūsma ir mūzika.** Ja tā ir skaņās ietērpta, tad mēs to dzirdam. Mūzika ikdienā un dzīvē mūs ved augšup vai lejup, kopā vai projām vienu no otra uz nīkšanu vientulībā un trūkumā. **Mūzika,** katram cita skanoša, Cilvēkus šķir vienu no otra, bet **viena, kopīgi visiem skanoša viņus vieno derīgumā – laimē un saskaņā.** Tādu visiem kopīgi skanošu mūziku, tās darbības sekas mēs pēc tam redzam formās ietērptos plūsmas stāvokļos kā kultūrvēsturisku ainavu vai arhitektūru.

Kultūrvēsturiskā ainava, tās detaļas, arhitektūra un mūzika ir tautas dvēseles – kolektīvās apziņas valoda. Tādā valodā tautas sarunājas viena ar otru, ar savām personībām un vēsturiskajiem, atsevišķām personībām nepieejamiem slāņiem. Tautas dvēsele ir ilglaicīgs veidojums. **Caur kultūrvēsturisko ainavu, arhitektūru un mūziku tautas dvēsele – kolektīvā apziņa uztur sevi un apzina sevi kā veselumu. Arī te ir negrozāmi ievērojama valodas norma. Valoda ir „Es” apziņas pamats.**

Vienkāršākiem organismiem piemīt vienkāršākas – rīcības valodas formas, caur ko tās sevi apzina kā vienotu veselumu. Kolektīvo dzīves formu pārstāvjiem tā pāriet ķermeņa pozu un žestu valodā, kas augstāk organizētajiem caur emocionālo stāvokļu ietekmi uz skaņu radošiem orgāniem un to izmantošanu signālu sistēmā, pāriet tajā, ko Cilvēki sauc par fonētisko valodu.

Valodas formas – **arī fonētika** ietekmē Cilvēka apziņas un zemāko sistēmu pašsajūtu un dod pamatu sevī „Es” apziņai. Kā Cilvēks runā, kā ģērbjas, kustas, ko redz un dzird – tā viņš sevi sajūt. Kā jūtas, tā runā. Bērns mācās runāt esot kopīgā emocionālā saitē „bērns – māte” un caur šo saiti uztverot mātes emocionālā stāvokļa izmaiņas, kad tā vēršas pie kāda objekta ārpus emocionālās telpas „bērns – māte” robežām. Tas bērnam iezīmē viņa apziņas robežas un ļauj personalizēt savu kolektīvās apziņas telpu.

Tāpat tautas apziņa, atrodot savas attieksmes robežas kultūrvēsturiskajā ainavā, arhitektūrā un mūzikā, apzina sevi. Tajā, tāpat kā Cilvēka apziņā un organismā, ir struktūras ar atšķirīgu organizētības – attīstības līmeni, uzdevumiem un rīcības līdzekļiem, resursiem. Kolektīvajā apziņā ir daļa, kura atbilst Cilvēka organismu vadošajai daļai – galvai. „Galva” vada „ķermeni” tā darbībā pareizas rīcības vai pilnīga sabrukuma virzienā. **Kolektīvās apziņas „galvu” ietekmē caur tās valodu – kultūrvēsturisko ainavu, arhitektūru un mūziku.** Cilvēku veiktās izmaiņas kultūrvēsturiskajā ainavā, arhitektūras objekti un mūzika, kuru atskaņo un klausās tautas dzīves telpā, tiešā veidā ietekmē „galvu” un caur to visu apziņu.

Valodas normai atbilstošā mūzika un arhitektūra stiprina tautas pašapziņu, vienotību, vitalitāti un rīcības spēju – arī intuitīvo saprātīgumu. Tās kolektīvā domforma (*dēmos*) ir skaidra, tīra un radoša. Tajā realizējas visu tās orgānu un apziņas struktūru vienotība. Tādā tautā tās vadoņi – „galvas” individualizācijas – vada tautu jauncelsmē un labklājībā.

Tautas dvēseles valodas normai neatbilstošā mūzika, arhitektūra un infrastruktūra dara visu pretējo – tā nav derīga šai tautai un to posta. Tāda tautas dvēsele sabrūk, tauta zaudē vienotību, dzīves mērķtiecību, kļūst kašķīga un aizdomīga, caur ko zaudē vitalitāti un pareizas rīcības spēju. Tādas tautas demokrātija un tās “vadoņi” tai nes postu.

- **Caur tautas dvēseles valodas normas pārkāpšanu tauta zaudē savu derīgumu.**
- **Valodas normas uzturēšana vada tautu tās derīgumā un pieaugumā.**
- **Lāčauši gejpiski nerunā.**

12. turpinājums

Valoda ir tur, kur ir **kam, ko un kāpēc** teikt. Valoda ir tur, kur ir domu apmaiņas iespēja, vārdos ietērpto domu vienojošā daba un vārdos ietērpto domu saprast spējīgi klausītāji. Valoda ir tur, kur ir kopīga Mērķa diktētā Vērtību sistēmā apvienoti līdzgaitnieki – sabiedrība.

- **Sabiedrība ir savstarpējas cieņas un Derīguma iespēju paplašināšanas vieta.**
- **Tikumība ir Cieņas pamats.**
- **Cieņa ir Tikumības rezultāts.**
- **Tikumība ir personības, ģimenes, Tautas un valsts Derīguma rādītājs un mērs.**

Sabiedriskās attiecības ir savstarpējas cieņas un derīguma meklējuma attiecības. Tas nozīmē, ka sabiedrības loma Cilvēka dzīvē ir viņa Tikumības uzturēšanā un **Tikumības veidošana ir sabiedrības eksistences jēga**. Tur garāmgājējs ir vērīgs, ieinteresēts un sabiedrīks. Tur viņš ir arī garāmejošo bērnu audzinātājs, sargs, aizstāvis un uzraugs. Tur meistars domā par viņa ražojuma lietotāju. Tur maiznieks domā par maizes ēdāju un pats viņu sargā no kaitīga piecepuma. **Tur katrs pats ir sava darba un darbības uzraugs. Tur katrs ir Savam Brālim Sargs.**

Tur, kur tā nav – tur, kur publiskā dzīve nav vērsta uz Tikumības uzturēšanu, tur nav sabiedrības. Tur, kur nav cieņas un savstarpēja derīguma meklējumu, tur ir neorganizētu, dzīvniecisku iedzīvotāju masa – inertās matērijas plūsma, šurpu-turpu rosība un verdzība. Tur, kur zūd Tikumība, tur zūd cieņa un Derīgums.

Tas, kuram zūd cieņa pret līdzcilvēkiem – zūd sabiedrībai. Tas, kurš ir savtīgs – zūd sabiedrībai. Tas, kurš nav sabiedrībā – nekur neder. **Tie, kuri neveido sabiedrību, nav derīgi Radītājam un tiek izklaidēti vai iznīcina viens otru.**

Cilvēces iznīcinātāji Cilvēku iznīcina daudzus veidos. Viens no veidiem ir viņa dzīves vides – Kultūrvides sagraušana. Kultūra ir Kosmisko principu un sistēmu kolektīvās eksistences izpausme šīs eksistences radījumā – Cilvēka apziņā un caur to projicējas Cilvēka dzīvē un vidē, kura tāpat ir šo Kosmisko attiecību veidota, tāpēc Cilvēks var eksistēt tikai kā kolektīva būtne (*jebkura Dzīvības forma – dzīvās būtnes ir sastopamas tikai kā kolektīva – daudzskaitlīga kopumu parādība*), sev līdzīgo būtņu kolektīvā eksistencē, kurā mēs redzam **ap šim kolektīvam kopīgajām īpašībām centrēto individualitāšu savdabības, kā šo kopīgo īpašību variācijas**, vai arī, no otras puses raugoties, **kā šo savdabību attīstības auglīgo augsni – visiem kopīgās īpašības.**

Tā kā Cilvēka apziņa un tajā notiekošais ir centrs, kurā notiek viņa personības dzīves un vides saplūsme vienotā veselumā, tad **Cilvēks ir Kultūrvides centrs**. Cilvēka dzīve ir transformāciju plūsma. **Tas ir iekšējām transformācijām sekojošu ārēju transformāciju viļņu izplatīšanās** viņa Kultūrvīdē. Tādi transformāciju viļņi mijiedarbojas ar citiem viļņu interferences ainā, kurā, atbilstoši tās fizikālajiem likumiem, visās apkārtējās dzīvēs un Dabas procesos rada kā uzplaukumu, veselību un laimi, tā arī bēdas, slimības un kataklizmas. Tuksneši un kara posts, planētas kataklizmas ir Cilvēku apziņās notikušo postījumu pēdas.

Kosmosa pamatos esošais Vienības (*vienotības – kolektīvisma – Kopienas - komūnas*) esamībā princips nosaka to, ka sabiedrībā ir visu Cilvēka vajadzību, interešu un Vērtību cēloniskā daļa, bet sabiedrības locekļi ir šo vajadzību, interešu un Vērtību darbības un sasniegumu seku nesēji – baudītāji. Tāpēc, **apmierinot sabiedrības vajadzības un intereses, uzturot Cilvēciskās Vērtības sabiedrībā, tiek apmierinātas katra Cilvēka vajadzības, intereses un uzturētas viņa Cilvēciskās Vērtības**, bet liekot indivīdam pašam rūpēties par

savām vajadzībām un realizēt savas intereses, uzturēt savas Vērtības, sabiedrībā nevar tikt realizētas attiecīgās intereses un vajadzības, uzturētas vērtības.

Bagātā sabiedrībā ir bagāti Cilvēki, bet bagāti Cilvēki neveido bagātu sabiedrību. Individuālais, kā sabiedriskā sekas, nevar tikt stādīts par sabiedriskās dzīves norišu cēloni un nedod tādas pat sekas sabiedrības dzīvē, kā sabiedriskais indivīdam. Tāpēc nevar tik atbalstīts privātīpašums, jo tas vienmēr tiek izmantots pret sabiedrības interesēm.

- **Privātīpašnieks ap sevi veido egocentriski destruktīvu Kultūrvides antipodu.**

Mainot apziņu, transformē Cilvēka dzīves vidi. Tāpēc Cilvēces iznīcinātāji sagrauj Cilvēka apziņas struktūru – to, kas tur ir vienotā veselumā, sadala nesaskaņotos elementos. **Apziņas struktūru sagrauj, mainot jēdzienu saturu.** Katram Cilvēka domu struktūras (*loģikas*) mezglam (*tam, ko viņi sauc par “ierāmētību”, no kuras viņi aicina “atbrīvoties citādībā”*) atbilst noteikts jēdziens – “Vārds”, ar kuru visi vienas kolektīvās apziņas nesēji saprot vienu un to pašu. “Ģimene” viesiem ir **Tas un tikai Tas**. Tai nav citas izpratnes un skaidrojuma. “Katls” ir tikai tas, kas “katls” ir visiem. “Dziesma” ir tikai tas, kas “dziesma” ir visiem. Tur, kur “Ģimene”, “Katls” vai “Dziesma” katram var būt kaut kas cits, tur, **kur Tas vairs nav Tas**, bet var būt arī daudz kas cits, tur vairs nav “Vārda - jēdziena”.

Tur Cilvēka apziņas struktūrā (*domas uzbūves loģikā*) ir sagrauts vienojošais elements, bet ap to esošās elementu saites, tagad haotiski savienojas pret dabiskās (*murgainās*) kombinācijās un veido vērtību nesošu jēdzienu izskaudējus – kroplis, kā piemēram ar “dzīves kvalitātes” kropli **izskauž pilnvērtības jēdzienu** un ar to arī satura – pilnuma un Vērtības jēdzienus, ar ko padara seklu un pliekanu valodu. Tie, kuri nespēj panest savas valodas (*kolektīvās apziņas*) normas – vārdos ieliktos pienākumus, tos aizstāj ar iznīcināto jēdzienu vietā esošo tukšumu maskējumiem. Atņemtās veselības vietā ir “dzīves spēja”, iznīcinātās sabiedrības vietā ir “pilsoniskā sabiedrība”, izglītības vietā ir “kompetenču izglītība”. Tiek iznīcināti veseli jēdzienu apgabali un Cilvēka apziņu vienotā veselumā uzturošas jēdzienu virknes.

Viena no tādu jēdzienu virknēm ir “iedzīvotāji” – “tauta” – “kopiena”. Šī jēdzienu virkne atspoguļo sabiedriskuma pieaugumu blakus dzīvojošo Cilvēku kopdzīvē – viņu **vienprātības progresiju** – saplūsmes pieaugumu kopīgās Kultūrvides veidošanā – **Kopīgā Dzīvē, kurā katrs piedalās katra dzīvē un visu dzīves veido katra dzīvi.**

- **Kopiena ir augstākā kolektīvisma forma**, kurā kopienas locekļu dzīves norises apvieno vienota, visu pieņemta un uzturēta ideoloģija, reliģija, Filosofija.

Kopienas atspulgu mēs redzam bišu stropā, skudru pūžņa vai zivju bara dzīvē un dzērvju kāša lidojumā. **Tur, kur visi dara savstarpēji derīgo**, lido vienā ātrumā, augstumā un virzienā, kur priekšējais šķeļ gaisu sekotājiem, bet sekotāji pateicībā atbalsta priekšējo, **tur ir Kopiena.**

Cilvēces iznīcinātāji iznīcina Cilvēci, sagraujot tās vienotību ar Kosmosu un Cilvēku savstarpējo vienotību Cilvēcē, ar to, ka **Cilvēka apziņā iznīcina tur vienotību uzturošos jēdzienus, tos aizstājot ar citiem, tur individuālismu un vienotības noliegumu ienesošiem.**

Tā viņi ir izdomājuši murgainu “multikulturālismu”, kas esot jauna “kopdzīve katram baudot visas Cilvēktiesības, esot visu cienītam pilnā līdzvērtībā u.t.t. u.t.j.pr.”. (*Katls ir līdzīgs puķupodam. Viena kultūrvide ir sakņu zupa katlā, otra kultūrvide ir puķupodā esoša augsne ar puķi tajā. Multikulturālisms ir melnzemes un sakņu zupas sajaukums podā, kurā uz plīts*

vārās puķe.) Deklarētajā mērķī tam esot bijis jārada “Kultūrvide”, kurā saplūdišot visu brīvas pārvietošanās straumes (*savai vienīgajai derīgajai dzīves vietai atrauto - pasaules klaidoņu*) atnesto nesavienojamo “kultūru” elementi, kuri tad **pilnā iecietībā pret nepieņemamo** likvidēšot **nepieņemamības dabu Cilvēkā**, kas tad pavēršot agrāk nepieredzētu Cilvēciskās dabas uzplaukumu. Realitātē izveidojās straumes atnestu gružu kaudze – atkritumi, kuru vidū nekādas izaugsmes nav – tur nav savdabības vienojošās kopības un tādas kopības Idejas. **Kopības Ideja ir atbilstošā un savdabību attīstošā uzturēšanā.** Nesavienojamā un savdabību bremsējošā mehāniskais maisījums ir Kopības Idejas iznīcināšana.

Toties tur ir kopdzīve vienā teritorijā, katram saglabājot savu atšķirīgo, ar cietiem nesaistīto dzīvesveidu, kurā pieaug savstarpēja ignorance, atsvešinātība un naidīgums, kurā izzūd katra tādas teritorijas iedzīvotāju savdabīgā Kultūras un tāpēc arī apziņas dzīve. Tādu “multikulturālu” teritoriju apdzīvotāji labākajā gadījumā ir “gremojoshi zālēdāji”, bet sliktākajā ir nesaprātīgi un tādēļ paši sev bīstami.

Tādā veidā, ieviešot multikulturālisma maldu ideju, **tika mainīts Kopienas jēdziena saturs uz tam pretējo** – vienā teritorijā fiziski mītošu **iedzīvotāju jēdziena saturu**. Un tagad, kad Gejropietis saka “kopiena”, viņš ar to izsaka to, kas ir **“administrētas teritorijas iedzīvotāji”**, bet ne to, kas ir Kopiena Cilvēkiem – Cilvēku, Cilvēci un Kosmosu saistošā **Sabiedrības forma**.

Kādā “kopstrādādāšanas telpas” ēkā, to veidojošie tirlīņi, kā pirmās likvidēja vīriešiem un sievietēm atsevišķās tualetes telpas, to vietā “taupības nolūkos” izveidojot vienu kopīgu telpu ar vairākām finiera kabīnītēm.

- **Gejropiešiem nav kauna jūtu un jēdziena saturs.**

Gejropietis interesē kopmitināšanās (mītnē, mītnesvietā) ārējie apstākļi – infrastruktūra, administrācijas izdoto kopmitināšanās noteikumu ievērošana un savlaicīga samaksa (*nodokļi, “demokrātiskās” procedūras un nepretošanās pagrimumam*) par uzturēšanos “kopienā” (*viesnīcā*), bet **Cilvēku interesē viņa apziņā notiekošās (izaugsmes) izmaiņas saskarsmē ar citām izaugsmē esošām apziņām, ko dod kopdzīve Kopienā.** Ar šo jēdziena saturs maiņu gejropietis sevī – savā apziņā ir izslēdzis vienu no tiem elementiem, kuri uztur viņa dzīves plūsmas nepārtrauktību un viņa dzīvi kopīgajā Kosmiskās Komūnas **Dzīves plūsmā**.

Tur, kur Tauta vienprātībā sāk veidot komūnu, tur tās veidošanai tiek dibināta Valsts.

- **Valsts ir Tautas sabiedriskās dzīves uzturētāja.**

Sabiedriskā dzīve var notikt tikai tur, kur Cilvēku rīcība ir saskaņota un saskaņota. Valsts ir garīgs tautiešu rīcības saskaņošanas veidojums. Valsts institūciju, kalpotāju un doto attiecību normu (*likumu un noteikumu*) esamības un darbības jēga ir iedzīvotāju rīcības saskaņošanā un regulācijā. Tādā saskaņošanā veidojas Komūna – apziņu dzīves saplūsme kolektīvai un individuālai izaugsmei.

- **Lai katrs varētu atrast sevī labāko, viņš ir jāattur no sliktā un jāatbrīvo no rūpēm par mazsvarīgo.**

Valsts ir organizētāja un aprūpētāja tur, kur tas ir vajadzīgs tautiešu labklājības labā. Valsts ir sargs pret ārējo un iekšējo apdraudējumu. **Valsts dod drošību.** Valsts sargā pret sliktu un veicina labo. Pie tam drošības jēdziens ir jānošķir no apdraudējuma neesamības, netraucētības, uz ko tiecas iedzīvotājs un “Gejropas komunārs”. **Drošība ir pārdomātas**

rīcības un ieguldīto pūļu rezultāts, kādu Tauta ir sasniegusi novēršot iespējamus un esošos apdraudējumus, bet **apdraudējumu neesamība ir iluzora, šķietama apstākļos, kuros netiek konstatēti vai tiek ignorēti apdraudējumi, vai nenovērtē esošo reālo ietekmju patieso destruktīvo dabu**, kas nozīmē izvairīšanos no pūlēm drošības uzturēšanai, ko piekropj iedzīvotāji “siltākas vietas” meklējumos.

Valsts nodrošina savas Tautas sabiedrisko dzīvi – kalpo savas Tautas labklājībai – tās uzstādīto mērķu – Vīzijas sasniegšanai. Cita uzdevuma tai nav. Tautas sadzīves un svētku tradīcijas, politika, Garīgā un saimnieciskā dzīve, kārtības uzturēšana tajās, aizsardzība, izglītības sistēma u.c. ir sabiedriskās dzīves formas. **Valsts pārstāv Tautas kolektīvo apziņu un darbojas tās vārdā un interesēs.** Kolektīvās apziņas – tautas dvēseles intereses ir tas atskaites punkts, no kura tiek vērtēts labais, pareizais un derīgais katram tautietim. **Tur, kur ir tīra Tautas dvēsele**, tur tā ir saskaņā ar tautiešu tīro dvēseļu tieksmēm labajā, derīgajā un pareizajā.

Valsts – kā organizētāja, saskaņotāja un vadītāja ir ilglaicīgs veidojums un tās darbība ir vērsta uz tautas un sabiedriskās dzīves veselības nodrošināšanu, tāpēc tai ir tālejoši plāni, pietiekami lieli resursi un rīcības mehānismi. To vadībai un realizācijai **Valsts institūcijās strādā mērķiem atbilstošas kvalifikācijas speciālisti.** Valsts darbības mērķi un apjomi, tās speciālistu kvalifikācija tieši paredz to, ka „tai ir jādomā” savu tautiešu vietā par to, ko tie no sava dzīves un zināšanu mēroga domāt un izdomāt nevar, un ir „jāzin viņu vietā” to, kas tiem ir labs, derīgs un pareizs.

Tur, kur tā nav – tur, kur ieviešas „ Sorosa pilsoniskās sabiedrības” latvāņi - **oligarhijas vai liberofilu demokrātijas pretdarbība Radītāja darbam**, tur, kur katrs vēderprāts var ieņemt katru iekāroto posteni un savā vēderprātā spriedelēt par katru Valsts dzīves elementu un gribēt un būt tiesīgs to grozīt pēc sava vēdera apjomiem, tur, kur zūd saskaņa, saskaņotība un katram ir jādomā pašam par sevi – tur, kur pavalstnieki kļūst par bāreņiem – zaudē Valsts Vadītāju Tēvišķīgo gādību, **tur zūd valsts eksistences jēga** – tur tā vairs neuztur, nesargā un neorganizē tautas sabiedrisko dzīvi, tur tā kļūst lieka, tāpēc tāda valsts pārstāj eksistēt. **Tās savdabības zīmes** (*Kultūras un saimnieciskā dzīve, robežas, likumi, nauda, u.t.t.*) **zūd, vai kļūst par tukšiem objektiem – dekorācijām bez iekšēja satura, bet iedzīvotāji izklīst.** Radītājs pār to vairs netur savu sargājošo roku, bet atbrīvotajā vietā var ienākt cita Tauta un rasties cita valsts, kuru Radītājs „izelpo” vietas derīguma izmantošanai.

Tāda jauna valsts sākas ar Cilvēkiem, ap kuriem pulcējas vienprātīgie. Katra Valsts sākas ar Radītāja Sūtni un tās pirmo ģimeni. Ģimene ir tautas, sabiedrības un valsts dzīves sākuma un beigu vieta. **Ģimene parādās pirmā un beidz eksistēt pēdējā.** Tad, kad izirst, izzūd ģimenes, ir zudusi tauta, sabiedrība un valsts. Un otrādi – tās ģimenes, kuras vairs nekalpo tautas, sabiedriskās un valsts dzīves uzturēšanai, beidz pastāvēt savas eksistences jēgas zuduma dēļ.

Ģimenes locekļus Ģimenē apvieno tās Derīgums. Cilvēka derīgums – vērtība sabiedrībai nāk caur viņa veidotās ģimenes Derīgumu – vērtību. Tāpēc vislaimīgākais un mīlētākais Cilvēks jūtas tieši ģimenē.

Caur rūpēm par Ģimeni Tauta rūpējas par Tautieti. Kā izturas pret Ģimeni, tā izturas viens pret otru un paši pret sevi. Ģimenes jēdziena satura un dzīves irdināšana, nomaiņa un izskaušana ir Cilvēka iekšēja un ārēja iznīcināšana.

- **Tieksme radīt Ģimeni ir tieksme uz tuvību ar Radītāju.**
- **Tuvošanās Radītājam ir Cilvēciskās dvēseles dzīve Kultūrvidē.**

Tā ir katras veselās un normālas dvēseles pamattieksme. Tieksme būt savā ģimenē ir katras dvēseles – katra Cilvēka veselības un normalitātes rādītājs. Ģimenes saišu vājums ir

garīgo slimību klātbūtnes rādītājs. Tas, kurš bēg no savas ģimenes, grauj citas ģimenes vai netiecas uz savu ģimeni, nekur nav derīgs. Tāds nav un nebūs nedz mīlēts, nedz laimīgs. Nelaimīgi un nemīloši Cilvēki nevar veidot valsti un dzīvot sabiedrisko dzīvi – tiem nav Tautas. Ģimenes jēdziena patieso dabu un ģimenes vērtību neuzturošais sevī iznīcina savu Cilvēcisko dvēseli un Kultūrvidi ap sevi – savu Derīgumu.

Tikai derīgumu meklējošs Cilvēks būs mīlēts, laimīgs un liks jaunas tautas, sabiedrības un valsts pamatus.

Visa pamatā ir līdzsvars. **Ģimene ir līdzsvara vieta.** Ģimenē līdzsvarojas sievišķais ar vīrišķo. Pieaugušais ar bērnišķīgo un tas savukārt ar novecojušo. Sabiedriskais un personiskais. Vēsturiskais un tūlītējais. Pagātne, tagadne un nākotne. Laicīgais, pasaulīgais un pārļaicīgais. Fiziskais, dvēseliskais un Garīgais. **Caur Ģimeni notiek gaita „Esmu-Būšu”.**

Pasaules Ēka balstās uz četriem pamatakmeņiem, trim vaļiem vai viena bruņurupuča – kā nu kurā stāvā mēs to skatām. Pamatakmeņi mums rāda četru principu saistību. Vaļi mums rāda trīsvienību, bet bruņurupucis mums nes šīs vienības sešas redzamās daļas. Savā lēnajā gaitā „Esmu – Būšu” bruņurupucis nes mūsu Pasaules Ēku – četrus pamatakmeņus un visu, kas starp tiem notiek – ģimeni, paaudžu līdzsvaru tajā un kultūras mantojumu.

Pasaules Ēkas četri pamatakmeņi uz bruņurupuča muguras **ir izziņa, radošā darbība, derīgums un līdzsvars** – katrā konstrukcijā ieliktie principi. Zem tiem ir līdzsvarota trīsvienība – tas, caur ko līdzsvars ienāk mūsu pasaulē un trīs līdzsvara formas – statiskā, statistiski dinamiskā un dinamiskā, kuras mēs varam redzēt savos bērnos, vecākos un mūsu vecvecākos.

Līdzsvars ir viss, tai skaitā arī veselība. Cilvēka, ģimenes un sabiedrības veselība, Valsts, tiesību un ekonomikas veselība, ekosistēmu, domāšanas un tikumu veselība. **Trīsvienība ir līdzsvars.** Atrodot un noturot trīsvienību, mēs noturam līdzsvaru. Divas daļas pašas par sevi būt līdzsvarā nevar – tajā trūkst trešā, caur kuru mijiedarbību sistēmā pulsē dzīvība. Divas daļas ir nolemtas apsīkumam – no tās sistēmas dzīvība vienmēr aiziet – tā nav pilnīga. Pilnību dod **Pamatsubstances, Pamatkvalitātes un Pamatenerģijas** Trīsvienība, kas radot Dzīvību, ar to piepilda Pasaules Ēku.

Vīrietis un Sieviete līdzsvarojas caur savas “vienības bērnu” svētītu ģimeni. Sabiedrība un Cilvēks arī. **Kultūras mantojums, Mīlestība un Derīgums ir nesaraujama trīsvienība.** Iespēju, līdzekļu un mērķu trīsvienību mēs redzam katras ģimenes trijās paaudzēs un Cilvēka vecuma posmos. Divas lielās trīsvienības: sabiedrība – personība – ģimene un Radītājs – līdzekļi – iespējas līdzsvarojas bērnos – mērķos. Tā mēs atkal nākam pie bruņurupuča, kuru līdzsvarojam ar Gribu, Laiku un Cēloņsakarību.

Mūsu pasaules Ēkas centrā stāv “Deviņu Zaru Ozols”, caur kuru no “sagnēm uz zariem” un “no zariem uz sagnēm” notiek „Esmu - Būšu” kustības plūsmas, savā mijiedarbībā mums radot Derīgumu. Tas, kas ir derīgs Ozolam – ir derīgs mums. Tas, kas ir derīgs mums – tas der Ozolam. Tas, kas neder Ozolam – neder nekam. Tas, kas der Mērķim – tas der Ozolam, jo Ozols pārstāv Mērķi. Mērķis ir “Bērns” „Esmu – Būšu” kustībā caur Ozola stumbru.

Nākot šajā pasaulē, mēs iegūstam iespējas. Lielās Likteņa dievietes mums katram šūpulī ieliek **izziņas, radošas darbības un pasaules uzlabošanas iespējas.** Mēs uzlabojam pasauli, esot derīgi tiem, kurus mīlam. Ja gribam, mēs to varam saukt par kalpošanu.

Bērībā mēs kalpojam Mīlestībai, esot beznosacījuma mīlestības nesēji. Vēlāk – pieaugot, mēs kalpojam saviem bērības sapņiem. Ieejot vecumdienās, mēs iepazīstam bērību ar savu mazbērnu acīm un viņiem atdodam savu prāta briedumu un pieredzi, tāpēc **tikai vecu Cilvēku tuvumā bērnu prāts iegūst noturību, stingrību un skaidrību.** Ar to pašu mēs radām to līdzsvaru, kuru sauc par Gudrību. Vecums līdzsvaro bērību un tā tur Debesis pār zemi (*vajadzētu redzēt kā un kāpēc to grafiski attēlo druīdi*), uz kuras radoši darbojas pieaugušie – tie, kuri uzlabo pasauli, par ceļzvaigznēm turot savus bērības sapņus.

Mūsu pasaulē līdzsvars ienāk caur Mīlestību. Mīlestība ienāk caur ģimeni. **Viss labais šajā pasaulē ienāk caur ģimeni un katra piedalīšanos** trijās līdzsvara formās – paaudžu trīsvienības līdzsvaru ģimenē. Paaudžu līdzsvars ir triju Mīlestības formu sadarbība, vai arī to var uzlūkot kā trijus ceļus – vārtus, pa kuriem Mīlestība ienāk.

Bērns iemieso sevī Beznosacījuma Mīlestību – izziņas iespēju. Pieaugušie iemieso Mīlestību uz Visu Esošo – radošās darbības iespēju, bet vecie Cilvēki nes Īstenības Mīlestību – Derīgumu.

Bērna mīlestība ir beznosacījuma mīlestība. Tā ir katra mācību procesa – izziņas pamatā. Mēs varam izziņāt tikai to, kam pievēršam savu uzmanību. Uzmanību pievēršam tikai interesantajam – tam, kam piedēvējam pozitīvas kvalitātes vai tās saistām ar šīs parādības izpēti. Uzmanības pievēršanas rezultātā mēs saņemam ietekmes, kuras mūsu apziņa asimilē caur Saprātņi.

Mēs saprotam to un tādā mērā, kādā tajā saskatām paši sevi. Tādēļ pētot apkārtni, mēs gan pētām sevi, gan atrodam to, kas tajā ir kopīgs ar mums. To, kā mūsos nav, mēs izziņāt nevaram. Tam vispirms ir jāizaug mūsos un tad mēs to saskatām ārpus mums (*katrs redz caur savu aurū*). Ja mēs saprotam sevi – parādības sapratne ir mūsos – esam šajā jautājumā harmoniskas saprašanās stāvoklī ar sevi, tad saprotam to pašu ārpus sevis, un otrādi – nekad nesapratīsim to, kas ir disharmonijas stāvoklī mūsu apziņā. Tāpat nekad nesapratīsim mehāniski ārpus mūsu intereses blakus esošo Gejropas “komūnas” iemītnieku.

Mēs paši sev esam labi. **Mēs ejam uz labo sevī.** (*Jāatceras, ka pastāv objektīvais „Esmu-Būšu” kustības labais un tas subjektīvais „labais”, kas katram ir viņa personiskie mērķi. Tuvoties objektīvajam labajam mēs varam tikai tā, ka pieskaņojam savu subjektīvo labo objektīvajam kolektīvajam labajam.*) Mēs uzlūkojam apkārtņē labo, jo to piedēvējam apkārtņei. Mūs apkārtņē interesē tas pats, kas interesē sevī – labais. Mēs tiecamies pēc apkārtējā izziņas tāpēc, ka tiecamies pēc labā sevī. Mēs tiecamies tāpēc, ka šis labais mums apstiprina saprašanās iespēju un ienes sapratnes pieaugumu – saskaņotību ar vidi un sevī. Mācīšanās process ir pašpaātrinājuma stāvoklī.

Bērns pats sev ir labs. Viņš nezina, ka ir slikts. Viņš ir harmonijā ar sevi un tādēļ harmonizējas ar apkārtesošo – saprot to, ar ko sāk kontaktēties – to mācās. Viņa mīlestība uz visu viņā projicējas pret esošo un ļauj mācīties visu, ar ko nonāk saskarē. Tik ilgi, kamēr bērņā nav domas „manī tas ir slikts”, viņam ir visaptveroša interese un mācīšanās iespējas.

Tādā veidā viņš apgūst kā labo, tā arī slikto. **Sliktā, nederīgā, nepareizā iemācīšanos bremzē ar sliktā, nederīgā, nepareizā – apkaunojošā jēdziena ieaudzinašānu un satura paplašināšānu.** Savukārt Cilvēces postītāji savu postošo darbību vienmēr sāk ar kārdinājumu pārkāpt apkaunojošā robežas – “atbrīvoties no kompleksiem”. **Viņi ignorē faktu, ka bez apkaunojošā jēdziena un satura, nav arī labā, pareizā un derīgā jēdzienu un satura, bez kroplā un izskaužamā apkarošanas nav Cilvēcisko Vērtību.** Bez saprātīgiem, pamatotiem un vajadzīgiem ierobežojumiem (*disciplīnas*) nav “Esmu - Būšu” kustības. Bez sapratnes par nederīgo, nav iespējams būt Derīgam. Bez kauna, kaunojošā izpratnes, ieaudzinašānas nav izglītības iespēju un virzības uz labo.

13. turpinājums

Normāls Cilvēks ir labu redzošs, labu dzirdošs, labu zinošs, labu domājošs, labu gribošs un labu darošs, līdzsvarots, labi audzināts un labu, vispusīgu izglītību saņēmis Cilvēks.

Bērns saglabās mācību prieku tik ilgi, kamēr būs iekšējā saskaņā (*mīlestībā*) ar Normu Sistēmā Esošo un domās par labo, un otrādi – ja bērņā nav mācību prieka, tad viņā nav Mīlestības – tā ir noslāpēta ar ārpusnormas negāciju vērošanu. Tādēļ zinātkāres uzturēšana

bērnā ir skaistas un harmoniskas vides – mīluma uzturēšana ap bērnu. **Spēcīgākā izglītības motivācija ir Mīlestība.**

- **Izglītības sistēmas saturs ir Mīlestības projekcijas spēju atraisīšana bērnā.**

Tā izglītības sistēma, kura nav vērsta uz to, nekur nav derīga – tā ir kropļojoša.

Pieaugušie ir vērtēt spējīgie, labu gribošie un darošie Cilvēki. Šie Cilvēki ir izpētījuši sev pieejamo, tātad zina savas iespējas un prot tās pareizi pielietot tā, lai būtu derīgi sabiedrības locekļi ģimenē. **Ģimene ir maza sabiedrība.** Pieaugušie zin, ko var un ko nevar darīt – kas tiem piemīt un kā tiem trūkst – tāpēc zaudē vispusību – mācību tempu, bet toties iegūst rīcības spēju – var fokusēt sākotnējo Enerģiju – Gribu noteiktā virzienā. **Vērtēšana samazina mācību spēju, bet dod radošās darbības spēku.**

Ir tāds paradokss – izglītība paver ceļu radošam darbam, bet radoša darbība nav savienojama ar vispusīgu izglītības procesu – radošās darbības akts (*specializācija*) uzliek ierobežojumus. Tāpēc priekšlaicīga radošās aktivitātes stimulācija nosaka zinātkāres apsīkumu. **Tāpēc ir tikai viens izglītības un radošās darbības attīstības kopsolis – Cilvēcisko vērtību attīstīšana bērnā un pieaugušajā,** kas viņā, dodot ceļu tur esošajai Mīlestībai, uztur radošo darbību un tai atbilstošu vajadzību pēc zināšanām un spēju šīs zināšanas iegūt. Tikai Mīlestība ļauj mums dot labāko, kas ir mūsos, un saņemt to no citiem.

Vērtējums un derīgā atlase saderīgumā (rīcības skaistums) dod radošās darbības spēku un labāko rezultātu. Tāpēc tur, kur ir saskaņota rīcība (*labi organizēta un vadīta sabiedrība, strukturēta un stingri vadīta valsts ar līdzsvarotu centrālo vadību un augstu tautas pašorganizēšanās (pašdarbības) spēju*) ir lielāka iespēja sasniegt mērķi. Pieaugušu Cilvēku raksturo rīcības mērķtiecība un pēc tās mēs viņu vērtējam kā pieaugušu vai infantilu (*bērnišķīgu*). **“Kur man labi, tur mana mītnesvieta” ir infantilisma galējā izpausme.**

Pieaugušie nemaina mērķus. Viņu Ceļzvaigznes, reiz atrastas, vada visu viņa mūžu. Viņš var mainīt metodes, līdzekļus un apgūt jaunus resursus, bet viņa mērķis paliks nemainīgs. Tā ir nobrieduša Cilvēka un Garīgās skolas sasniegumu zīme.

Pieaudzis Cilvēks zin, kas viņam ir labs. Viņš prot atrast derīgo un var ar to pareizi rīkoties. **Caur pieaugušu Cilvēku darbojas Mīlestība uz Visu Esošo.** Un te mums ir jāatceras tas, ko esam runājuši tad, kad domājām par to, kas ir Dabiskā Kārtība un tās Normu sistēma. Ir tiešie, laužtie un atstarotie stari. Ir radošās darbības rezultāti, blakusprodukti un atkritumi. Ir dažādas to kombinācijas. Ir Evolūcija, tās subjektī un objekti, kā arī tai nederīgie, uz to nespējīgie, no tās atpalikušie un tās likumu pārkāpēji.

Normu sistēma visā šajā ķīselī nošķir radošās darbības derīgos rezultātus, Evolūcijas subjektus un objektus no visa pārējā. **Tas, kas atbilst Normai – tas ir.** Kas ir ārpus tās – tie ir zūdoši pīšļi un Evolūcijas darbības blakus produkti vai atkritumi, kuri zūd esamībai tā, kā no tiem iziet tos skārusī radošās darbības enerģija – radošais gars. **Tas, kas ir Normā – tas der. Visa Esošā Mīlestība ir Mīlestība uz Normu un Normā esošo.** Tikai Normā esošais ir patiesi Esošs – viss pārējais ir māņi, ēnas un nejauši zibšņi.

Mūsdienās sliņķi, likumu pārkāpēji un izsplautie mierina sevi un viens otru ar vārdiem – „Dievs mīl katru, kurš izkūņojies no mātes miesām, kustas uz zemes, zem zemes, ūdenī un gaisā”. „Lai kāds tu būtu, tu esi Dievam mīļš un viņa lolots. Tev ir tiesības būt kāds esi. Dievs tevi mīl tādu, kāds esi.” Tie ir meli.

Ja tā būtu, tad nebūtu attīstības, nebūtu ne Involūcijas, ne Evolūcijas. Tad nebūtu gaitas „Esmu - Būšu”. Tad viss visu laiku atrastos pirmatnējā radīšanas brīža sākumstāvoklī. Tad zeme būtu pārklāta ar protoplazmas puņķiem un tā stāvētu līdz savai pēdējai dienai vai arvien vēl būtu lēni atdzīstošs gāzu miglājs. Tomēr tā nav. Ir veidojušās un pārveidojušās

dzīvo radību paaudzes, aiz sevis atstājot sasniegto ceļā uz aizvien pilnīgākām, tīrākām un izsmalcinātākām formām.

Radītājam derdzas neglītāis (*skaistuma trūkums*), **nepilnīgais, kroplais un nederīgais**. “Esiet gudri kā čūskas un maigi kā dūjas, esiet pilnīgi kā Jūsu Tēvs Debesīs.” Ja arī Kristus uzrunāja zagļus, pakļidenes un citus nekam nederīgos, tad tikai tam, lai atgādinātu, ka “Saule spīd pār visiem” un tāpēc, ja citi ir Gudri un Tikumīgi, tad kāpēc šie atkritumi atļaujas būt pīšļi tur, kur visiem ir dotas vienlīdzīgas iespējas Tikumībai un Zināšanām. “Saule spīd pār visiem” norādot uz vienotas Normas esamību un Derīgumu atbilstībā šai Normai. Izstumtība ir nederības zīme.

Ja mēs noliksim vienu ķiršu ogu pie Ventspils, bet otru – pie Daugavpils, tad mēs iegūsim priekšstatu par to, cik tālu atrodas Saule no blakus esošās zvaigznes (*un viens atoms molekulā no otra*). Visu pārējo aizpilda putekļi, gāzes, planētu atlūzas vai nediferencētā matērija. Tieši tik pat daudz telpas aizņem tiešie radīšanas darba augļi attiecībā pret visu pārējo dražu. Uz katru Raini ir 1'000'000 dienaszagļu, pamuļķu, bohēmistu un domāt negribošu tirlīņu. Tas nav Dabas likums (*kurā katrs varētu būt Rainis*) – tas ir nožēlojams stāvoklis mūsdienās, kad tikai **viens Rainis no 1'000'000 līdzcilvēku liek lietā Saules dāvātās iespējas**.

Evolūcija savos aktivitātes impulsos darbojas caur atsevišķu tai derīgu dzimtu kādā tautā. Tai garīgi un dvēseliski tuvākās dzimtas Evolūcijas darbības rezultātu uztver un nodod tālāk aizvien plašākos lokos savas rases robežās. Līdz zemākajām rasēm tie nekad nenonāk. **Tu esi Radītājam mīļš un lolots tad, ja esi istajā brīdī un vietā attīstībai derīgs un attīstībā esošs**. Tad, ja TAM ir gaita „Esmu - Būšu” caur Tevi. **Tad, ja Tu esi atbildīgs un derīgs**.

Pieauguša Cilvēka vērtēšana ir atbildīga derīgā un Normā Esošā atlase no visa tai neatbilstošā, neesošā, nesvarīgā un nebūtiskā. **Mīlestība uz Visu Esošo ir puķu dobes iekopšana, stādīšana un ravēšana, skaistāko ziedu atlase un tiem labāko apstākļu uzturēšana**. Tikai dodot rūpīgi izvēlētu labāko no iespējamā, mēs esam derīgi tiem, kurus mīlam. **Būt derīgam nozīmē būt Saprātīgam - zinošam, vērtējošam un spējīgam pareizi rīkoties**.

Vecumdienās Mīlestība ģimenē ienāk caur derīgumu. Derīgums ir mīlestība uz Īstenību. Tad viņš ir izsapņojis bērnības sapņus, redzējis savu sapņu piepildījumu un tagad vēro, ko šie sapņi ir devuši viņam un viņa tuviniekiem – kā pasaule ir mainījies viņa sapņu rezultātā un kā viņš to ir mainījis. Viņš tagad zin, ko ir varējis un ko nav varējis īstenot – kā viņam trūkst – ko vajadzētu mācīties nākošajā dzīvē. Vecumdienās normālu Cilvēku ir atstājušas viņa ambīcijas un iekāres. **Vecumdienās Cilvēku atstāj viņa personība, bet ienāk Mūžības Elpa**. Tagad viņš uz notiekošo noraugās no Debesu pasaules sliekšņa un sāk visu mērīt ar to.

Noliekot malā personīgo, viņa apziņai atklājas lietu būtība. Tagad viņš ir gatavs un spējīgs dzīvot citiem, redz tās sakarības, kuras aizsedza personiskais. Tagad viņš savu ģimeni, kaimiņus un tautu redz kā vienotu kopumu. Tagad viņš var tai dot tos padomus un ieteikumus, kurus nevarēja pieņemt no saviem sirmgalvjiem, kad viņa jaunības ambīcijas to viņam neļāva. Tagad, kad viņš vairs neskrien visu darīt pats un pierādīt savu varēšanu un zināšanu, savu uzskatu pareizību, viņš var ļaut to darīt citiem – tiem, kurus nes viņu ambīciju viņi. **Tagad viņš var būt par Vadītāju, Skolotāju un Valstsvīru**. Tagad visi Cilvēku bērni viņa zemē ir viņa bērni. Tagad viņš visiem ir Tēvs. **Visi Cilvēki viņam ir vienādi, un tāpēc viņš var līdzsvarot viņu visu intereses**.

(Posts piemeklē to zemi, kurā pie varas nāk jauni cilvēki. Viņi saplosa valsti, zemi un tautu savstarpējās cīņās. Jaunie noved zemes un valstis līdz karam un pašiznīcībai. Vecie ved

uz mieru, saprašanos un līdzsvaru. Pilnvērtīgs, atbildīgs un saprātīgs politiķis var būt Cilvēks, kurš ir sasniedzis 60 gadu robežu.)

Tagad caur sirmgalvi darbojas tā pati lielā bērības Beznosacījuma Mīlestība, bet tai ir praktisks pielietojums – Derīgums, jo Cilvēks zin pareizu rīcību, labo un derīgo. Tagad viņš zin, ar ko kurš ir labs, kā to likt lietā. Viņš prot to nošķirt no nesvarīgā, pārejošā un traucējošā. Tagad viņam vērtējumu priekšplānā iznāk būtiskais, pārlaicīgais un labais. Atsakoties no personiskā, Cilvēkā ienāk Patiesais un viņš sāk saskatīt Īsto. **Caur sirmgalvi ģimenē ienāk Īstenība.**

Tur, kur ģimenē blakus ir visas trīs paaudzes, tur ir atvērti visi Mīlestības ceļi, un caur tur esošo līdzsvaru tā var netraucēti ienākt ģimenē. **Līdzsvars ir veselība ģimenē, ģimenei un katram tās loceklim.** Līdzsvara zudums ģimenei ir līdzsvara zudums starp tās locekļiem un arī katrā no tiem. Tāpat **līdzsvara zudums ģimenē ir arī līdzsvara zudums Sabiedrībā, tautā un valstī.** Var veidot programmas un izdomāt sabiedrības un valsts atveseļošanas un uzlabošanas teorijas, bet, kamēr nebūs līdzsvara ģimenē, tikmēr tās visas ir tikai tukšas muļķu runas, liešana no tukša caurā un vēl lielāku problēmu radīšana.

Katrai ģimenei ir tās kolektīvā apziņa. Normāli bērni tajā pārstāv Sievišķo Sākotni – Saprātņi, Siltumu un radošo spēku klātbūtni. Nesamaitāti bērni ģimenē ienes prieku un veselību. Vecāki savās ikdienas rūpēs un darba gaitās izmanto no saviem bērniem saņemto dzīvesprieku. Tikai viņu Beznosacījuma Mīlestība viņu vecākiem ļauj radīt patiesi nebijušas lietas un atrast jaunus risinājumus. Ja ģimene nespēj risināt savas problēmas, tad tai, iespējams, jālaiž pasaulē jauns bērns, vai jālūko, kā atpestīt savu bērnu no samaitātības.

Tikai nesamaitātas bērības klātbūtne (*caur savstarpēju spēju piedot netīšus pāridarījumus un katram piemītošos trūkumus*) **ģimenē ienes** darba prieku un **saticību.** Nesamaitāti bērni neļauj trūkumiem samilzt par nepārvarāmām pretrunām. Vecāku reproduktīvais vecums ir apmēram 20 gadu. Šajā laikā viņi ir spējīgi ģimenē ievest vienu aiz otra vairākus bērnus, un tā uzturēt atvērtas ģimenei vajadzīgās Beznosacījuma Mīlestības – **Saprātnes, Siltuma un Radošo Spēku Pieplūduma Durvis.**

Saprātīgi Vecie Cilvēki ģimenē pārstāv Īstenību. Viņi ļauj savas ģimenes kolektīvajai apziņai būt objektīvai. Bērns (*lai cik arī viņu ģimenē būtu*) vienmēr ir viens – tas konkrētais bērns. Bērns ir veselums un nav dalāms starp vecākiem, kā arī savā apziņā nevar nodalīt vienu pasaules daļu no otras – vecāki viņam ir viens vesels. Vecie Cilvēki ģimenē ir četri – katri divi no savas puses nākuši – viņi pārstāv pasaules vispusību un debespušu pretpolu saliedētību. Viņi tāpat jau var būt arī kādu Debesīs aizvadījuši. Viņi pārstāv zaudējuma un trūkuma daļu. Nesamaitāts bērns, redzot gan šo vispusību, gan trūkumu, sāk saprast dzīves gaitu. **Nesamaitāts bērns, vērojot starpību rīcībā starp vecākiem un vecvecākiem, mācās pasaules daudzveidību un vērtēšanu. Saprātīgie vecvecāki nesamaitātu bērnu iespaidā saņem dzīvesprieku un labvēlīgu skatu uz notiekošo.**

- **Te vēlreiz jāatgādina, ka katram no septiņiem Cilvēka apziņas līmeņiem ir savi bērni. Fiziskie bērni ir zemākā līmeņa – miesas bērni. Bērnu ietekmes spēks pieaug līdz ar katru nākošo apziņas līmeni, kura bērns tas ir.**

Nesamaitāti bērni, ienesot Saprātņi, un saprātīgie vecie Cilvēki, uzturot Īstenību ģimenes kolektīvajā apziņā, tur ļauj veidoties tam, kas ir Gudrība – spēja pilnvērtīgi uztvert ietekmes un pieņemt tām adekvātus lēmumus. Ģimenes pieaugušie – vidējā paaudze var pilnvērtīgi darboties tad, kad viņu ģimenes kolektīvajā apziņā ir viņu bērnu un veco Cilvēku uzturētā Gudrība. Pareizi saimnieciskās dzīves lēmumi, derīgi jaunievedumi un sabiedriskā darbība nav šo aktīvo sabiedrības locekļu, bet viņu bērnu un veco Cilvēku kopīgi

uzturētās Gudrības darbības nopelns. Vidējā paaudze ir ģimenes kolektīvās apziņas darbīgā daļa un darba orgāns pasaulē – **ģimenes dvēseles valoda ir viņas vidējās paaudzes darbi.**

Tiek uzskatīts, ka pasauli uz priekšu virza vidējās paaudzes pieaugušie. **Tomēr to gaitā „Esmu - Būšu” notur nesamaitātie bērni un saprātīgie sirmgalvji.** Vidējā paaudze tikai uztur viņu dzīves apstākļus – rada gaitas nodrošinājumu.

- **Ģimeni baro Gudrība, sargā Mīlestība un māca Īstenība.**

Ģimenes Gudrība ļauj vidējā vecuma Cilvēkiem piekļūt tautas kultūras mantojumam un no turienes saņemto noformēt laika un apstākļu prasībām atbilstošos darbos. Ģimenes Gudrība tautas Sabiedrisko attiecību kvalitāšu uzkrājumu – kultūras mantojumu pārveido jaunradē, mākslā un daiļdarbos. **Ģimenes Gudrība Tautas veselībai piešķir trīsvienīgo izteiksmi – “valodu”, ļauj tai darboties un veidot sevi.**

Ja Tautā ir maz veselu bērnu, vai tie ir samaitāti, tā zaudē Saprātņi („*maldās trijās priedēs*”) un savstarpējās saprašanās spēju. Ja tā neciena savus Saprātņos sirmgalvjus – tā zaudē objektivitāti un kļūst akla. **Ja tauta zaudē savu Gudrību – tā nevar piekļūt kultūras mantojumam** un pareizi rīkoties, kļūst saimnieciski, politiski un radoši vāja – tai zūd Tikumība un Ētiskie orientieri.

Tāda Tauta aizmirst KĀPĒC dzīvot.

Tāda Tauta kļūst gaitai „Esmu - Būšu” nederīga.

Tāda Tauta tiek izklīdēta.

Latviju neglābs ne eksports, ne tautas vēlēts prezidents, ne jauns vēlēšanu likums, ne investoru pieplūdums, ne sabiedrības modernizēšanas teorijas, ne Gejropas projekti, ne ārvalstu fondē. **Nekas no tā tai neatdos tās zaudēto Derīgumu.**

Latvijai ir vienas vienkāršas zāles –

Latvietis var būt tikai tad, ja viņš valodā, prāta un roku darbos ir derīgs Radītāja viņam šajā zemē paredzētajam Gara darbam viņa Cilvēciskās dvēseles (*Saprāta*) un Dievišķās dabas attīstībā.

Tad tā būs Derīga Tauta.

* * *

Tas bija spogulis stāstam par Mūļiem un Ēzeļiem Latvijā, par viņu sevis, savas vēstures un zemes necienīšanu (*un kas gan tur, viņu kūti, būtu ko cienīt...*), par viņu atstāšanos no savas savdabības zīmēm un pašas savdabības, tūlīt pārkrāsojoties par katru, kas vien auzu tarbu pasola vai burkānu pie deguna pavicina.

- Bet ko Zirgi?

A Zirgi neko. Zirgi staigā pa pļavu, zālīti plūc, priecājas, ja Saulīte spīd (*silti taču*), priecājas, ja lietus līst (*zālīte augs*), priecājas, ja sniegs (*sapņu baltums ir tuvu*) un priecājas kad lapas plaukst.

Zirgi strādā – velk arklu, ratos jūdžas un ar Cilvēku sabubinās, kad viņam nav neviena cita ar ko parunāt. Zirgiem ir sava – Zirgu dzīve. Zirgi nepiedalās Mūļu un Ēzeļu jezgā. Zirgi dzīvo pļavā, zemi ar, ar Cilvēku runā un savus spārnus audzē. Ēzeļi nāk, īd un iet kurp burkāns viņus ved, bet Zirgi vienmēr IR.

Te būs vēl viena līdzība.

“Tad, kad Nams ir uzcelts, tad ir pamati, sienas, durvis un logi savās vietās. Tad ir Jumts tur, kur tam jābūt, krāsns savā vietā un starpsienas telpu uzturēšanai to vietās. **Arhitekts ir Īstu** plānu zīmējis, **Celtnieks – Namdaris ir patiesi** strādājis. Nams ir Īsts – tāds, kāds tas Ir, kādam tam jābūt, lai Cilvēks tajā justos labi, un kāds tas šobrīd te iederas. Arhitekts un Celtnieks – Meistars Zin, kad, kur un kam kāds Nams ir ceļams. Viņi Zin, kas šajā Namā dzīvos.

Tad, kad viens Nams ir savu laiku pasaulē sabijis, savu uzdevumu pildījis un savu mūžu nokalpojis – tad Nama dvēsele un Cilvēks to sabrukumam, pelēm un kukaiņiem atstāj. Tad Arhitekts jau ir jaunu plānu zīmējis un Celtnieks – Meistars jau strādā Jaunā Nama celšanas darbos. Tie, kuriem šis Nams tiek celts, to Zin. Viņi Zin, kur šis Nams top. Viņi Zin, kāds tas būs un kā turp nokļūt.

Kā mazs bērns Cilvēks jaunajā Namā ienāk. Sienas ir tālu, griesti augsti un katras durvis slēpj nezināmas telpas – noslēpums ieskauj ienācēju. Tad viņam ir vajadzīgs uzticams pavadonis – Tēvs, Māte, Brālis un Māsa, kuru gādība viņam palīdz apgūt Nama kārtību un dzīvi tajā. Bet šajā Namā vienmēr salien arī kādi prusaki un melīgas blaktis – svirski, celmi un gejprieši – Bērna maldinātāji. Viņi stāsta visādas muļķības, vedina Bērnu blēņās un liek jaukt Nama kārtību. Tad sākas cīņa vecāku un kaitnieku starpā. Viņi Bērnu velk katrs uz savu pusi. Vecāki savam Bērnam stāsta par Nama plānu un celtnieku darbu, bet prusaki un blaktis ar saldām balstiņām un blēņu stāstiem, viņu vilina uz Nama postīšanu, tāpēc Saprātīgie Vecāki kaitēkļus no Nama izmēž.

Ap Bērnu vienmēr ir strīds par to, kam jānāk vispirms – viņa izaugsmei vai viņa piedzīvojumiem un Nama izpētei. Vienmēr ir strīds, kurā vecāki saka – dēliņ, audz, bet prusaki vedina blēņas darīt. Vienmēr ir strīds par to, kas Cilvēkam ir vajadzīgs vispirms – Valsts, kurā dzīvot, Valstī izdotais likums, kuru ievērot, vai viņa Gara Lielums, pēc kura mēriem Cilvēks savu Valstību taisa un tās likumos dzīvo. Cilvēka Gars ar savu Valstību ienāk Cilvēka valstī tad, kad viņš savas valsts mēru no Gara Lieluma ņem, bet prusaki viņam saka, ka vispirms zemes dzīvē esot panākumi jāsasniedz un vēlmes jāapmierina, un tad jau arī Gars varēsot augt.

Ja tādā brīdī Bērns prusakiem, blaktīm un lamehiem tic, tad tie viņu sāk vadāt pēc sava prāta un vajadzības, bet vecāki pēc kaitēkļu nīdētājiem meklē. Kamēr Bērns vēl ir mazs, viņam ir vajadzīgs pavadonis. Tad viņu ir viegli maldināt, bet, kad viņš izaudzis Nama griestus ar savu galvu skar – tad viņš pats bez visādiem pavadoņiem Nama iekārtu redz un Zin. Tad prusakiem un lamehiem pār viņu vairs nav varas. Tāpēc gejprieši vedina blēņās, kur viņa augšanu aptur, bet Vecāki saka – Bērniņ, audz!

Nams ir tāds, kāds Ir. Tāds tas ir vienmēr un visu laiku. Tajā dzīvo dažāda auguma – Gara Lieluma iedzīvotāji. Vieni vēl zem galda rāpo, citi uz ķebliša pakāpjas, bet visi pie griestiem tiecas. Tie, kuri ar galvām griestus skar, tie paši visu Nama plānu un celtniecības darbu apjomus un veidus uzzin. Tie, kuri Zin, paši var savos spēkos pie darba ķerties, Vecāku darba rīkus ņemt, Brāļiem un Māsām darbā blakus stāties.”

Tāpēc Zirgi arklu velk, ratos jūdzas un saulē vai lietū mierīgi zālīti plūc. Viņi dzird kā Vecāki savus dēlus un meitas modina rītam: „Celies, bērniņ, Tu audz!”

Bērniņ, audz!
Tev lieli darbi darāmi rīt!
Tev savi lauki ir jāapar!
Tev jāsēj, jāpļauj un maize jācep!
Tev nami jāceļ un raksti jāzin!
Tev jaunas dziesmas jā sacer!
Tev augstāki jā kāpj!
Tev sevi ir jāpaceļ un sava zeme sev līdz!

Tev jābūt tam, kurš to nes!
Tev viss ir jāveic, jo Tu esi Sāls!
Tu vari tik spēt, cik esi liels!
Bērniņ mans, audz!

Audz, Bērniņ, audz!

14. turpinājums

Aicinājums Audz, Bērniņ, audz nav retorisks – tas ir ciešā sakarā ar raksta sākumā uzstādītajiem jautājumiem:

- Kas notiek pasaulē?
- Kas ir Latvieši?
- Kas ir šī “valsts”?
- Kas notiek šajā zemē?
- Vai Zināšanas ir tās, kas tuvina vai attālina (*atbaida*) no politiskās dzīves?
- Vai Zinošam Cilvēkam ir vieta šīs “valsts” politiskajā dzīvē?
- Vai Zināšanas noder politiskajai darbībai šajā “valstī”?

Un, secīgi atbildot uz šiem jautājumiem aicinājuma retoriskums izzūd, ja saprotam, ka viss iepriekšējais mūs pieved pie rezultējošā:

- Audz kam?
- Audz kāpēc?

Vēl pavisam nesen uz to atbildēja formula “Audz Dzimtenei” -

*“Šurp grāmatas, uz skolu!
Es būšu teicamnieks.
Tad Māmiņai un Tētim
Un Dzimtenei būs prieks!”*

Katra sabiedrībā iekļautā un iekļāvušās Cilvēka labklājība izriet no sabiedrības kopīgās labklājības, bet tā savukārt rodas rūpēs par sabiedrības locekļu dvēseles kvalitātēm – cilvēcisko vērtību attīstību – sabiedrību veidojošo “ķieģelišu”, “skrūvīšu”, “skrūvgriezīšu”, “āmuriņu” un “salmiņu” kvalitāti. Oglīte iekrita upē tāpēc, ka salmiņš pārdega... Šodien tā nav zaudējusi savu patiesumu – **šodien Latvijā šo formulu nevar pielietot tāpēc, ka iekļaujoties tajās kolektīvajās darbībās, kādām te ir atstāta iespēja, tās nekādu labumu Latvijai nenes. Tieši otrādi – tagad tās grauž, gremdē un bendē šo zemi.**

Tagad te dzīvojošie šai zemei nav derīgi.

* * *

- Kas pasaulē notiek?

No visplašākā uz atsevišķo ejot, var redzēt, ka 2012. gadā bija melno radījumu (*nu, mēle negrozās viņus par Cilvēkiem saukt, bet divkāji arī viņi nav, jo viņi zin, ko dara un dara to pēc savas dabas, gribas un prāta savai patikai*) iemiesošanās – dzimšanas maksimums. Uz

katriem 2 – 3 normālajiem bērniem šajā pasaulē nāca 7 – 8 – 9 melnie (*repošana – nigerisms tagad jau ir tik populāri pozitīva parādība, ka to pat iekļauj lielveikalu – Rimi – reklāmā*). Līdz ar iedzīvotāju iekšējo nigerizāciju, pēc Eiropas čiganizācijas un židiskošanas nāca arī ārējā – Āfrikas un austrumu nigeru, tiem līdz nākošo problēmu, cilvēku un aug slimību, parazītu invāzija un apziņai piesaistīto stihiju elementāļu darbība (*klimata izmaiņas, kurām pēdējo destabilizējošo grūdienu deva pulksteņa šurpu-turpu grozīšana, par ko jau agrāk citā rakstā esmu rakstījis*), kas notiek uz glificētās “Romas kultūras” seksuālo, reliģisko (*šamanisma*) un politisko perversiju masveidīgas intronizācijas (*iesēdināšanas tronī*) fona.

Patriciešu vidē seksuālas orgijas, ne-laulības sekss, pedofilija, biseksuālisms, homoseksuālisms, lesbisms, vuērisms (*atkailināšanās – publiskas ķermeņa demonstrēšanas kults*) seksuālu ainu publiska demonstrēšana un vērošana, zoofilija un tanatofilija (*sekss ar līķi un līķa ēšana – kanibālisms, gladiatoru cīņas, mirušo senču “apbučošana”*) bija norma. Tāpat norma bija surogātmātišķība (*bērnu tirdzniecība*), surogātēvišķība, un bērnu pieņemšana seksuāli perversai audzināšanai (*juvenālā justīcija “adopcijai” geju un lesbiešu pāros*).

Priekšlaicīgās un nekārtīgās dzimumdzīves uzsākšanas un tālāko regulāro (*reliģiski – šamanisko*) orgiju dēļ patriciešu vīrieši sirga ar infantilismu, prāta vājumu un emocionālās attīstības trūkumu, bet sievietes, komplektā ar sašaurinātu interešu loku ap greznošanās, dīkdienības, ērtību, sekta, ķermeņa demonstrēšanas kultu un publiskām tenkām, parasti bija arī neauglīgas (*spermas antivielas*). Tajā savu labumu guva Romas proletariāts – dīkdienības (*pabalstu*) pagrimumā dzīvojošās ģimenes, kuras izvērsa bērnu tirdzniecību seksuālo izpriecu namiem – luponārijiem (*vilku midzeņiem*), seksuālajai un darba verdzībai un patriciešu ģimeņu apgādībai ar “pēcnācējiem” (*juvenālās justīcijas būtība un sakarība ar “nelabvēlīgajām”, “pabalstu ģimenēm”, kuras tādā kārtā “rada bērnus” šodienas “patriciešiem” – perversajiem, seksuāli nepilnvērtīgajiem un kroplajiem*).

Labākajā gadījumā patriciešu namā tika pieņemta apaugļota vai tam derīga sieviete (*ko bieži apaugļoja kāds no nama vergiem*) – surogātmāte, bet bieži vien saņēma jau gatavu pieņemšanai izliktu bērnu (*patricieši izdalīja pārtiku, par ko saņēma vēlētajū balsis un bērnus*). Tā iegūto “mantinieku” izsludināja par pilntiesīgu patricieties dzemdētu (*arī žīdu tradīcijā piegulētājas bērnu padarīja par mantinieku, ja to tūlīt pēc dzimšanas ielika neauglīgās sievas kājstarpē*). **Tādā kārtā visi “patricieši” ir nākuši no sabiedrības padībenēm un savā būtībā, dzīvē un darbībā ir labi ģērbtas padībenes – “labi ģērbtie kungi un kundzes”.**

- **Tāpat kā “patricieši” Romā, tā tagad seksuāli nepilnvērtīgie – perversie tiek izcelti par sevišķi vērtīgiem – kroplie, tizlie, slimie un dumjie ir sevišķi aprūpējamie.**
- **Viss civilizāciju uzturošais ir izsludināts par novecojošu, nederīgu un nepareizu.**
- **Viss civilizāciju postošais ir izsludināts par mūsdienīgu, derīgu, pareizu un vērtīgu.**
- **Lietu kārtība ir apvērsta ar kājām gaisā.**
- **Cilvēks, nolaižoties ellē, to dara ar galvu pa priekšu.**
- **Mēs dzīvojam ellē.**

Kopš 2012.g ir pagājuši 6 gadi – viņi sāk “iet skolā”. **Apmēram 2035. gadā** uz katru normālo Cilvēku (*divkājainie neskaitās*) būs 7 – 8 – 9 melnie radījumi. **Tā būs elle** (*Cilvēku vērtējumā – lopu kūts*) **zemes virsū**. To nevar apturēt – viņu iemiesošanas nosaka rasu cikliskums un Augstāko pasaulu Uguns spiediens uz viņu mītnēm smalkajā pasaulē.

- **Viņi bēg uz zemi tāpēc, ka bēg no viņus iznīcinošās Uguns, kas tuvojas Zemei.**
- **Viņu politiķi, “skolotāji”, “zinātnieki”, “mākslinieki”, šamani un līderi sagatavo viņiem piemērotas kūtis – “valsts”, “skolas”, “mākslas” un “dzīves” vidi.**

* * *

Kosmiski nesen, **sazvērestībā ar Romas pāvestu** (*mūsdienās perversiju atbalsts un kokaīna narkotiku kontrole. Vācijas prokuratūrā izskatīšanai ir lieta ar 5000 katoļu mācītāju – pedofilu uzvārdiem un tūkstošiem izvarotu bērnu laikā no 1946. – 2014.gadam, Skotijā katoļu klosteru bērnu patversmē ir apmēram 3500 pedofilijas upuru un vairāki tūkstoši noslepkavoto bērnu, par ko visu zināja Vatikāns.*) **Karolingi veica vardarbīgu “Dievišķo Jūras Pūķu” – Merovingu dinastijas valdīšanas apvērsumu.** Ar to pašu “Ābols nokrita no Ābeles” – civilizācija tika atdalīta no “Dzīvības Koka” – “Ābeles” – Augstāko pasaļu Sūtņu hierarhijas un sākās neizbēgams un likumsakarīgs Eiropas civilizācijas pagrimums – pūšana ciešā Romas katoļu baznīcas vadībā un uzraudzībā. Karolingu nams iesēdās visu Eiropas Valstu troņos un Vatikāns uzraudzīja šo uzurpatoru troņu neaizskaramību – netraucēto civilizācijas pūšanu un tās galarezultātu – liberālisma un materiālisma, kas rezultējās materiālajā kapitālismā, attīstību. (*Ja kāds to nezina, tad tagad pasauli pārņēmušais “Jaunais vilnis” ir Vatikāna projekts. Uz tā fona šie sātānisti izliekas par reliģiju.*)

- **Baznīca, profanējot Ezeju-Nazoreju Filosofiju - Kristismu, neizbēgami savus līdzgaitniekus ievadīja involūcijā, kas domāšanā rezultējas kā materiālisms, dvēseles dzīvē kā egocentrisms, bet sabiedriskajā dzīvē, kā atomizētas sabiedrības liberālisms un šamanisms.**
- **Vatikāns ir novedis Eiropas civilizāciju līdz ellei.**

Tagad mēs redzam kā Eiropu sapūdējušie Karolingu karaļnami dziļā negodā izzūd paši – prinči ir politiski un garīgi impotenti, precas ar prostitutām, šķirtenēm un zemas kārtas divkājēm. Romānovu savstarpējā izkaušanās un nošaušana galarezultātā ir tikai sīka detaļa šajā Karolingu noiešanā no skatuves, kurā visus Eiropas karaļnamus vispazemojošāko daļu mēs redzam Anglijas karaļnama dzīvē. (*Kas, starp citu, ir Romanovu nošaušanas iniciatori un tiešā labuma guvēji – karaliene vēl tagad reizumis parādās Romanovu zelta depoziētā paņemtā kronī – Anglijā Romānovi glabāja savu zeltu un dārglietas.*)

- **Karolingi aiziet – atbrīvo vietu Debesu Sūtņiem.**

* * *

Mēs dzirdam runas par vienpolārās pasaules galu. Tie ir meli. Patiesībā ir tik vien, kā vecā hegemonā - ASV pozīciju zaudēšana, apjukums un pārkārtošanās vilku barā, kur par labākajām vietām cīnās vecā vietu ieņemošie censoņi. Līdzīgu ainu mēs redzam kovārņu bara apsēsta koka zaros, kad vecais vadonis, koka galotnē ilgi sēdējis, pēkšņi no tās krīt. Vissliktāk tad klājas vecā vadoņa “mazajiem draudziņiem”. Tiem tad piemin visu, ko tie ir un nav darījuši, bet ko tiem neuzdrošinājās teikt hegemonā valdīšanas laikā. Dusmas uz mirušo izgāž pār dzīvajiem “draudziņiem”.

Materiālistiskā pasaules uzskata kapitālismā nav un nevar būt divu polu. Tas ir viens vesels. Kapitālam nav nacionālās un teritoriālās piederības, kapitālists darbosies tur, kur varēs vairāk nopelnīt – pat pret “savas tautas” interesēm. Krievi pārdod “kalibrus”, Armatas tankus, S-400 un lidmašīnas, NATO patronām derīgus kalašņikovus – “šaujiet uz mums ar

mūsu automātiem”! Vilku barā nav divu pretspēku – visi vilki ir vilki. **Vilku barā ir tikai konkurējoši partneri** – savtīgās interesēs saistīti **savstarpēji atkarīgie plēsoņas** – “nedrīkst nokost un nedrīkst ļaut dzīvot”. Krievijas, Ķīnas un Gejropas kapitālistu daļai ir konjunktūristiski (*vēlēšanas*) izdevīgi runāt par “vairāk polāru” pasauli, kurā ir “spēka centri”. Viņi noklusē to, ka tā nav “vairākpolāra”, bet tikai “vairāku (*viena pola*) izpausmes centru” pasaule. Vienam pasaules uzskatam nav polaritāšu, bet tam var būt vairākas viena spēka izpausmes vietas – centri, izpausmes aspektu varianti un ietekmes areāli.

- **Divu un trīs polāra pasaule ir atšķirīgu pasaules uzskatu – paradigmu – ideoloģiju uzturēta pasaule.**

Divpolāra pasaule bija Staļina, Fidela Kastro, Ķe Gevaras, Tito un Muamāra Kadafi centienu laika pasaule, kuru, sadarbībā ar saviem vietējiem līdzskrējējiem – kolaboracionistiem, vienmēr apkaroja anglosakšu apvienotā laupītājvalstu – “brīvās rietumu” pasaules koalīcija – vilku bars.

- **Anglosakšiem visur ir viņu zombiji – roklaižas - savu Dzimteni nodevēji un verdzībā turētāji.** (*Lai izvarotājam būtu vieglāk, “savējie” mocīto pietur.*)

Divpolāra pasaule ir Ideālismā (*sabiedrisko attiecību kvalitāšu kapitālismā, kura pārejas fāze ir sociālisms*) **balstītas ideoloģijas cīņa par Cilvēka iekšējo izaugsmi pretnostatījumā iluzorai materiālajai labklājībai, kādu sludina materiālistiskais kapitālisms.** PSRS augstākā vadība atteicās no Sociālisma ideāliem ar to brīdi, kad Hruščovs valsts apvērsuma ceļā (*Staļina un Berija noslepkavošana*) nāca pie varas un nodevēji sāka realizēt A.Dallesa PSRS sagrāves plānu, kurš balstījās uz pakāpenisku sabiedrisko attiecību kvalitāšu paaugstināšanas kursa aizstāšanu ar kursu uz materiālo labumu izvirzīšanu dzīves priekšplānā un centienu centrā – ar to sāka mērīt Cilvēka dzīves labklājību un “sacensību ar ASV”, ar ko patiesībā abas nometnes vienādoja un rietumus nolika par piemēru, uz ko orientēties.

Reizē ar materiālo labumu un ērtību izvirzīšanu vērtību centrā, Hruščova vadītā PSRS valdošā kliķe sāka maskētu pāreju uz materiālistiskā kapitālisma ieviešanu. Viņš bija tik naivs, ka domāja, ka viņu pie anglosakšu vilku galda kādreiz pieņems “kā līdzīgo starp līdzīgajiem”. Gorbačovs bija visu muļķu muļķis – politisks klauns, bet par Jeļcinu atklāti smējās katrs, kas vien viņu uzlūkoja.

Divpolārā pasaule beidzās līdz ar Hruščova nākšanu pie varas. **Staļina laikā, kad turpinājās Ļeņina iesāktā formālajā materiālismā ietērtā Ideālisma virzīšana,** pasaule patiešām bija divpolāra šī vārda īstajā nozīmē. Tad viena ideoloģija bija pret otru - tai antagonistisku un **Ideālistiskā savos darbības rezultātos pierādīja savu neapšaubāmo pārakumu,** kas nozīmēja neizbēgamu materiālistiskā kapitālisma sagrāvi.

- **PSRS atmaskoja Vatikānu – parādīja, kas ir īsta reliģija darbībā, bet kas ir pseidoreliģiskās runās maskēts sātanisms.**

Hruščova (*apvērsuma ceļā*) nākšana pie varas iezīmēja (*tagad Krievijā noliegtā, bet praksē redzamā*) Dallesa plāna realizāciju un pakāpenisku PSRS-a pāreju no Ideālistiskā sociālisma uz materiālistisko kapitālismu.

Tas, ko jūs piedzīvojāt Brežņeva un Gorbačova laikā, bija nevis sociālisma seku, bet jau kapitālisma ienākšanas un ieviešanas procesa darbības rezultāts. Tāds ir kapitālisms – sabrukums un bads tiem, kurus kapitāls tam nolemj, bet pārticība un visatļautība kapitāla kontrolētājiem.

Ideālistiskā sociālisma un materiālistiskā kapitālisma pretpoli tobrīd stabilizēja Cilvēces Evolucionāro virzību, kas beidzās līdz ar Staļina nāvi. **Vēlāk, Hruščova iesāktā pāreja uz materiālistisko (par sociālismu maskēto) kapitālismu, iezīmēja divu materiālistiskā kapitālisma formu – kolektīvā un individuālā materiālistiskā kapitālisma galējos stāvokļus. To veidotā un mijiedarbībā uzturētā realitāte bija materiālistiskā kapitālisma telpa.** Tā nodrošināja relatīvi drošu un ilgstošu abu formu eksistenci un attīstību, **bet rietumu (ASV un ES) vilki bija tik stubi,** ka, turpinot graužošo darbību pret PSRS-ā esošo sabiedriskā kapitālisma formu – viņus stabilizējošo stāvokli, to galarezultātā (*Gorbačova vadītās kliķes nodevība*) sagrava. Līdz ar to izzuda materiālistisko kapitālismu stabilizējošais telpas stāvoklis, kura trūkuma rezultātus mēs tagad redzam ES un ASV sabrukumā.

Paši vainīgi!

Nevajadzēja sagraut PSRS!

Nevajadzēja nodot un iznīcināt Lībiju!

Nevajadzēja nogalināt Kadafi!

Nevajadzēja darīt visu to, ko rietumi savās kolonijās darīja!

Viss pie katra vienmēr atgriežas!

Staļina nīdējiem vajadzētu saprast to, ka viņa vadītā kārtība attālināja tagad esošo starpvalstu un sabiedrisko attiecību stāvokli. Staļina klātbūtnē nebija iespējams tagadējais starptautisko tiesību ignorances (*kas nonāk līdz valstīs esošo tiesību ignorancei - interpretācijai*), melu un globāla mēroga ekonomisko karu stāvoklis.

Mēs dzīvojam “pēcpatiesības”, “pēclikuma” un “pēcekonomikas” pasaulē. Tagad vairs neeksistē patiesa informācija – ziņas, bet caur masu apraides un preses kanāliem ir izvērsta “smadzeņu iekārtošanas” – attieksmes veidošanas un uz tās bāzes projicēto melu iesakņošana apziņā. Vispirms veido klausītāja attieksmi un pēc tam šī attieksme liek klausītājam nekritiski pieņemt vai noraidīt informāciju. Pavisam nesen pasaules liberālā sabiedrība kādā savā forumā aplaudēja “zinātniski, ar dokumentiem pierādītiem faktiem”, ka Staļina represijās PSRS-ā esot gājuši bojā 1500 miljonu, tas ir pusotra miljarda upuru. **Tas ir par kārtu vairāk, kā tur vispār ir bijis iedzīvotāju!**

Mūs visu laiku, to atgādinot, biedē ar “padomju laikā pārdzīvoto propagandu un meliem”, bet tolaik propaganda nekad nebija tik apjomīga un melīga kā tagad. Tagad jau vispār nekā cita, kā melu propagandas, vairs nav. Ar “Skripaļu lietu”, “Boinga notriekšanu” (*bija atrasta to notriekušās raķetes marķējumu saturošā korpusa daļa, bet tagad pēc tās noteikta tās piederība tai Ukrainas karaspēka daļai, uz kuru to nosūtīja izgatavotājs*), “Asada ķīmisko ieroču pielietojumu”, “iejaukšanos vēlēšanās”, “dopinga lietu” un turpat esošo #MeToo kampaņu – “atmiņām” par izdomātiem seksuāliem piedzīvojumiem (*fantāzijām – ja nu tā būtu – ja nu izdotos to piedzīvot...*) tagad var pamatot jebkuras vajāšanas, sankcijas un teroru – bombardēšanu un slepkavības.

Tagad nav svarīgi, vai tas tā bija vai nē. Tagad to – melus – vienkārši atkārtoti daudzreiz un visādos kontekstos (“caurvijas”) – viens saka – “iespējams”, bet nākošais jau – “bija” un ar to iesēdina apziņā un klausītāji sāk domāt “tā tas bija” attieksmē. **Meli par “patiesību” tiek padarīti ar nepārtrauktu atkārtotāmību.** Saka - “viņu ekonomika stagnē – valdība nerūpējas”, bet noklusē par ekonomiku bremsējošajām sankcijām – ar sankciju palīdzību izvērsto konkurences cīņu. Saka “aneksija”, bet noklusē valsts apvērsumu, nacistiska režīma nākšanu pie varas un tā uzsāktās masveidīgās Cilvēku vajāšanas, represijas un slepkavības, paredzētās NATO karabāzu ieviešanas, kontekstā ar ko tāda “aneksija” iegūst citu – pasaules karu attālināšanu darbību nozīmi.

Uz tādu melu pamata tiek izdarītas starptautiskās politikas un ekonomiskas sankciju darbības. Pirms kāda laika visi iestāstīja, ka konkurence virzot attīstību un tas nākot par

labu patērētājam, bet kad lētāko sāka piegādāt konkurents (*Krievija ieročus, gāzi un graudus, bet Ķīna masu patēriņā*), tad pēkšņi tas vairs tā nebija un konkurentu sāka apkarot ar melos balstītu (*un arī bez tā*) sankciju izsludināšanu. **Tātad tur, kur vairs nevar konkurēt un pierādīt savu “pārākumu” – kur konkurences cīņā zaudē, tur pāriet pie melos balstītas konkurenta iznīcināšanas ar “sankciju mehānisma palīdzību” un ne tikai – lai atceramies arī pēkšņos vēža nāves gadījumus Latīņamerikas valdībās un cik reizi mēģināja noslepkavot Fidelu Kastro!**

Savu ideoloģisko pamatu (*liberālisms un konkurence*) noliegšana, iekšējās cīņas bremžu noņemšana atklātā liberastiski fašistiskā diktatūrā noved pie šīs ideoloģijas uzturētās sistēmas sabrukuma, kura procesu redzam Breksitā, Gejropas savienības rīcībspējas trūkuma radītā iziršanā un (*Trampa akciju un viņa pretinieku reakciju ugunīs*) esošajā ASV destrukcijā.

- **Mēs redzam, kā ASV iznīcina savu Brīvā tirgus un dolāra ekonomikas pasauli.**
- **Mēs redzam kā sabrūk vienpolārā materiālistiskā kapitāla pasaule.**
- **Divpolārā pasaule zaudēja ideālistisko spēka centru ar Hruščova nākšanu pie varas.**
- **Divpolārā pasaule var atjaunoties ar jauna Ideālistiska pasaules uzskata pieņemšanu par rīcības programmu.**

Tagad daļēji Ideālistiskais centrs ir saglabājies Ķīnā un Ziemeļkorejā, kā arī ļoti perversā formā Dienvidamerikas valstiņās. Ķīna, praksē pielietojot materiālistiskās ideoloģijas dotās iespējas, lielā mērā vājina materiālistiskā pola spēku. **Tieši tas, ka Krievija ir nonākusi pilnīgā materiālistiskā kapitāla spēku varā (*Putins un oligarhi*), nosaka Ķīnas un Krievijas attiecību raksturu.**

- **Divpolāra pasaule iedibināsies tad, kad radīsies spēcīgs Ideālismā balstīts ideoloģiskais centrs.**

Breksits, Trampa akcijas un daudz citu pazīmju mums rāda anglosakšu materiālistiskā kapitālisma pola sabrukumu. Tieši tās pašas vienotā ekonomiskā kompleksa un infrastruktūras saskaldīšanas sekas, kādas iemeta miskastē PSRS-a tautas, tagad sagaida arī Gejropu apdzīvojošos tirlīņus.

“Romas kluba” ziņojumā izskanēja aicinājums par atteikšanos no materiālistiskā kapitālisma un pievienošanos Kultūras kapitālismam (*“Iekop savu Dārzu”*) un tika iezīmētas vadlīnijas tādai pārejai. Esat pietiekami čakli un, kad būs tāda iespēja, izlasiet rakstu “Pavisam cits stāsts”. Tajā atradīsiet šī “ziņojuma” cēloņus – cīņu starp “kvalitatīvistiem” un “kvantitatīvistiem” materiālistiskā kapitāla oligarhātā.

Nupat Marī Le Pena nāca ar aicinājumu Eiropas Savienību pārveidot par Eiropas Nāciju Savienību, kas būtu veidota uz Eiropas tautu Vēsturisko tradīciju un Kultūras sadarbības pamatiem. (*Es par to rakstīju jau tad, kad mani vēl uzklauzīja šādās - tādās debatēs par iestāšanos Eiropas Savienībā.*) **Ja melnie viņu nenomušis, ja viņai izdosies šo ideju iznest līdz realizācijai,** tad kopā ar Ķīnu un Ziemeļkoreju varēs radīt vienotu austošu planētas Ideālistiskā kapitāla polu pretstatā rietošajam materiālistiskā kapitāla polam. Tas planētai dotu iespēju izvairīties no Trešā pasaules kara “karstās daļas” un pilnīga ekonomikas sabrukuma – dzīves ekonomikas viduslaiku “tumsas gadsimtu” nabadzībā. **Bet vilki jau atkal būs tik stulbi un saplosīs pasaulei pasniegto glābšanas riņķi.**

- **Marī Le Pena runā par Kultūras primātu (*radošo cēloni*) pār naudas kapitālu - materiālistisko kapitālismu.**

- **Marī Le Pena runā par kvalitatīvi un konceptuāli citu Eiropas tautu dzīves un attīstības politiku – citiem mērķiem, līdzekļiem un citām sekām – citu ceļu un citu nākotni Eiropā.**

15. turpinājums

Kādā iepriekšējā – 4.turpinājumā mums iezīmējās liela, savstarpēji saistītu, bet atsevišķi aplūkojamu parādību šķirtne. Tur – 4.turpinājumā ir rindkopa

“Tie bija no Britānijas padzītie, noziedzīgi, netiklie, no reliģijas un Cilvēku likumiem atkritušie, kurus padzina uz Skandināviju, bet pēc tam par to pašu nepakļaušanos Cilvēciskai sadzīves (*valsts*) kārtībai (*varbūt tieši tāpēc ar to „valsti” tagad ir tieši tā, kā tagad ir*) vēlāk arī no turienes padzītie **laupītāju bandās** (*karadraudzēs*) **apvienojušies ļaudis**. Pēcāk tie pārcēlās uz neveselīgo un mazapdzīvoto Lībiešu teritoriju Vislingu un Kuršu kāpu rajonā, no kurienes sāka savu ekspansiju.”, kuras tēma mūsu iztirzājumā tālāk plūda virzienā Caur Cilvēka iekšējo pasauli – to, ko lasītājs ir lasījis līdz šim, bet to pašu mēs varam vērot arī ārējās izpausmēs, un šo lūk – “Pēcāk tie pārcēlās uz neveselīgo un mazapdzīvoto Lībiešu teritoriju Vislingu un Kuršu kāpās,” tagad varam tupināt ar vārdiem - **jau tolaik plaši izmantoto dzintara iegūlu atradni, no kurienes sāka savu ekspansiju.**

Tolaik neapstrādātais dzintars (*līvi dzintaru neapstrādāja*) no šim atradnēm lielos apjomos tika piegādāts citiem Eiropas un it sevišķi Romas un Grieķijas rajoniem. **Tā tad sākotnēji vikings nesagrāba teritoriju – vikings sagrāba peļņas avotu.** Ar to viņi tālāk attīstīja laupīšanas saturu.

Sākumā laupītāju guvums – laupīšanas būtība bija tajā, ka, apejot darba posmu, laupītājs uzreiz piesavinājās darba rezultātu – kustamo mantu. Vēlāk no izlaupāmajām teritorijām piesavinājās darba prasmes (*amatniekus*) - laupītāji paverdzināja Cilvēkus.

Vēlāk par laupījumu kļuva teritorija, kurā laupītāji izvietoj nolaupīto darbu un darba prasmes – paverdzinātos amatniekus. Tādā veidā **par laupījumu kļuva arī nekustamais** īpašums, tā pārvaldes tiesības **un tiesības kā** tādas – tiesības atļaut vai aizliegt pārvietoties teritorijā – izmantot zemes un ūdens ceļus. (*Uzdodoties par ūdensceļu – upes par maksu sargājošām karadraudzēm, vikings sagrāba savā varā tirdzniecības tīklu un ieguva “spiediena sviru” Baltu zemju sagrābšanai. “Spēks rada tiesības” ir iebūvēts mūsdienu starptautisko “tiesību” – līgumu un laupītājvalstu diktētajās valstu attiecībās. “Valstis uzvarētājas” dibināja ANO, lai diktētu savus noteikumus – uzturētu savu pasaules kārtību. Turpretī dabiskajās tiesībās “derīgums pienākumu izpildei dod tiesības” – tiesības uz teritoriju tai derīgai tautai. Skatīt – “Par derīgām tautām”.)*

Līdz ar to **par laupījumu kļūst jau pats darbs** – laupītājs, no tā, lai piesavinātos sev noderīgu priekšmetu, pāriet pie tā, lai izmantotu amatnieku sev vajadzīgā ražošanai. Un tā ir visu laupītājvalstu galvenā pazīme. Laupītājs kļūst par “darba devēju”, bet paverdzinātais par “darba saņēmēju”. (*Brīvu Cilvēku sabiedrībās gan darbs, gan darba rezultāts pieder darba darītājam un viņš pats var brīvi ar to rīkoties. Tur sava darba devējs tā rezultātā – izstrādājuma izmantotājam ir darba darītājs, bet darba rezultāta ņēmējs ir izstrādājuma lietotājs.*) Tāpat par laupījumu no darba ārējās formas – atrodamā priekšmeta, kļūst darba saturs – ne tikai pats darbs, bet tā vajadzība un virzība noteiktam, darba darītājam svešam – darba darītājam atsvešinātam, nolaupītam mērķim. **Modernais laupītājs atņem – laupa darba saturu, mērķi un līdz ar to arī Cilvēka dzīves mērķi** – tā kļūst tukša un bezsaturīga – to var aizpildīt ar surogātiem un mēsliem.

Bet, atgriežoties pie mūsu dzintara atradnēm tālajā 7.gs., redzam, ka vispirms piesavienoties Līviem piederošās dzintara atradnes, viņu nākošais soli jau bija paredzams un saprotams – vikings tur izvietoja sagūstītos – nolaupītos Baltu amatniekus un sāka dzintara pirmapstrādi. **Vikings tālāk pārdeva jau pirmapstrādātu dzintaru.** Laupītāji sāka

piesavināties ražošanas līdzekļus un resursus, ar to laupītāju bandas atkārtoja visu laupītājvalstu iestaigātos celiņus. Tad atlika tikai viens solis līdz tam, lai šīs bandas, paplašinot teritorijas, nostātos uz laupītājvalstu izveides ceļa. Tieši tā – paverdzinot apkārtējās tautas, veidojās Romas impērija.

Kaut gan vilkingi neieredzēja neko, kas tiem atgādināja par Valstiskumu, Hierarhisku subordināciju, Cilvēciskajām Vērtībām, tikumus, kalpošanu un disciplīnu, tomēr, viņi paši to negribot, “uzlaboto” laupīšanu apvienojot ar Romiešu tiesībām un “kristīgo” baznīcu, lika pamatus nākošajām laupītājvalstīm Baltijā un Austrumeiropā. Līdz ar laupīšanām un dzintara tirdzniecību, vilkingi ieguva līdzekļus tālākai ekspansijai Baltu zemēs. **Vilki sāka Lāču izspiešanu no viņu teritorijām un Lāču dzīvesveida iznīcināšanu.**

Vilkiem nebija prāta spēju un intereses par zinātņi un FiloSofiju, par Kultūru un darba dzīvi. Tāpēc viņu zinātne un “relīģija” bija maģisko kultu rituāli, viņu tehnikas un darba resursi bija paverdzinātie amatnieki un vietējie iedzīvotāji, kurus deģenerēja un pagremdēja netikumus – tā tika zaudētas zināšanas un prasmes. Viņu sabiedriskās attiecības bija stiprākā dūre klana (*bandas*) lokā un kaimiņu aplaupīšanas sirojumi.

Sīkumīgās nesaskaņās (*tāpat kā viņu pēcteči mūsdienu partiju dzīvē*) dzīvodami, īstu valstiskumu un subordināciju nīsdami, iznīcināto valstu vietā 500 gadu laikā līdz 12.gs. – “Latvijas vēstures sākumam” viņi te nevarēja izveidot nekādu īstu valstisku veidojumu un tā arī dzīvoja novados - savās sīkajās, konkurējošajās un viena otru apsirojošās, bandu vadoņu – virsaišu pārraudzītajās “kņazistēs” (*partijās*), kā “brīva zemnieku tauta”, kuras augstākās rūpes sniedzās līdz vēdera piepildīšanai, mantinieku radīšanai, sevis lielīšanai un kaimiņu apsirošanai.

Tāpēc nav brīnums, ka **viņi likumsakarīgi nonāca laupīšanas sirojumiem talkā pieaicināto svešzemnieku feodālā (*koloniālā*) pakļautībā.** Tagad tie paši laupītāju - vilkingu pēcteči, viņu “vilku” tikumu un maģijas mantinieki mums stāsta par viņu senču te nodibināto “brīvvalsti”, tās slaveni mītisko iekš un ārpolitiku, “brīvības” cīņām un lielās ar savu leģendām apvīto “Gara spožumu” – pēc Krievijas cara valdības rīkojuma savākto Dainu krājumu, no kura tagad izmanto tikai tumšāko, no maģijas rituāliem un pārfrāzētiem sprediķiem ņemto daļu, brēkā par valdības nederīgumu un kā viņus apdraudot “laču” pagātnes kolektīvisms un šodienas Krievijas lētā gāze.

- **Kā valstiskuma nīdēja bērns var valstiski uzvesties un savu valsti turēt?!**
- **Kā sirotājs ar sirojamo var vienību turēt?!**
- **Visu Eiropas tautu labības apcirkņos ir viņu melno vilka zobu nezāļu sēklu piejaukums.**
- **Visu Eiropas valstu Ideoloģijas un tātad arī politiskā dzīve ir viņu laupītājnetikumu veidojums.**
- **Visas mūsdienu valstis Eiropā ir laupītājvalstis.**

Jau krietni vēlāk sirotāji (*visur citur izņemot Latviju un Igauniju*) atgriezās pie tā, ko savā dzimtenē tik kategoriski, kā viņu “dvēseļu brīvību” laupošo valstu despotismu, noliedza un uzbūvēja savas laupītājvalstis, atīstīja savu veselajam saprātam pretējo laupītājpolitikas laupītājdiploamātiju un tās veicināto ātrās peļņas ekonomiku, uz kuru bija orientēta visa viņu ideoloģija - dzīves mērķi.

“Kāpēc jāstrādā pašam - jāstāda kartupeļi, jāgaida un jānovāc raža, ja paverdzināto kaimiņu var piespiest izrakt un atdot viņa paša vakar laukā iestādītos bumbuļus. Kartupeļu būs maz, bet paverdzināmu un apsirojamu kaimiņu taču ir tik daudz. ”

Tā, īslaicīgās kategorijās, ātrai peļņai domājot, “vilkiem” radās manufaktūras, konveijeru, dalītās un robotizētās ražošanas koncepcijas un sistēmas, kuras spēja saražot (*ar*

Cilvēka izstumšanu no ražošanas) tik daudz produkcijas, cik no ražošanas izstumtais nespēja nopirkt un patērēt, un cik viņam nemaz nevajadzēja. Taču **ražotāja un banku peļņa laupītājsabiedrībā ir atkarīga no patēriņa** (*dabiskajās tiesībās peļņa ir personības un savstarpējo attiecību kvalitāšu – Cilvēcisko Vērtību izaugsmē un tās rezultātos*) un radās konflikts starp radītajām ražošanas jaudām un patēriņa vajadzībām un iespējām.

Vajadzības ir tiešā saistībā ar piedāvājuma dabu, bet iespējas ar resursu pieejamību. Vajadzības, kā personības pagrimuma, tā arī izaugsmes virzienos paplašinās līdz ar piedāvājuma paplašināšanos. Piedāvājums virza vajadzības. (*Zināšanas dodošā skolā bērnam rodas interese par plašākām zināšanām, bet zināšanu surogātu pasniedzošā rada nepatiku pret mācīšanos. Īstas zināšanas bez ārēja rosinājuma rada iekšēju vajadzību pēc pieaugoša zināšanu apgūšanas procesa.*) Iespējas stingri ierobežo tas pats piedāvājums un tā iegūšanas nodrošinājums (*kas arī ir gan resurss, gan iespēja*). Te parādās sistēmas kolaps, kurā viena - sistēmas peļņas (*izaugsmes*) daļa, ir atkarīga no šīs pašas sistēmas citas daļas - peļņu samazinošā faktora (*izdevumi darba algās*) un patēriņa vajadzību apmierinājuma izraisīta, šo pašu vajadzību trūkuma. Sistēma bremzē pati sevi, ir pretrunā, “kož pati savā astē”, jo darbaspēks ir arī patērētājs.

To var atrisināt divos veidos.

Pirmais ir sistēma, kurā ražotājs nav pircējs, ražotāja, ražošanas un resursu atdalīšana, attālināšana no pircēja, kur ražotājam un pircējam ir atšķirīgas iespējas – tas ir **koloniālisms**.

Otrs veids ir patērētāja un patēriņa priekšmetu īslaicīgums. Panākt, lai katra paaudze (*ģimene*) un Cilvēks visu vienmēr sāktu no sākuma, atomizēšana un nemitīga **sīkā biznesa dibināšanas – bankrota, darbības virziena maiņas un darbaspēka migrācijas vāveres riteņa radīšana.**

(*Normālā tautas saimniecībā tur, kur darbietilpīgs vajadzību apmierinājums rada ilglaicīgu un ar patēriņa vajadzību un iespēju sabalansētu piedāvājumu – ilgi lietojamu, kvalitatīvu, resursus saudzējošu preci, kura ir nopērkama par ilgākā laikā nopelnamu algu un ir derīga daudzās paaudzēs, tur ar tādu līdzsvaru **saprātīgas valdības** rada stāvokli, kurā tiek bremzēta iespējamā pārmēru bagātināšanās un iedzīvotāju noslāņošanās. Visi ir vienādi nodrošināti. Tur **ražotāja labklājība lielā mērā ir saskaņota ar viņa personības izaugsmi, reālajām patēriņa vajadzībām, vides resursiem un patērētāju labklājību, kurā ieinteresēts arī ražotājs (viņi visi ir pietiekami izglītoti un tikumiski orientēti) – “ir labi dzīvot starp pārtikušiem kaimiņiem, kas savā pārtībā rūpējas par citu labklājību”.***)

Tāpēc, kādu laiku līdz 20.gs. vidum, metropolēs centās attīstīt kā izglītības (*zinātnes sasniegumu ieviešana*), tā arī tehnisko attīstību. Taču pēc kāda laika ražošanas organizētāju – īpašnieku iespējas un bagātināšanās vēlme nonāca krasā pretrunā ar patērētāju – ražošanā iesaistīto strādnieku un arī patērētāju patēriņa iespējām. **Te jāatzīmē, ka laupītājvalstu valdības vienmēr ir lielo ražošanas īpašnieku interešu aizstāves – ir šo īpašnieku radīts viņu pašu interešu realizācijas instruments.** Te tāpat jāpiemin, ka tā saucamā “Ekonomikas zinātne” ir tieši tik “objektīva”, cik to prasa pasūtītāju intereses un uzskati par viņiem vajadzīgo. Tas ir tāpat kā ar aptaujām (*vēlēšanām, referendumiem*) nav svarīgi cik un kā atbild (*vēlē, ierodas*), ir svarīgi kā to fiksē, apstrādā, skaita un interpretē.

Kad vajag – tad ir laba regulētas konkurences cīņa, kad tā jau ir traucējoša, tad tā ir ar sankcijām jāpaceļ kara līmenī. Kad vajag, tad inflācija ir kaitīga, bet, kad vajag, tad tā ir ekonomiku veicinoša un tā aizvien. Kad vajag ielauzties mazāko valstu tirgos – taisa starptautisko tirdzniecības organizāciju. Kad parādās cits, kurš iekonkurējas “lielā” tirgū, tad no tās atsakās un sāk muitoties. Kad vajag lēto darbaspēku, tad ražošanu pārceļ uz Ķīnu, bet kad ķīnieši paši grib pārdod savus lētos ražojumus, tad viņus soda par dempingošanu.

Kad naudu iegūst apmaiņā pret preci, tad naudu piesaista darbam, bet, kad naudu var dabūt ar mahinācijām, tad to no darba atsaista. **Tad pati nauda un naudas surogāti (*derivatīvi*) tiek padarīti par preci** un notiek tiešā (“*beznaudas starpniecības*”) “preču” apmaiņa. **Darba**

produkts līgumattiecībās tiek mainīts pret darba algu – precī “nauda” un to bankā vai bankas automātā katrs iegūst ”preču”-naudas maiņas ceļā – katrs par “precī”-naudu “pērk savu naudu”. Tā viena “prece” kļūst tieši maināma ar citu “precī” – formai nav nozīmes.

Bet patiesībā ir uztaisītas divas naudas. Viena naudas plūsma cirkulē starp reālā darba darītājiem, bet otras naudas, (*kā preces*) plūsmās peldas tie, kas radīja šo melu naudu – surogātnaudas okeānu un iespējas šo surogātu – patiesībā neko (*pat mazāk par neko, jo tā izņem vērtību no īstās naudas*) mainīt pret reālajām vērtībām – materiālajiem resursiem un prāta un roku darba augļiem – reāliem izstrādājumiem, izgudrojumiem un pakalpojumiem – nereālo “precī” pret **reālo dzīvi, kuru ar to atņem šo reālo vērtību radītājiem.**

Tādā “ekonomikā” ir ekonomiski izdevīgi nopostīt un neražot - nopirkt firmu un to saskaldītu pārdot pa daļām vai arī - ārzemju pensiju fonds nopērk uzņēmumu Latvijā, lai to slēgtu, lai tas nekonkurētu ar citu, viņiem piederošu uzņēmumu, bet latviešu “ekonomisti” to pieskaita sengaidītajai investīcijai – ekonomikas izaugsmei – ieguldījumam ekonomikā.

Ražošanas lielīpašnieki saprata, ka augsta ražošanas kultūra, augsta ražojumu kvalitāte – ilgmūžība, augsta patērētāju izglītība un tradicionālās kultūras līmenis ved uz saudzīgu un ilglaicīgu ražojumu lietojumu un ierobežo kā ražošanas īpašnieku, tā arī viņa valdību (*nodokļu parazitū*) bagātināšanās un dīkdienības iespējas. **Tāpēc 20.gs. vidū tad, kad sabruka anglosakšu koloniālā sistēma, ASV tika pieņemta “kvantitatīvistu” elites doktrīna par ražošanas apjoma uzturēšanas interesēm atbilstošu ražojumu ilgmūžības ierobežojumu.**

Saskaņā ar šo doktrīnu tik izvērsta globāla trīsvirzienu darbība.

Pirmkārt, tika postulēts tas, **ka katra ražojuma konstrukcijā – darbības kvalitātē tiek ieprogrammēts šī ražojuma darbības īslaicīgums** – tas, ka šis ražojums drīz vien būs jāpērk atkārtoti un neapmierinās ilglaicīgās prasības – nebūs iekļaujams tradicionālajā kultūrā. Tika samazināta ražošanas kultūra – reāli lētākam, par dārgāku naudu pārdodamam ražojumam, tika izlietotas zemākas kvalitātes, lētākas izejvielas. Tika radīta un pastiprināta plaša starp **ražošanas izmaksām** (*“viss maksā tik, cik tas maksā”*), **ražojuma cenu** (*“tas maksā tik, par cik to var pārdot”*) un **ražojuma vērtību**, ko pircējam nosaka viņa vajadzības, bet ražotājam peļņas iespēja! Tāpēc no tirgus pazūd pircēju iecienītas, labi pirktas, lētas preces, bet to vietā tiek iepludinātas dārgākas un nekvalitatīvākas vai jaunas atkarības radošas.

Tika piemērotas zemākas kvalitātes vērtējuma prasības (*ES maksimālā piesārņojuma normas ir 5 reizes pielaidīgākas par attiecīgajām PSRS normām*) un izvērsta ražojumu kvalitātes un informācijas “reģionalizācija” (*Eiropas (Euronews) angļu valodā nav tās pašas, kas Eiropas krievu valodā – katra programma rāda un veido pilnīgi citu pasaules ainu tāpēc angļu versiju redzošie nekad nesapratīsies ar krievu versiju skatošajiem*), kuras ietvaros **kontroli par kvalitāti pārcēla no problēmu rašanās cēloņa nepieļaušanas – ražotāja uzraudzības, uz sekām – “patērētāja atbildību par sava pirkuma izvēli”, kur izvēli stingri ierobežo ražotāja piedāvājums.**

Otrkārt, tika izvērsts **preemtīvais karš**, kura vajadzībām tiek pielietota vadāmā haosa teorija. **Reizē ar ražojuma kalpošanas īslaicīgumu tiek mainīta patērētāju attieksme, pazemināts izglītības līmenis un apkarota tradicionālā kultūra, kā atbildīgas dzīves un izglītības līmeni uzturoša parādība.** (*“Kompetenču izglītība” ir preču “reģionalizācijas” projekta daļa. Pēc pētījumiem līdz šim Latvijā bija “padomju dzīves palieka” - mūsdienu maksātspējai neatbilstošas - pārāk augstas kvalitātes prasības.*) Katra, it īpaši bērniem un jauniešiem domātā, Holivudas filma ir pieblīvēta ar nesaudzīgas un izšķērdīgas attieksmes skatiem. Nesaudzīga attieksme iekļauta arī daudzās reklāmās, kā pamatojums jaunam iepirkumam.

Apziņas mehānismu darbības rezultātā, tāda attieksme ierosināta viņa veidā migrē uz citām dzīves sfērām – arī uz Cilvēku savstarpējām attiecībām, politiku un kultūru. Pielietojot psiholoģiski – biheivioriskās metodes, tika mainīta Cilvēku attiecību sistēma, nomainīti “labā - sliktā” orientācijas vektori. Darba vērtības un laba darbinieka, sava darba meistara gods, nomainīts ar atalgojuma sasniegumu – veiksmi, tika attīstīts iegūšanas – pirkšanas kults.

Trešais - virziens tika vērsts uz nacionālo valstu, kā tradicionālās kultūras un izglītības sargātāju, iznīcināšanu.

Līdz ar to visas notikušās “**izglītības reformas**”, “**daļējā suverenitāte ES sastāvā**”, “**cilvēktiesību**”, “**mākslas**” un “**vispārējās demokratizācijas**” akcijas, **tradicionālo Kultūru aizstāšana ar subkultūru un LGBT aktivitātēm un narkotiku legalizācijas kampaņa ir “īslaicīgā ražojuma” doktrīnas sastāvdaļas, kuras ved uz “vienreizlietojamo Cilvēku” šajā doktrīnā.** “Vienreizlietojamam Cilvēkam” nav kultūras un materiālā kapitāla – viņš sāk savu dzīvi no nulles, viņam nav paaudžu pieredzes pārmantojamības – normālu bērna – vecāku attiecību, tāpēc viņš “visu apgūst pats”, visu pērk pats un tālāk neko nenodod (*katra paaudze dzīvo šķirti no citām*) un maksimāli patērē (“*kopā lētāk*” tiek izskausts) ražošanas, “**medicīnas**”, “**izglītības**” un **sociālo dienestu – atsvešinātības vairošanas instrumentu** pakalpojumus, bet kad ir nopircis visu, ko tam piedāvā, vēlams ātri (*narkotikas, netiklība, atkarības, “civilizācijas slimības”*) mirst, lai atbrīvotu vietu nākošajam “vienreizlietojamajam”, kurš to pašu sāk no sākuma turpat, kur to sāka viņu “**aprūpējošais**” sencis.

Latvijas “izglītības” ministrijas un kompetencēs balstītās “izglītības” censoņi par nenojauš – **prātiņš, Gods, intereses un atbildība tik tālu nesniedzas**, ka viņi visi strādā patēriņa aprites intensifikācijas – “**ražojuma īslaicīguma**” doktrīnas ietvaros. **Tāpēc Šadurskis**, pie saviem panākumiem skaitot to, ka “tagad visi mācīsies latviešu valodā” (*Latvijā būs vairāk slikti izglītotu krievu*), un visi visu citu partiju ministri un deputāti katrs “savā” partijā patiesībā strādā anglosakšiem viņu īslaicīgi lietojamu produktu programmā, tur **veidojot** tai derīgu “**vienreizlietojamo cilvēku**”. Visa mūsdienu politika – lielkapitāla ieceltie politiķi strādā un apkalpo viņu intereses. **Viņi iznīcina nacionālās valstis, tradicionālo Kultūru, sabiedriskās attiecības un attiecības ģimenē, likvidē izglītību, kā sabiedriskās pieredzes pārmantojamību** (*šamanizē – sektantizē*), tikai tādēļ, lai izpatiktu saviem oligarhiskajiem sponsoriem – partiju un valdību finansētājiem un viņu kontrolieriem – īslaicīguma virzītājiem.

- **Piedalīšanās šīs pasaules valdību un laupītājasbiedrību - valstu politiskajā dzīvē ir piedalīšanās visa īslaicības – pieaugošā sabrukuma sašķeltības kultā.**

16. turpinājums

Realitātē notiek ilglaicīguma un īslaicīguma cīņa.

Ilglaicīgums nāk no Debesīm, bet īslaicīgumu tajā ievieš Debesu iztrūkums – Zemes pasaules attālums no Debesīm. Tāpēc **Ideālisms ved uz stipru valsti, tradicionālo Kultūru, ceļ izglītību, darba un ražojumu kvalitāti un galarezultātā ved arī uz saprātīgu - resursu un ekosistēmas saudzējošu materiālo labklājību.** Nejauciet Ideālismu ar priesteru apvienību – baznīcu uzturētajām profanācijām, kam ar Ideālismu nekā kopīga nav – tieši pretēji – visas tādas “baznīcas” ir materiālistiskas (*pasaulīgais – matērija ir viņu, viņu interešu, mērķu un vērtību – bagātību radītāja un darbību vadītāja*), ir dibinātas materiālu un politisku vēlmju apmierināšanai un savu varu gūst materiālajā pasaulē ar pasaulīgiem

līdzekļiem. Politisko varu ar amatpersonu korumpēšanu, uzpirkšanu un šantāžu, bet varu pār ticīgajiem ar viņus idiotizējošiem meliem. (*Sātans, kā viņi paši saka, ir melu tēvs...*)

Materiālistiskās tumsas būtnes, cīnoties ar Debesu dabu, visur ienes savu, sev piemītošo īslaicību. (*Baznīcas visu laiku sadalās aizvien sīkākās sektās un “maina kažokus” – sludināto, kā arī apvienojas ar kādreiz apkarotajiem, piem., baznīca + “meditācija”, baznīca + “jogas”, baznīca + folkloras rituālā buršanās, baznīca + antroposofija utt.*) Tāpēc, viņu reiz **kautkur** ienestā īslaicība izplatās visās ar to saistītajās jomās. Bet tā kā tagad ir tumsas būtņu iemiesojumu maksimums (*2012. un ar to saistītais vilnis*), tad ar savu klātbūtnes masveidību notikumus – to īslaicīgumu nosaka tieši viņi.

Tumsas būtņu doktrinētā “peļņu neesošā” **ražojuma īslaicīguma prasība** ieviešas it visur un nosaka viņu pašu radītās pasaules paātrinātu sabrukumu. Īslaicība ir visa sadalīšanā – sašķelšanā aizvien sīkākās daļiņās – šķembās, smiltīs, putekļos – pīšļos. Tāpēc, reiz materiālu interešu vārdā iesākta, **viņu klātbūtne** un darbība paātrina **viņu pasaules** sabrukumu.

- Vai gaismas būtnēm tas būtu jābremzē?
- Kāpēc? (*Kāpēc izķert pa vienam, ja var ļaut visiem reizē sakrist pašu izraktā bedrē. Tā šamaņi un māgi likvidēja savu Atlanīdu un ar to atbrīvoja vietu mūsu rasei, tā tagad viņi atkal atbrīvo vietu nākošajai.*)
- Ja Gaismas uzvara ir tumsas izzušanā, tad acīmredzot uzvara ir arī tumsas pašlikvidācijas pieļaušanā?
- Tad kāpēc jātraucē viņu kolektīvās domas vadītā darbība?
- Tad kāpēc būtu jātraucē viendienīšiem dejojot viņu “auglības dejas”?

Ar tumsu jācīnās, bet pavisam citā veidā un telpā, ar tumsai nepieejamiem ieročiem, bet nekad ne “vienā spēles laukumā” – ar tumsu nav ejams dialogs, nav slēdzams kompromiss. No tumsas nekas nav uzklusams – nekādu attiecību ar impēriju! “Lai ne-dzīvie paši aprok savus ne-dzīvos.” Var uzrunāt un aicināt tumsā apmaldījušos – “iedegtu sveci logā liec un bāku pacel jūras krastā”, bet **ar maldinātāju un melotāju, sanaidotāju un postītāju** – tumsu **nekas nav runājams**.

* * *

Krievijas, Ķīnas, Indijas un ap tām grupēto valstu, no vienas puses, un rietumu valstu, no otras puses, pretruna ir tajā, ka **Krievija un Ķīna ar saviem milzīgajiem resursiem un praktiski neapgūstamo izaugsmes potenciālu piedāvā ilglaicīgus projektus un ilglaicīgu darbību**. Krievija – Arktikas un Sibīrijas apgūšanu, bet Ķīna savas teritorijas un Āfrikas rekultivāciju, rekultūrizāciju un industrializāciju. **PSRS idejiskais mantojums pasaules tautām dod nākotnes attiecību perspektīvu sadarbībā, līdztiesībā un līdzvērtībā – Brālīgu komūnas dzīvi visiem, kuri to vēlas**. Tā bija Ļeņina tēze, kad viņš 1918. gadā parakstīja dekrētu par Latvijas neatkarības atzīšanu – “lai savienotos brīvprātībā, ir jāatvieno pārvaldītais”.

Galvenā Rietumu valstu problēma sakaros ar Austrumiem ir tā, ka Austrumi Rietumu ātrajā īslaicībā, izlaidībā un atsaistē no struktūru uzturošā (“*Vienmēr pirmā*” radio “*labāk dzīvošanas*” raidījumi gadiem ilgi translē vienu un to pašu iegaldojumu – “*noteikumu nav – dari kā tev ērtāk – esi amorfi debīli mobīls*”) **ienes struktūru stabilizējošo - noteikumus, paredzamību attīstībā un stabilitāti** – “stagnāciju”, kā to lamā Rietumu īslaicības virzītāji. **Arī PSRS-u grāva ar saukli “nost stagnāciju”!**

Galvenā Austrumu valstu problēma ir tā, ka mijiedarbībā ar Rietumiem no turienes ienāk viņu īslaicības un “vienreizlietojamā cilvēka” projekta elementi, ka tās tagad ir

galvenās Rietumu agresīvā preemtīvā kara vietas, kurās tiek izvērsta “vadāmā haosa” darbība.

Trešais pasaules karš būs starp savu īslaicību virzošajiem Rietumiem – laupītājvalstīm un katra pastāvību un patstāvību – noturību ilglaicībā nesošajiem Austrumiem, karš starp laupītājiem - Vilkiem un saimniekiem - Lāčiem.

- Trešais pasaules karš ir īslaicīgo cīņa ar ilglaicīgajiem.
- Ātrā “zibenskarā” var uzvarēt īslaicīgie.
- Īslaicīgo uzvara tiem nedod nākotni – viņi sabrūk pašu radītajā visa sašķelšanā – pārpīļošanā.
- Ilgstošā cīņā uzvara ir ilglaicīgo pusē.
- Ilgstošā cīņā ilglaicīgais “saindējas” ar īslaicīgo un zaudē ilglaicību – tajā viss paātrinās un, daloties, iegūt jaunas iespējas.
- Ilgstoša cīņa likvidē īslaicības būtību, bet ilglaicībai kalpo par attīstības rosinātāju.
- Ilgstoša grūtību pārvarēšana pie-ved Uzvarai.

* * *

Ražojuma lietošanas īslaicīguma doktrīna uz brīdi ir šķietami atvirzījusi Pārilaicīguma ilguma darbību un īslaicīgums (*sabrukums*) ir pastiprinājies it visā personiskajā, ģimenes, pseidokultūras, sabiedriskajā, politiskajā un ekonomiskajā dzīvē. Valstu un savienību politika, valdības un partijas apkalpo lielkapitāla “īslaicīgā ražojuma” ekonomisko dzīvi – **politika apkalpo naudu – kas maksā, tas pasūta partiju un valdību “dzīvi”**. Arī pašas partijas un valdības ir biznesa projekti – kalpo nodokļu maksātājiem atņemtā sadalīšanai savas partijas biedru un sponsoru starpā – kurš vinnē vēlēšanās un taisa valdību, tas vairāk budžeta līdzekļu piešķir savas partijas biedru ekonomisko projektu stutēšanai.

- Visas “vēlēšanas” ir tikai un vienīgi cīņa par naudas daļu, kādu varēs sagrābt sev – savai partijai.

Šī ekonomiskā dzīve ievieš un vairo sabrukumu – visa īslaicību. Ikviens, kurš ir aicināts – vilināts tajā piedalīties, ir nolemts šī īslaicīguma darbībai. **Firmiņas, veikaliņi, partijiņas, savienībiņas un partnerībiņas te rodas, te arī tūlīt izzūd, lai to vietā parādītos citas, citās vietās un izskatos, lai dumiķīšiem būtu kur savu interesi, mēļošanu un cerības likt – “Cilvēkiem patīk jaunumi”, bet divkājiem patīk cīnīties pret “svešajiem” – par savu barības bāzi un vairošanās partneri, kam vienmēr var piekarināt kādus “nacionālo interešu” saukli.**

- Kur ir sašķeltība – tur ir īslaicība.
- Īslaicība ir sadalītībā – plaisu radišanā, uzturēšanā, paplašināšanā un tālāk dziļināšanā.
- Kur ir plaisas, tur ir sabrukums.
- Iesaistīšanās “Ražojuma lietojuma īslaicīguma” doktrīnas inspirētā politiskajā dzīvē ir iesaistīšanās īslaicīguma virziņā šīs pasaules sagraušanai.
- Iesaistīšanās vilku - laupītājvalstu politiskajā dzīvē ir sabrukuma vairošana.

Šī ražojumu īslaicīguma doktrīna sevi vispusīgi maskē – novērš uzmanību ar globālu ekoloģisko problēmu un sabiedrisko organizāciju darbības, invalīdu un kropļu –

izstumto (*LGBT*), trūkumcietēju atbalsta (*Vatikāna demagoģija*) propagandu. Tā skandina par patērētāja ērtībām, pakalpojumu pieejamību (*vienlaicīgi likvidējot pakalpojuma saturu*), Cilvēktiesībām un bērnu **labturību viņu “aprupē”** – juvenālo justīciju (*tā nav audzināšana – tā ir degradācija līdz dzīvniekam*).

Graujošā darbība vienmēr notiek vislabāko nodomu, aicinājumu, kultūras un izglītības apmaiņas, dabas aizsardzības un klimata regulācijas projektu aizsegā. Tā, piemēram, “zaļo” karogu vicinot, skan aicinājumi par atjaunojamo energoresursu plašāku izmantošanu un vietējās energoapgādes tehnoloģiju ieviešanu, kas kopumā ņemot – iekaitot iekārtu ražošanu un lietojuma īslaicību (*slodze uz dabu elektroenerģijas kilovatstundas ražošanai*) ir nesalīdzināmi liekāka posta radītāja, kā pielietojot tradicionālās metodes. Ietaupījumu tradicionālajās metodēs dod ražošanas un patēriņa jaudu saslēgšana vienotās, lielās – kontinentu aptverošās energosistēmās. **Vienotās pārrobežu energosistēmas veicina valstu savienību veidošanos un līdzsvarotu attīstību tajās.**

Taču “īslaicības” doktrīnā ir uzņemts kursos uz reģionalizāciju – visa saskaldīšanu atsevišķās “neatkarīgās”, autonomās teritoriālās vienībās – konkurējošās “pilsētvalstīs” – “kņazistēs”. Reizē ar “īslaicīgajiem” vajadzīgajām teritoriālajām reformām Krievijā – tās sadalīšanu 21 reģionā (*arī Latvijā bīda tādu pat administratīvi teritoriālās reformas modeli*) tas pats notiek arī Ģejropā. Tur attīsta Ģejropas reģionalizācijas (“*div un trīsāturu*” *Ģejropa*) projektu. **Pie tam tajā dalījums attīstītajos – perspektīvajos un depresīvajos – bezperspektīvajos reģionos neiet pa valstu, bet ekonomiskās attīstības zonu robežām.**

- **Tāpēc “īslaicīgie” izmanto “zaļos” savā lielās energosistēmas graujošajā “atjaunojamo” energoresursu programmā, ar kuru virza divāturu – reģionalizētās Ģejropas projektu.**

Šis projekts apdraud arī Latvijas teritoriālo vienotību, jo, Latgali ieskaitot depresīvajos, to var atdalīt no Latvijas un “piegriezt kādam citam blakusesošam”. To saprot Rīgas kungi un tāpēc tagad skan runas par Ģejropas naudiņām, veiksmīgām investīcijām un cīņas ap OIK – gailītis dibenā ieknāba.... Katra mazākā vienība no citu sašķelšanas neko lielu neiztaisa, bet sarosās, kad “gailītis” kādas plaisas veidā ieknābj paša dibenā.

Kādreiz, kad ASV savu četrgalvaino Trojas zirgu (*Latlietaunija + Polija*) “ieskapēja” Ģejropai (*ASV placdarms Eiropā, un kāpēc jūs domājat, ka gaidāmā ASV karabāze Polijā ir pret krieviem...*) “eiroskeptiķi” mani aicināja iesaistīties akcijās pret ES. Jau tad viņiem teicu, ka nav nevienas tādas organizācijas vai valsts, kuras graujošā darbība pret ES varētu sacensties ar pašu ES. **Neviens negrauj ES tik visaptveroši un dziļi – Cilvēku dvēseļu un apziņas, politisko lēmumu pieņemšanas un profesionālās darbības līmenī, kā pati ES.** Tāda graujoša darbība aptver visus sabiedrības līmeņus – no augstākajām ES amatpersonām, partiju vadībām un valdībām, līdz katram patērētājam, tirgotājam, lauku sievīnai un bērnam bērnudārzā.

Visgraujošākais apdraudējums, kādu no Ģejropas aizejošā Britu padome var vērsts pret 18.novembra Latviju, ir tās uzspiestā “kompetencēs balstītā izglītība”. **Tā ir apdullinošā muldēšanā maskēta tehnoloģija, ar kuru katru populāciju noved atpakaļ pirmatnējās kopienas dzīves līmenī.** Tā izdzēs ne tikai valsti kā tādu, bet vajadzību pēc tās – to Cilvēka dzīves daļu, kurai vajag valsti. **Tiem, kuri dzīvo kā briežu gani, zvejnieku kopienu vai nēģeru cilšu dzīves vajadzību līmenī, tiem, kam pietiek ar praktiskajās, dzīves vidē pielietojamās iemaņās – “kompetencēs balstītu izglītību”** – tiem, kuri faktiski eksistē kā savā “cilts apziņā” šamaņa vadīta kopiena, **valsti nevajag** – viņiem pietiek ar pārtikas sagādes, elementāru sevī apkopšanas un saziņas “kompetencēm” kopienas “grupas darbā”.

Tur, kur “skolu” beidzot, “izglītības pakalpojuma saņēmējam” nav vienotas pasaules ainas, tur, kur “zināšanu” saturs ir pagasta robežās “praktiski pielietojamās kompetences” un

apziņu notur provinces tenku, partiju kašķu un “Krievijas draudu” līmenī, tur veido pirmatnējo kopienu iekārtu, kurai nekāda sakara ar valsts ideju **vairs nav**.

Katra sociālā, interešu, darba (*konferencēs un forumos dalībniekus pirmām kārtām iedala “darba grupās”*) vai sociālo tīklu grupa, katrs atsevišķs Cilvēks – pat vienas ģimenes locekļi, tiek ieslēgti katrs savā “burbulī”, kur tam rada viņa atsevišķo pasaulīti, kurā katrs tiek idiotizēts.

Viena no klajākajām, agresīvākajām un melīgākajām idiotizēšanas tehnoloģijām ir plaši izvērstā reklāmas kampaņa par atkritumu šķirošanu un pārstrādi, nekā neierobežojot šo pašu atkritumu vairošanu, kas ir “īslaicīgā lietojuma” doktrīnas sastāvdaļa. Šī apziņas dezaferentācijas metode ir vērsta uz to, lai Cilvēku un divkāju apziņā iesakņotu **nu jau arī baznīcas propagandētu domu**, ka “netikums (*atkritums*) ir ceļš uz vērtību (*tīrību*)”, “sabrukums un izšķērdība ir attīstība”, “noziedzīgais ir likumīgs”, “postošais ir labs”, “īslaicīgais ir vērtīgais”, un te jau mēs atkal nonākam pie Vatikāna, valdību un biznesa (*lielās naudas visās nozīmēs – arī kriminālās*) saistības.

Viņu kriminālā trīspusīgā apvienība šizofrenizē Cilvēku apziņu – savieno nesavienojamo, bet atdala, pretnostata dabiski vienoto, propagandē un iemāca psihiski slimu cilvēku uzvedības modeļus. Tā vietā, lai rādītu labo, demonstrē (“*provocē*” ar) noraidāmo, noziedzīgo, pret dabisko, nederīgo, tukšo un slimu – Cilvēku deģenerējošo – “iegremdē” tajā, ko nedrīkst darīt, bet noslēpj to, ko vajag darīt.

- **Māras zeme smok laupītāju jūgā.**
- **Noziedzība nav bez valdības atbalsta.**
- **Noziedzība, korupcija, prostitūcija un nabadzība nav bez baznīcas līdzdarbības.**
- **Laupītājvalstīs kapitāls ir noziedzības (*un noziedzīgu darbību rezultātā radies*) uzkrājums.**
- **Noziedzīgais kapitāls aug, paplašinot plaisas.**
- **Sadalītāji katru dienu dzen arvien dziļāku plaisu.**

Propagandisti mums nemitīgi cenšas radīt melīgu ilūziju – iegalvo par kādas principiālas, nepārejamās robežas esamību starp Gejropu, tās Baltijas daļu un Krieviju. Tā nu gan esot pilnīgi cita, mums naidīga pasaule, ar kuru mums nekā kopīga neesot un nevarot būt, tā esot pasaule, kura tūlīt mums uzbrukšot un mūs aprīšot.

“Viņi atkal šomēnes (*savā robežas pusē – savā dzīvoklī*)8 reizes pietuvojās mūsu robežām (*no savas puses sava dzīvokļa sienai*).”

“Viņi rīko mūs apdraudošas militārās mācības.”

“Viņiem jāpārtrauc agresija.”

“Viņi melo saviem iedzīvotājiem.”

“Viņi apspiež nelaimīgos LGBT aktīvistus.”

“Viņiem nav brīvu vēlēšanu – tas ir iestudēts balagāns!”

Un tā mūsu robežas pusē meļi joprojām vien par visu ko...

Viss, kas pie mums esot labs, pie viņiem esot slikts un tas, ko viņi domā labu esam, patiesībā esot slikts.

Bet nu ielūkosimies faktos...

Tādu vēlēšanu balagānu un iestudējumu **šajā robežas pusē** var redzēt katrs, kurš kautko zin par anglosakšu vēlēšanu sistēmu, anglosakšu administrācijas modeļa un vēlēšanu mehānisma darbību, tā saukto “partijas disciplīnu” un kandidātu izraudzīšanas mehānismu. (*Lasīt rakstu “Par zelta atslēdziņu un lāča ķepu”*)

Abās robežas pusēs ir vienāda **anglosakšu** “demokrātisko” vēlēšanu būtība, administrācijas uzbūve un darbība.

Abās robežas pusēs darbojas viena un tā pati kolonijas pakļautībā turošā, tautu sašķeļošā anglosakšu kolonijām radītā daudzpartiju sistēma.

Abās robežas pusēs sistēmā **kandidāti tiek izraudzīti tikai stingrā saskaņā ar kandidātu kontrolējamību – kompromitējošu materiālu esamību**. Visas partijas, caur viņam pakalpojumiem oligarhiem, kontrolē kolonijas administrators.

Abās robežas pusēs notiek vieni un tie paši demogrāfiskie procesi.

Abās robežas pusēs no rīta vieni atpūšas pēc nakts ballītēm, citi - viņiem naudu pelnošie, iet uz savām darbavietām.

Abās robežas pusēs ir bosings un mobings.

Abās robežas pusēs ir iztukšoti, nabadzībā nogrimuši lauki, kuros rosās lielsaimnieki, un tiek nežēlīgi izsaimniekoti meži.

Abās robežas pusēs ir bezpajumtnieki un nabadzības bezcerībā iedzītie.

Abās robežas pusēs ir salaupītā izšķērdētāji un pārbagātņieki, kuriem gan vienmēr ir par maz, gan nezin, kur salaupīto likt.

Abās robežas pusēs ir tādi, kas tuvākajam pārkāpj un neatskatīdamies aiziet.

Abās robežas pusēs uz slimo un kroplo rēķina veselie sev lētticīgo naudu kāš.

Abās robežas pusēs izārdīto ģimeņu vecākiem atsvešinātie bērni iet uz “skolām”, kur viņus izmulžo un taisa par kriminālajā un netiklības pasaulē iedzīvinātiem anglosaksīgiem viedtirliņiem bez ģimenes, tautas un dzimuma.

Abās robežas pusēs radio klausās un TV skatās vienus un tos pašus trokšņus un mēslus.

Abās robežas pusēs Cilvēki ģērbjas tādos pašos angļiskiem vārdiem aprakstītos apģērbos.

Abās robežas pusēs ir reklāma: “iekārto savu guļamistabu skandināvu, itāļu, franču vai vācu stilā!”, bet ne tā, kas tu esi un kur tu dzīvo. Tādu reklāmu – dzīvo, kā tas, kas esi no savas Mātes un Tēva tautas nācis, tur nav.

Abās robežas pusēs vedina atvērties, izmēģināt jauno - ēst, ģērbties un uzvesties savai tautai neraksturīgi – būt kā cits, bet ne tas, kas esi.

Abās robežas pusēs pārtaisīšanu maskē ar saukli – “esi tas, kas tu esi” (**ļaujies tev nemanāmām manipulācijām, instinktiem un pagrīšanai egocentrismā, bet neļaujies audzināšanai, turēšanai pie Cilvēcības - Cilvēciskas dzīves kārtības Normu diktātam**) “**esi, kas esi, kad esi mana produkta patērētājs**”.

Abās robežas pusēs ir Cilvēki, kuri mājās ejot, lielveikalā meklē lētāko un domā, kā lai izdzīvo līdz algai, pensijai vai pabalstam.

Abās robežas pusēs ir parādos iegremdētie, apkrāptie, bez ģimenes, pajumtes un darba palikušie.

Abās robežas pusēs brauc svešumā laimi meklēt.

Abās robežas pusēs savu dzimteni ieķīlā, pārdod un aizmirst, par svešiniekiem pārtaisās.

Abās robežas pusēs pensionārus noliek pret skolotājiem, skolotājus pret ārstiem, ārstus pret ierēdņiem un valdībām.

Abās robežas pusēs rīdītājiem pašiem no tā ir “zaļa dzīve”.

Abās robežas pusēs notiek vienas un tās pašas reformas izglītībā, skolu un augstskolu “optimizēšanas”.

Abās robežas pusēs ir ieviesti vieni un tie paši “centralizētie eksāmeni”.

Abās robežas pusēs tiek ieviesta viena un tā pati Britu padomes uzspiestā un vietējo mulķu realizētā “kompetenču izglītība” un pat ar vienu un to pašu nosaukumu!

Abās robežas pusēs vienā un tajā pašā dienā ir “Skolotāju diena”.

Abās robežas pusēs vienādi dzimst bērni.
Abās robežas pusēs Cilvēki grib vienu un to pašu.
Abās robežas pusēs viņi cieš no divkājaino klātbūtnes.
Abās robežas pusēs ar tiem pašiem pasākumiem, reformām un optimizēšanām medicīnu attālina no slimnieka.

Abās robežas pusēs vienādi iznīcina zinātņi, izglītību un ražošanu.
Abās robežas pusēs pašlaik tiek izvēsta analogiska teritoriāli administratīvā reforma.

Abās robežas pusēs vienlaicīgi notika armijas un policijas mācības par tēmu “masu nemieru apspiešana”.

Abās robežas pusēs ir vienāda LGBT “skatuve” un “māksla”, kuru abās pusēs apmeklē valdības locekļi un brīžiem pat pilnā sastāvā.

Abās robežas pusēs kapitālu caur tur esošajiem oligarhiem un viņu partijām pārvalda anglosakši.

Abās robežas pusēs ir vienāds mantas un stulbuma kults.

Abās robežas pusēs vienādi izpilda vienus un tos pašus ārzemju institūciju rīkojumus.

Abās robežas pusēs vienlaicīgi ziņu raidījumos figurē vieni un tie paši sižeti. (Te nav runa par notikumiem pasaulē vai par notikumiem kā tādiem, bet par vienādiem sižetiem – par vienādām tēmām, tās atklājot caur līdzīgiem notikumiem. Ja kautko rāda Rīga, tad par tādu pašu tēmu Krievijā to rāda Maskava, un bieži vien pat Eiroziņās (Euronews) to pašu, ko Maskava. Vienā dienā Maskava rāda par pedofiliju Skotijā, bet Eiroziņās par pedofiliju Vācijā.)

Abās robežas pusēs ir vienāda paklausība un klanīšanās ASV sūtņu priekšā.

Abās robežas pusēs ASV sūtnis organizē vienu un to pašu dzimtenes interešu nodevību.

Abās robežas pusēs uz-darbojas juvenālā justīcija.

Abās robežas pusēs ir rosīga vilkiem un sīkspārņiem raksturīgā “nakts dzīve” – “kultūras un sporta (kā viņi tagad saka) aktivitātes”.

Abās robežas pusēs (tālu uz rietumiem līdz Elbai un tālu uz austrumiem līdz Urāliem) plešas vilkingu okupētās un viņu pēcteču okupācijā smokošās Baltu zemes.

Abās robežas pusēs tiek cītīgi slēpta senvēsture un iznīcinātas par to liecinošās zīmes.

Abās robežas pusēs senvēstures liecības savos apcirkņos slēpj Vatikāns.

Abās robežas pusēs “vēsture” sākās ar baznīcas ienākšanu.

Abās robežas pusēs tiek sagrozīta un samelota vēlāko laiku vēsture.

Abās robežas pusēs tādi paši, vienādi Cilvēki, tā paša pamudināti vienādi lamā “padomju laikus”.

Abās robežas pusēs valda kārtība kādu iedibināja okupanti – vilkingi.

Abās robežas pusēs dzīvo okupantu – vilkingu pēcteči.

Abās robežas pusēs “valsti” slēpti vada katoļu baznīca – viņiem Bizantijas, te – Romas.

Abās robežas pusēs ceļ Romas “kultūru” – tur esot pat “Trešā Roma”.

- Tad, kur te ir tā robeža, ja **acīmredzami tā ir viena un tā paša kunga rokas pārvaldīta kopīga telpa, kuras iemītniekus vieglākai pārvaldīšanai rīda vienu pret otru?!**

Resni, trekni kuriozu punktu tam pieliek Pāvests ar savu atgādinājumu, ka “Latvija ir Dievmātes Marijas zeme”.

Vatikāns no seniem laikiem (*no Druīdu Filosofijas “aizņemoties”*) ir sadalījis zemes “svētājiem to pārvaldībai”. Patrikam tika Īrija, Pēterim Itālija, Marijai Magdalēnai Francija,

Vācija Lūkasam, Polija Pāvīlam, Čehija Jānim un tā katram “savs kaktiņš, savs stūrītis zemes”, bet Krievija “pēc kristīšanās” tika “nodota Dievmātes Marijas, kuru latvieši pa savam sauc par Māru, aizgādībā”.

- **Tādā kārtā, atgādinot, ka Latvija ir Dievmātes Marijas zeme, pāvests norāda uz to, ka Latvija ir Krievijas daļa un to par tādu negrozāmi atzīst Vatikāns...** Labs atgādinājums pie 100-gades svinību galda ...
- Ko nu darīsiet – **baznīcās dieviņu pielūdzošie** un valsts svētkos ceļus viņu baznīcās lokošie **nacionālo partiju kungi** un visu krievisko lamājošās ticīgās tantiņas un okupācijai tiesu prasošie kristīgie onkuļi radio balsīs?
- Vai varbūt prasīsiet visu Krieviju tagad **savai Marijas zemītei** pievienot?
- Nebūtu slikti, ko?
- Tad nu gan jūs tiem tur – otrā pusē – vellu rādīsiet, ko, a?
- Un domājat, ka tie āmurikāņu tanki Ādažos **jums tajā palīdzēs?**
- **Un priekš kam tad kopīgās armijas un policijas mācības masu nemieru apspiešanai?**
- Ko tad viņi apspiedīs?
- Kas ir Latvieši?

turpinājums sekos...